

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julie GARWOOD *Fast Track*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JULIE GARWOOD, kitaplarının yaklaşık kırk milyon kopyasının basılmasıyla eleştirmenlerce en çok beğenilen ve en popüler aşk romanı yazarları arasında yer almaktadır. Çok sayıda bestseller kitabın yazarıdır. Kansas City yakınlarında yaşamaktadır.

Julie Garwood'u çevrimiçi ziyaret edin:

www.juliegarwood.com
www.facebook.com/JulieGarwood

JULIE GARWOOD
FAST TRACK

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-40413-4

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2014 by Julie Garwood

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında

Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthaf

Epigraf

PROLOG BİR

İKİ ÜÇ

DÖRT

BES

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ON BİR ON İKİ

ON ÜÇ

ON DÖRT ON

BES

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ

ON DOKUZ
YIRMI
YIRMI BİR
YIRMI İKİ
YIRMI ÜÇ YIRMI
DÖRT YIRMI
BES
YİRMİ ALTI
YIRMI YEDİ
YIRMI SEKİZ
YIRMI DOKUZ
OTUZ SONSÖZ

Marlow Raye Garwood için,
en yeni gururumuz ve
neşemiz

*Umarım her zaman
Seni ısıtacak bir güneş ışını,
Seni büyüleyecek bir ay ışığı,
Hiçbir şey size zarar veremesin diye sizi koruyan bir melek.*

İrlandalı Bir Lütuf

PROLOGUE

Cordelia Kane beyaz atlı prensiyle henüz beş yaşındayken tanıştı. Bebekliğinden beri babası tarafından Cordie diye çağrılan Cordelia, beş yaşına geldiğinde okula gitmek istememişti ama babası artık evde kalmasına izin vermiyordu. Okula gitmesi için ısrar etti. Okulu seveceğinden emindi. Anlaşıldığı üzere, haklıydı. Seçkin Briarwood Okulu'ndaki anaokulunun ilk gününde iki yeni arkadaş edindi: Sophie Rose ve Regan Madison.

Cordie o ilk sabah Sophie'yi otoparktan geçerken görmüş ve kızın bir peri masalından fırladığına emin olmuştu. Uzun beyaz-sarı saçları yürürken dalgalanıyordu ve gözlerinde bir pırıltı vardı. Regan geldi kısa bir süre sonra. O da çok güzeldi, gür kahverengi saçları ve burnunda Cordie'nin kendisinde olmasını dilediği çilleri vardı. Kızların aralarında bir bağ oluşması uzun sürmedi. Tek gereken oyun parkında yaşanan bir olaydı. İkinci sınıftan bir zorba Cordie'nin saç tokasını elinden almaya çalışınca Regan ve Sophie hemen onu savunmaya geçti. Sophie Cordie adına öfkeliydi ama cesur olan Regan'dı. Zorbanın karşısına dikildi ve geri adım atmadı. O andan itibaren kızlar birbirlerinden ayrılmaz oldular. Biri nereye giderse diğerleri de onu takip ediyordu.

Cordie'nin yeni arkadaşları onunkinden çok farklı evlerden geliyordu. Regan ve Sophie okula şoförler tarafından limuzinler ve şehir arabalarıyla götürülüyordu. Cordie'nin babası ise onu okula eski, güvenilir kamyonetiyle götürüyordu. Regan ve Sophie, Briarwood'a başlamadan önce iki yıl boyunca prestijli anaokullarına gitmişlerdi. Cordie anaokuluna gitmemişti ama anaokuluna başladığında okumayı çoktan öğrenmişti. Babası ona öğretmiş, her akşam yemekten ve banyodan sonra onunla oturmuştu.

Babasının ona öğrettiği tek şey okumak değildi. Diğer çocuklar sanat ve el sanatlarıyla uğraşırken ve saklambaç gibi oyunlar oynarken, Cordie günlerini babasıyla birlikte otomotiv atölyesinde arabalar hakkında her şeyi öğrenerek geçiriyordu. Babası külüstür dediği arabalar üzerinde çalışmayı çok seviyordu ve Cordie de onu memnun etmek istediği için babasının ne yaptığına dikkat ediyor ve neredeyse her gün giysilerine yağ bulaştırmayı başarıyordu. Her gece eve gitmeden önce bir oyun oynarlardı. Adam bir arabanın kaputunu kaldırır, sonra onu kollarının arasına alır ve motorun içinde ya da etrafında bir şeyi işaret ederdi. O parçanın ne olduğunu ve ne işe yaradığını söylemek onun göreviydi. Yaşı ilerledikçe daha iyi ve daha hızlı. En sevdiği şey babasıyla birlikte çekicisine binmek ve yolda kalmış insanlara yardım etmektir. Bazen motoru çalıştırmak sadece birkaç dakika sürüyordu; bazen de arabayı dükkanına geri çekmesi gerekiyordu.

Tamir edilmesi en kolay olanlar bitmiş aküler ve aşınmış bujilerdi. Her ikisinin de ne olduğunu biliyordu çünkü babası ona söylemişti. Diğer çocuklar gibi onun da boyama kitapları ve boya kalemleri vardı ama onları hiç kullanmazdı. Babasını takip etmeyi ve onun yardımcısı olmayı tercih ederdi.

Oyun arkadaşı olmadığı için okulun nasıl bir yer olacağından korkuyordu. Ama Sophie ve Regan'la tanıştığında tüm korkuları uçup gitti.

Cordie ile Sophie arasında özel bir bağ vardı. Her ikisinin de annesi, kızlar onları hatırlayacak yaşa gelmeden önce ölmüştü. Regan Şanslı olan. Bir annesi vardı ve Cordie ile Sophie, annesi hiç ortalıkta olmasaydı arkadaşlarını kıskanırlardı. Annesi Sürekli seyahat ederdi ve şehirde olduğu zamanlarda bile evde nadiren vakit geçirirdi. Eğer Regan'ın üç erkek kardeşi olmasaydı, hiç aile tanımayacaktı. Aralarında kardeş sahibi olacak kadar şanslı olan tek kişi o olabilirdi ama Cordie ve Sophie için bunun bir önemi yoktu. Birlikte olduklarında kardeş gibiydiler.

Sophie neredeyse bir yaşla en büyükleri olduğu için diğer ikisine patronluk taslayabileceğini düşünüyordu ve bir süre buna izin verdiler. Sonra, zaman geçtikçe, kızlar birbirleriyle neredeyse rekabet eder hale geldiler.

her şey ... futbol hariç. Hepsi bir takıma katılmıştı ama Sophie terlemeyi ya da kirlenmeyi sevmezdi, bu yüzden genellikle sahada yürür ya da olduğu yerde durup topun kendisine doğru gelmesini beklerdi. Takımın en kısa üyesi olan Regan tam bir güç merkeziydi. Ama Cordie de öyleydi. İkisi de genellikle en az birer gol atardı. Onlar kız gibi kızlardı.

Saçlarında kurdeleleri ve eteklerinde firfırları seven, ancak sahada agresif ve kazanmaya hazırdılar.

Cordie onunla futbol antrenmanlarından birinin sonunda tanıştı.

Regan'ın şoförü Evan, annesinin bir arkadaşını almak üzere havaalanına gönderildiğinden, Regan'ın en büyük erkek kardeşi Aiden, futbol arabasını kullanmak zorunda kaldı.

Ortanca kardeş Spencer da onunla birlikte gitmeye karar verdi.

Antrenman sahası ıssız bir yerdeydi. Aiden yanlış bir yola sapmış, geri dönmek zorunda kalmış ve sahaya on beş dakika geç varmıştı. Futbol koçu her zaman ayrılmadan önce tüm kızların alınmasını beklerdi ve Aiden nihayet ortaya çıktığında Regan, Sophie ve Cordie'yi minibüsüne bindirip eve götürmek üzereydi. Kullandığı SUV yüksek bir ses çıkarıyordu.

Kızlar sırt çantaları ayaklarının dibinde, birlikte durmuş, batmakta olan güneşe karşı gözlerini kısarak gürültülü araçtaki iki figüre bakıyorlardı.

"Bu eski bir araba," dedi Sophie. "Gerçekten eski."

Cordie başıyla onayladı. "Bu bir külüstür," diye otoriter bir şekilde açıkladı.

Araba gürültüyle durdu ve iki genç araçtan inerek tarlayı geçmeye başladı.

"Kim bu çocuklar?" Sophie sordu.

"Kardeşlerim," dedi Regan. "En büyükleri Aiden. On altı yaşında. Spencer ise sadece on dört yaşında," diye ekledi. "Walker'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Belki evde kalmıştır."

Aiden ıslık çaldı ve Regan'a işaret etti. "Gidelim," diye bağırdı.

Sophie, "Sesi deli gibi geliyor," diye fısıldadı.

Regan başını salladı. Sırt çantasını omzunun üzerinden kaldırarak, "O deli değil. Sadece her zaman acelesi var."

Aiden yine ıslık çaldı. Regan hızını artırdı ve bağırdı, "Islık çalmayı kes. Biz köpek değiliz, Aiden."

Kardeşi belli ki onun yorumunu çok komik bulmuş ve gülmüştü. Regan ona sırt çantasını uzattı ve onu takip eden Sophie ve Cordie de kendi çantalarını ona verdiler. Cipe doğru ilerlerken Regan arkadaşlarını tanıştırdı. Sophie iki çocuğa baktı, gülümsedi ve merhaba dedi ama Cordie arkasını döndüğünde sadece bakabildi. Onun dikkati Aiden'a kilitlenmişti. Onun şimdiye kadar gördüğü en mükemmel çocuk olduğunu düşünüyordu. Tıpkı en sevdiği hikayedeki prenze benziyordu, "Kar Beyaz." Saçları neredeyse simsiyahtı ve yüzü de bir o kadar yakışıklıydı. O da

büyüktü, babasından da büyüktü. Belki de o gerçekten bir prensti, diye düşündü.

"Futbol nasıldı?" Spencer sordu.

"İyi idi," diye yanıtladı Regan.

"Öyle olmalı," dedi Aiden. "Her tarafın kir içinde."

"Cordie'nin de kirli çamaşırları var," diye belirtti Regan. "Ama Sophie'nin yok."

Spencer küçük sarışın kıza döndü. "Pratik yapmadın mı? Bugün?" diye sordu, onun tertemiz görünüşüne bakarak. Tertemizdi ve futbol ayakkabıları sanki kutusundan yeni çıkarılmış gibi yepyeni görünüyordu.

"Çalıştım," diye güvence verdi ona. "Ama sen-"

Regan açıkladı. "Sophie kirlenmeyi sevmez."

Spencer, Sophie'ye "O zaman neden futbol oynuyorsun?" diye sormadan önce Aiden'a baktı.

"Futbolu severim," diye cevap verdi. Regan başıyla onayladı.

"Seviyor."

Aiden güldü. "Mantıklı davranıyorsun, Spencer."

"Ve?" diye sordu kardeşi.

"Öyle değiller."

Soluk mavi SUV'ye ulaştılar. Spencer içeri girmeleri için kapıyı açarken Aiden kızların sırt çantalarını arkaya attı. "Emniyet kemerlerinizi takın," diye talimat verdi.

"Neden bu arabayı kullanıyorsun?" Regan sordu.

"Ödünç aldım," dedi Aiden. "Arabamın bakımı yapılırken ödünç aldım. Ellerindeki tek şey buydu."

Direksiyona geçti, anahtarı kontağa taktı ve çevirdi. Araba Motor tekledi, sonra durdu. Tekrar denedi. Aynı şey oldu. Sonra tekrar ve tekrar gaz pedalına bastı.

Omzunda bir el hissetti. Döndüğünde Cordie'nin emniyet kemerini çözmüş olduğunu ve koltuğun kenarına oturmuş onu izlediğini gördü. Cordie'ye kemerini tekrar takmasını söyleyemeden Cordie, "Şunu yapmayı bırakmalısın. Muhtemelen sele kapılıyorsun."

"O mu?" Spencer sordu.

"Motor." Hiçbir şey bilmiyor muydu? diye merak etti. "Motora su basıyor," diye yavaşça açıkladı, böylece anlayacaktı.

Babasının sık sık ne dediğini hatırladı. Sürücünün motoru su bastığı için çalışmayan bir araba hakkında aldığı her telefon için bir doları olsaydı, neden, bir sürü doları olurdu.

Aiden onun sesindeki sessiz otoriteye o kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi birkaç saniyesini aldı.

"Su basmıyorum," dedi.

Onun gözlerinin içine baktı ve cevap verdi, "Evet, öylesin. Bunu yapmaya devam edersen, tekrar deneyebilmen için uzun süre beklemen gerekecek ve biliyor musun? Muhtemelen yine sele kapılacaksın." Onu teselli etmeye çalışır gibi omzunu okşadı ve ekledi, "Çünkü ne olduğunu bilmiyorsun.

yapıyorsun. İstersen sana gösterebilirim."

Fikrini söyledikten sonra geri çekildi, emniyet kemerini taktı ve arkadaşlarına cebindeki meyveli atıştırmalıklardan ikram etti. İçinde kızlar fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı. Konu Cadılar Bayramı ve parti için okula hangi kostümleri giyecekleri idi. Regan korkunç bir cadı olarak gideceğini açıkladı, Sophie ise tam olarak karar veremiyordu ama balerin olmaya meyilliydi.

"Hâlâ Sindirella mı olacaksın?" Sophie Cordie'ye sordu.

Cordie bir an durup düşündü ve cevap vermeden önce Aiden'a baktı. "Fikrimi değiştirdim," diye cevap verdi. "Pamuk Prenses olacağım."

Arka koltuktaki konuşmaları duymazdan gelen Aiden, Spencer'a tarlaya giderken herhangi bir benzin istasyonundan geçtiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Bakmıyordum. Arabalar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır," dedi Aiden. "Sen de öyle." Vazgeçmeden önce birkaç kez motoru yeniden çalıştırmayı denedi. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Tanrı aşkına, neden bu kadar uzakta futbol antrenmanı yapıyorlar?"

"Beni aşar. Sanırım birimiz yürümeye başlamalı. En yakın ev muhtemelen birkaç mil uzakta. Ben giderim. Biri telefonunu kullanmama izin verene kadar kapıları çalacağım. Tabii . . ."

"Neye kadar?"

Spencer koltuğun üzerinden kızlara baktı. "Boş ver."

"Neye kadar?" Aiden sordu.

"Tabii çocuğa sormazsak," diye fısıldadı.

"Beş yaşındaki bir çocuğa lanet arabayı nasıl tamir edeceğini sormamı mı istiyorsun?" Aiden biraz alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır," dedi Spencer. "Ona soracağım."

Kızlara döndü. "Şimdi, Cordie ..."

"Adı Cordelia, ama herkes ona Cordie der." Regan bu bilgiyi gönüllü olarak verdi.

"Cordelia güzel bir isim," dedi Aiden.

Cordie adını sevmemişti ama ona güzel olduğunu söylediğinde fikrini bir anda değiştirdi. Herkesin ona Cordelia demesini istediğine karar verdi.

"Aiden'a arabayı nasıl çalıştıracağını söyleyebileceğini mi söyledin?" Spencer sordu.

"Belki yapabilirim," dedi. Tekrar öne doğru oturdu. "Çok kolay. Hepiniz Yapmanız gereken ayağınızı gaz pedalına koymak ve aşağı itmek. Orada tutun. Daha önce yaptığınız gibi yukarı aşağı itmeyin. Sonra anahtarı açın ve açık bırakın. Sürekli kapatıp açıyorsunuz ve bu yanlış. Yaptığınız her şey yanlıştı," diye mutlu bir şekilde onu bilgilendirdi. Sonra onu tekrar okşadı ve ekledi, "Endişelenme, Aiden. Motor belki çalışır."

"Belki, ha? Tamam, bir deneyeceğim." Beş yaşındaki bir çocuğu dinlediği için içten içe gülümseyerek onun talimatlarını izledi, ancak birkaç saniye hiçbir şey olmadıktan sonra pedala gevşetmeye başladı.

Kulağına bağırdı. "Hayır. Bekle!"

Ayağını yere bastırdı ve motor birkaç kez öksürdü, sonra ivme kazandı ve canlandı.

Aiden Cordie'ye bakmak için döndü ve geniş, memnun bir sırıtışla karşılaştı.

Koltuğunda doğruldu ve arabayı vitesine taktı. Futbol sahasından uzaklaşırlarken, sadece Spencer'ın duyabileceği şekilde sesini alçalttı.

"Beş yaşındaki bir çocuğun-"

Spencer araya girdi. "Kimseye söylemeyiz."

Aiden dikiz aynasından Sophie ve Regan'ın hâlâ gevezelik ettiklerini görebiliyordu ama Cordie hayatında gördüğü en berrak mavi gözlerle ona gülümsüyordu. Başını salladı ve güldü. "Bize kim inanır ki?"

BİR

SBazı ölüm döşeği itirafları beklenir, bazıları ise şaşırtıcıdır, ama bu seferki ... şey, bu seferki gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Bu Andrew Kane'in üçüncü kalp kriziydi ve bu sefer geri dönemeyecekti. Ön duvarda çok fazla hasar oluşmuştu. İyileşme umudu. Bunu o da biliyordu, yoğun bakım ünitesinde yanında oturup bir mucize olması için dua eden kızı Cordie de.

Babası bir dizi tüp ve serumla çok sayıda makineye bağlanmıştı. Kalp monitöründen gelen sürekli bip sesi Cordie'yi rahatlatıyordu. Çünkü gözleri kapalı ve solunumu sığ olsa da, hâlâ hayatta olduğuna dair ona güvence veriyordu. Makineler feryat figan alarmlar çalarken soğuk ve steril ortamda tek başına son nefesini vermesinden korktuğu için onu bir dakika bile yalnız bırakmadı.

Cordie'nin hayatı, Cuma gecesi saat on birde haberi aldığı anda gıcırdayarak durmuştu. St. Matthew Erkek Lisesi'ndeki bir yardım etkinliğinden eve yeni dönmüştü ve çok yorgundu. Sabah saat altı on beşte işe gitmek için evinden çıktığında günü başlamıştı. Üç kimya ve iki biyoloji dersine girdikten sonra etüt saatlerinde ödevlere not vermiş, iki laboratuvar deneyini denetlemişti,

bir kavgayı ayırdı ve mide gribi nedeniyle evde olan bir matematik öğretmenin yerini doldurdu. Öğrenciler okuldan ayrıldıktan sonra, diğer düşük maaşlı öğretmenlerin çoğuyla birlikte spor salonunun yıllık yardım müzayedesini için Monte Carlo atmosferine dönüştürülmesine yardım etti. Gecenin geri kalanını meşrubat servisi yaparak ve yüzü donana kadar bağışçılara gülümseyerek geçirdi.

Doktorasını tamamlarken üç yıldır St. Matthew's'da öğretmenlik yapıyordu. Okul, Chicago'nun Güney Yakası'nda, şehrin zorlu bir bölgesinde yer alıyordu, ama şimdiye kadar gerçek bir sorunla karşılaşmamıştı. Bir buçuk metre yüksekliğindeki ferforje çit, okulun açıldığı yıllardan beri orada duruyordu.

Okul, arazinin ve park alanının etrafına inşa edilmişti ve oraya ulaşmak için otoyol çıkışından sadece iki blok öteye gitmesi gerekiyordu. Orada kapıda her zaman bir bekçi olurdu. İsimsiz bir hayırsever, her zaman bir bekçinin görev yapması koşuluyla okula önemli bir katkıda bulunmuştu ve müdürün şiddetle tavsiye edilen güvenlik firmasını işe almasından bu yana, kesilen lastiklerin ve kırılan ön camların sayısı düşmüştü.

Babası bunu kabul etmese de Cordie onun hayırsever olduğundan şüpheleniyordu. Cordie okulda çalışmaya başladığında, babası onun sadık bir destekçisi oldu. Hatta normal eğitmen dönem ortasında işi bıraktığında otomobil atölyesi derslerini bile o üstlenmişti. Çocuklar zor olabiliyordu. Çoğu yüksek riskliydi ama babasının onları kontrol etmekte bir sorunu yoktu. New Jersey'de büyümüştü ve şimdi bile, her şeyden sonra Chicago'da yaşadığı bu yıllar boyunca hala biraz Jersey aksanı ve sert bir adam görüntüsü vardı. Çocuklara saygılı davranıyordu ve onlar da aynı şekilde karşılık veriyordu. Sert, saçma olmayan tavrı ve coşkusu onları kazandı. Sıfırdan ulusal bir oto tamir atölyeleri zinciri kurmuş olması da cabasıydı. Aksi halde alaycı olan öğrencilerinin gözünde bu ona güvenilirlik kazandırdı. O ders verirken, derse katılım yüzde yüzdü.

Onu tek başına büyütmenin onun için kolay olamayacağını biliyordu.

Öyle olmuştu.

her zaman sadece ikisi vardı. Ailenin iki tarafında da hiç akraba yoktu.

Annesi Cordie daha bebekken ölmüştü.

Onunla ilgili hiçbir anısı yoktu. Babası ona annesine benzediğini söylemişti ama onunla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Cordie, hayatının aşkını kaybetmek hakkında konuşmanın onun için çok acı verici olduğuna inanıyordu.

Onu kaybetmeye hazır değildi. O onun babasıydı. O her zaman yıkılmazdı. Altı ay önce geçirdiği ilk kalp krizine kadar hiç hastalanmamış, bir gün bile işe gitmemişti. Cordie zor zamanlarda güç almak için ona güvenirdi ve o da her zaman Cordie'nin yanındaydı. Her zaman.

Yoğun bakım odasına ilk girdiğinde yaşadığı şok onu neredeyse çözüyordu. Bir rahip başında durmuş son ayini yönetiyordu. Babasını zar zor tanıdı ve korkudan felç olmuş bir halde öylece durdu. Neredeyse 1.80 boyunda, kaslı bir yapıya sahip iri bir adamdı ama hastane yatağında çok daha küçük, çok zayıf ve savunmasız görünüyordu.

Şimdi onun yanında otururken, ona yardım etme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve sabırsızca onları sildi. Duygularını kontrol altına alması birkaç dakika sürdü. Eğer adam gözlerini açarsa, onun kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

Kıdemli bir kardiyoloji asistanı babasını kontrol etmek için geldi ve rahatça dinlendiğine dair güvence verdi. Kalbinin durmasının ne kadar süreceğini söyleyememiş.

"Kalp inanılmaz bir organdır," dedi ona.

"O zaman iyileşebilir," diye fısıldadı, bu olasılığa tutunarak.

Onun umudunu elinden alan adam başını salladı. "Hayır," dedi. "Dr. Platte hastalığın ciddiyetini açıkladı-"

Sözünü kesti. "Evet, açıkladı." "Hasar-"

"Biliyorum," diye tekrar araya girdi. "O ölüyor."

Yine de kendini buna inandıramadı. Tanrım, lütfen ölmesine izin verme.

Mantıklı davranmadığını, imkânsızı istediğini biliyordu. O yetişkin bir kadındı ama orada oturmuş onu izlerken kendini yine küçük bir kız gibi hissediyordu. Ve çok korkmuştu.

Onun elini tuttu. Onun yanında olduğunu ve yalnız olmadığını bilmesini istiyordu. Yavaş yavaş paniği hafiflemeye başladı. İlk şokun etkisi geçti ve bir kez daha sakinleşti.

Orada saatlerce otururken babasının hayatını düşündü. Gerçekten de olağanüstü bir adamdı. O daha küçük bir çocukken, babası işletme alanındaki üniversite diplomasını tamamlamak için okula geri dönmüştü. Onlara destek olmak için küçük bir araba dükkanında tamirci olarak çalışıyordu. Kız beş yaşına geldiğinde o dükkanın ve dört dükkanın daha sahibiydi. Daha sonra komşu şehirlerde on altı dükkâna ulaştı. Onuncu yaş gününe geldiğinde Kane Otomotiv ülke çapına yayılmış, babası da multimilyoner olmuştu. Geçen yıl, ülke çapında on iki yüzden fazla dükkana ulaşan şirketi sattı, ancak hala garajında eski arabaları yeniden tamir ediyordu.

İş sevgisi.

Meşgul olmadığı bir zaman yoktu. Yine de okul etkinliklerinde her zaman ön sırada yer alırdı. Onu dans derslerine ve piyanoya götürdü. ve hiçbir resitali kaçırmadı. Her veli-öğretmen gecesine de katılırdı. Ve kaç kez onunla yatıya kalmasına katlandı.

iki en iyi arkadaşı, Regan ve Sophie? Her şeye kıkırdayan üç küçük kız onu çığına çevirmiş olmalıydı ama o her şeyi sineye çekiyordu. Sanat müzesine, hayvanat bahçesine, bilim sergilerine ve tekrar tekrar görmek istediği çocuk filmlerine yaptığı sayısız gezi.

Bir azizin sabrı. Ona bir motoru nasıl tamir edeceğini ya da yağını nasıl değiştireceğini öğretmediği zamanlarda, okul ödevlerini takip ediyordu. Anılarına gülümserken, böylesine harika bir babaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Sabah saat iki civarında uyuyakaldı. Adam elini sıkıldığında irkilerek uyandı.

"Cordie."

Ayağa fırladı ve yatağa yaklaştı. Adamın teninin o kadar da gri olmadığını ve şaşırtıcı derecede uyanık görüldüğünü düşündü.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bu seferki diğer ikisi gibi değildi. Gizlice yaklaştı ve beni arkamdan yakaladı. Sanki kalbim bir mengene tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Beni yere düşürdü."

"Şimdi acı çekiyor musun?" Korku sesinin titremesine neden oldu.

"Hayır, hiç acı yok. Bu şekilde ya da bu kadar çabuk öleceğimi düşünmemiştim. Daha zamanım var sanıyordum ama sanırım herkes böyle düşünüyor." Gözlerini kapattı, titrek bir nefes daha aldı ve tekrar adını söyledi.

"Buradayım," diye cevap verdi.

"İyi olacaksın. Seni yalnız bırakmak istemediğimi biliyorsun ama iyi olacaksın."

Onun güvencesine ihtiyacı olduğunu düşündü. "Biliyorum."

"Bankadaki kilitli kutu. Evraklar orada. Jared Newton, avukatım, sana yardım edecek. Onu hatırlarsın."

"Evet. Lütfen benim için endişelenme. Bana kendime nasıl bakacağımı öğrettin."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Adamın elini tutuşu gevşemişti. Onun her bir nefes için çırpınışını izledi ve korkunun bir kez daha kendisini ele geçirdiğini hissedebiliyordu.

Onun uykuya daldığını düşündü, ama aniden tekrar konuştu. "Hepsi senin adına. O bunu ele geçiremeyecek."

Ne görüyormuş? Halüsinasyon mu görüyordu? "Kimden bahsediyorsun?"

Ona cevap vermedi. "Doğru adama aşık olduğunda, seninle nikah masasına oturamayacağım. Özür dilerim."

"Artık böyle şeyler için endişelenme baba."

"Sadece benim yaptığım hataları yapma. Asla sahip olamayacağın şeylerin özlemini çekme. Farkına bile varmadan, bekleyerek yıllarını boşa harcamış olacaksın. Ve sonra çok geç olur. Yeniden evlenmeliydim ama onun gitmesine izin veremezdim."

"Annemi mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi, sesi artık daha zayıftı, gözleri kapalıydı. "Hepsi kutunun içinde. Çok uzun süre bekledim."

Sözleri yavaşça geldi ve zor nefesler arasında fısıldandı. "Sen küçükken sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ve sen büyüdüğünde bunun bir önemi kalmadı. Hiçbir zaman doğru zaman olmadı."

Yumuşakça elini okşadı. "Şimdi söyle bana."

"Kaza falan olmadı. . . Annen bir araba kazasında ölmedi."

Cordie'nin kafası karışmıştı. Neden bu konuda yalan söylesin ki? Annesi hakkında hiç konuşmamışlardı, o halde neden şimdi ona odaklanıyordu? "O zaman nasıl öldü?"

Son sözleri belli belirsizdi ama açıktı. "O yapmadı."

İKİ

Cordie keder ve şoktan uyuşmuştu. Babası son ayinini yapmış olmasına rağmen, bölge rahibi Peder Patrick Anthony onu tekrar kutsadı. Sonra da hastane odasından çıkmaya ve cenazenin Neeson Cenaze Evi'ne götürülmesine izin vermeye hazır olana kadar onunla oturdu. Babasının elini bırakması, gitmesine izin vermesi uzun zaman aldı.

Evine ulaştığında saat neredeyse sabahın beşiydi. İçeri girdi ve demlediğini hatırlamadığı bir fincan sıcak çayla mutfak masasına oturdu. Eğer normal bir sabah olsaydı, babası birazdan kalkıp altı buçukta St. Peter'in. Hiç kaçırmazdı. Sonra eve döner ve işe giderdi. birçok projesinden biri. İşini sattıktan sonra yavaşlayacağını düşünmüştü, ancak bu onu sadece diğer ilgi alanlarına yoğunlaşmak için serbest bıraktı.

İki hafta önce onun yanına taşınmıştı -geçici bir düzenleme, diye ısrar etmişti- daha küçük bir ev ararken. Eski evinin bu kadar çabuk satılacağını tahmin etmemişti.

Babasının yanında olmasını seviyordu ve onun gitmesi için hiç acele etmemişti.

Bir cenaze töreni planlaması gerektiğini düşündü. Yapacak o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilmiyordu. İnsanları aramalıydı, değil mi? Liste yapmak için bir kalem aldı, sonra kalemi bıraktı. Şu anda babasının arkadaşlarını aramakla hiçbir şey elde edemezdi. Uykularını bölmek için birkaç saat bekleyecekti. Herkes babası gibi sabahın köründe kalkmıyordu. Ayrıca onun talimatlarına uyacak ve önce avukatı arayacaktı. Muhtemelen bunu bir yere yazmalıydı ki unutmasın.

Arayabileceği hiçbir akrabası yoktu. Aileye en yakın iki arkadaşı vardı. Cordie onları hastaneden arayabilirdi ama Regan ve kocası Alec bir konferans için Londra'daydılar ve

Sophie ve kocası Jack, Bermuda'da bir yerde balayındaydılar. Regan ve Sophie babasını en az onun kadar seviyorlardı ve onun ölümü onları yıkıma uğratacaktı.

St. Matthew Lisesi'nin son sınıf öğrencileri de üzülecekti. Bazıları ne kadar sert ve sokak zekasına sahip olsalar da, hepsinin babasına karşı bir zaafı vardı. Onunla arabalar üzerinde çalışmayı ve ondan bir şeyler öğrenmeyi seviyorlardı. Babasının aynı zamanda bir tür baba figürü olduğunu düşündü, otomobil dersinden sonra bir öğrencinin ona bir şeyi geçip geçemeyeceğini sorduğu zamanları hatırladı. Babası bundan hiç söz etmemiş olsa da, babasının Bazılarının başı kanunla beladan kurtuldu.

Babası ölmek için çok gençti. Henüz elli yaşında bile değildi. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Kimseyi aramak istemedi. Bu her şeyi gerçek yapardı. Kelimeleri bir kez söyledi mi, bir daha geri alamazdı. Cordie pek mantıklı konuşmadığının farkındaydı ve bulanık düşünmesini yorgunluğa bağladı, bu yüzden yukarı çıkıp yatmaya hazırlandı. Cep telefonunun alarmini kurduktan sonra yorganının üstüne kıvrıldı ve gözlerini kapadı. İki saat uyuyacak, sonra kalkıp yapılması gerekenleri yapacaktı.

Zihni bir türlü sakinleşmiyordu. Babasıyla hastanede yaptıkları konuşmayı tekrar tekrar hatırlıyordu. Babası ona annesinin hayatta olduğunu söylemişti. Cordie bu bilgiyi nasıl sindireceğini bilmiyordu. Ayrıca annesinin kendisine geri dönmesini bekleyerek yıllarını boşa harcadığını da itiraf etmişti. Tamam, yani onu terk etmişti. Hayır, ikisini de terk etmişti. Ama neden? Neredeydi şimdi? Ve neden babası bunca yıl annesi hakkında yalan söylemişti? Cevapların kasada olduğunu söylemişti.

Cordie babasının başka ne gibi sırları olduğunu merak ederek uykuya daldı.

- - -

Sabah ayini sırasında rahip cemaate çok sevilen bir cemaat üyesi olan Andrew Kane'in öldüğünü ve lütfen onu dualarından eksik etmemelerini söyledi. Haber hızla yayıldı ve öğlene doğru Cordie'nin evi arkadaşları, iş ortakları, din adamları, komşuları ve tüm cemaati doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle doldu. Görünüşe göre güveçler yas tutanlar için çok popülerdi. Öğleden sonraya kadar mutfağında yedi tane güveç vardı. Neyse ki komşusu ve arkadaşı

Brenda Hagerty yemeklerden sorumluydu ve Brenda'nın kocası Tom da kalabalığa yardım etti.

Aile avukatı Jared Newton, Cordie'yi bankaya götürüp kasayı inceledi. Kasa hisse senetleri, tahviller ve diğer her türlü yasal evrakla doluydu. *Cordie için* etiketli uzun, dar bir kutu da vardı. Jared belgelerin kopyalarını çıkardı, evrak çantasına yerleştirdi ve kopyalarla küçük kutuyu Cordie'ye uzattı. Kapağı kaldırarak içine baktı ve bir yığın zarf gördü. Bu gece yalnız kaldığında içindekileri inceleyecekti.

Bankaya gitmeleri bir saatten az sürmüştü ve oturduğu bloğun sonundaki köşeyi döndüklerinde sıkışık trafik onları durdurmuştu. Arabalar kapısının önüne çift sıra park etmişti ve sürekli bir insan seli kahverengi taşına doğru ilerliyordu. tabakları örttü. Cordie sempati gösterilerinden çok etkilenmişti ama herkesi nereye koyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kalabalık çoktan merdivenlere ve kaldırıma taşmıştı.

Jared, "Baban çok seviliyordu," dedi. "Ve bu insanlar da senin için buradalar."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Sizi ön tarafa bırakayım ve park edecek bir yer bulayım," dedi. "Cordie, bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Bir ölüm ilanı yazmam
gerekiyor." "Tamam, bu
konuda sana yardım edeceğim."
Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Jared çok tatlı bir adamdı. Yakışıklı da olduğunu fark etti. Onu beş yıldır tanıyordu ama o ana kadar ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmek için hiç zaman ayırmamıştı. Ona birkaç kez çıkma teklif etmişti ve o hep reddetmişti. Neden böyle yapmıştı? Cevabı çok çabuktu. Çünkü aptalca bir hayalin peşinden koşuyordu. Babası haklıydı. Gerçeklerle yüzleşmesinin ve hayatına devam etmesinin zamanı gelmişti.

Emniyet kemerini çözdü ve arabanın kapısını açtı ama dışarı çıkmadı. Orada oturup düşündü.

"Cordie?" Jared onun neden tereddüt ettiğini merak ederek sordu. Kız tekrar ona döndü. "Şu anda görüştüğün biri var mı?"

Bu soru onu şaşırttı. "Öyleydi," dedi. "Ama bir yere gitmiyordu, ben de ayrıldım. Neden sordunuz?"

"Merak ediyordum da... ortalık sakinleşince yemeğe falan gitmek ister misin?" Hayatı bu kadar çılgınken şimdi bunu yaptığına inanamıyordu. Düzgün düşünemediğini biliyordu ama bunun bir önemi yok gibiydi. Yine de devam etti.

"Evet, bunu isterim," diye yanıtladı.

Tamam, diye düşündü. Birinci adım: İlerlemek.

"İçeride görüşürüz," dedi. "Önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Üst kata çıkması on beş dakika kadar sürdü. Babasının poker arkadaşları yemek masasında oturmuş anılarını tazeliyorlardı.

Her biriyle konuşmak için durdu, sonra yatak odasına çıktı ve kapıyı kapattı.

Önce Regan'ı aradı. Kocası cevap verdi. "Merhaba Alec," dedi.

"Konferans nasıl gidiyor?" Bu soruyu sormak istememişti ama aramasının nedenini açıklamak, doğru kelimeleri bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Sesini duyduğu anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı.

"Neler oluyor?"

Lafı uzatmamaya karar verdi. "Babam kalp krizi geçirdi. Başaramadı."

"Oh, Cordie, çok üzgünüm."

Adam ayrıntıları istedi ve kadın da her sorusuna cevap verdi. Sanki transa geçmiş gibi, sesi duygudan yoksundu. Alec sanki bir Kardeşi ona. Ona karşı güçlü olmak zorunda değildi ama onun sempatisi tüm keder ve acıyı yeniden yüzeye çıkarıyordu ve şimdi kontrolünü kaybetmeyi göze alamazdı.

"Regan bir saat içinde dönecek," dedi. "En kısa zamanda seni aramasını söyleyeceğim-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Onunla şimdi konuşursam, dağılırım ve bir ev dolusu insan var ... ve güveçler. Tanrım, o kadar çok güveç var ki. Benim için Sophie'yi arar mısın? Lütfen."

"Evet, tabii ki yapacağım," dedi. "Başka ne yapabilirim?"

"Şimdilik hepsi bu kadar."

"Regan ve ben bunu atlatmana yardım edeceğiz. Buradan kalkan ilk uçakta olacağız."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Oturup nefes almadan önce yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Merdivenlerden indi ve hemen etrafını saran

sempatik yüzler kalabalığı. Cordie tüm yardım tekliflerinin iyi niyetle yapıldığını fark etti ve her birini takdir etti ama tek başına yapması gereken bazı şeyler vardı. Cenaze evinde saat üçte bir randevusu vardı. Kimse fark etmeden ya da ona eşlik etmekte ısrar etmeden arka kapıdan gizlice çıkabilmek için kalabalığın arasından yavaşça ilerledi.

Şaşırtıcı bir şekilde babasının tüm ayarlamaları çoktan halletmiş olduğunu gördü. Kesin talimatlar bırakmıştı. Cenaze töreninin, öğretmenlik yaptığı lisenin otoparkının hemen karşısında bulunan Aziz Matthew Katolik Kilisesi'nde yapılmasını istemişti. Babasının bazı eski dostları, cenaze törenine katılmak için

Şehrin tehlikeli bir bölgesiydi ve katılmamalarını anlayışla karşılayacaktı. Yine de, kimse gelmese bile babasının tüm isteklerini yerine getirecekti.

Günün geri kalanını bir sis içinde geçirdi. Babası hakkında yüzlerce harika hikâye dinlemiş olmalıydı ama bir süre sonra hepsi birbirine karıştı. Sadık dostları onu çoktan aziz ilan etmişti.

Bankadan eve getirdiği kutu dolabındaki rafta duruyordu. Bu gece her şeyi gözden geçirmeye niyeti vardı ama yukarı çıktığında o kadar yorgundu ki zar zor odaklanabildi. Yatmak için giyindi ve yorganın altına girdi, üzgün yüzler ve taziye sözleri kafasının içinde yüzüyordu ve sabah ritüelin yeniden başlayacağını bilerek uykuya daldı.

- - -

Ön kapı açılıp Sophie ve Jack MacAlister içeri girdiğinde Cordie oturma odasında bardakları topluyor ve mutfığa götürmek üzere bir tepsiye koyuyordu. Sophie onu görür görmez ağlamaya başladı. Cordie bardakları yere bıraktı ve yanına gitti.

Her birine sarılırken, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim" dedi. Az önce en yakın arkadaşlarına ne söylediğini fark etti ve başını iki yana salladı. "Bu sözleri dün sabahtan beri uğrayan herkese söylüyorum. 'Tanrı'ya şükür buradasınız' demek istemiştin."

Jack kolunu ona doladı ve konuşmak için sessiz bir yere gitmelerini önerdi.

"Çalışma odasına ne dersin?" Cordie önerdi. Orada insanlar olup olmadığını bilmiyordu. Masanın üzerindeki kutudan birkaç mendil alıp Sophie'ye uzattı ve yolu gösterdi.

Üniversitedeki fen bölümündeki danışmanlarından biri onu durdurmak için elini koluna koydu. Zengin bir bariton sese sahip, girişken bir adamdı.

"Şimdi yola çıkıyoruz," dedi. "Ama merak ediyordum..." "Evet?"

"Baban biliyor muydu?"

Onun neyi kastettiğini anlamıştı. "Hayır, daha yeni öğrendim."

"Neyi öğrendin?" Sophie sordu.

Cordie görgü kurallarını hatırladı ve profesör ile karısını arkadaşlarıyla tanıştırdı. Profesör Sophie'nin sorusunu yanıtladı.

"Cordie'nin tezi onaylandı. Artık biyokimya alanında doktorası var. Tezi çığır açıcı nitelikteydi. Cordie kadar genç olmasına rağmen böylesine etkileyici bir başarıya imza atmış olması oldukça dikkate değer."

Cordie ne söyleyeceğini bilemediği için iltifatlardan pek hoşlanmazdı ve bu yüzden konuyu hemen değiştirdi. Birkaç dakika sonra profesör ve karısını kapıya kadar geçirdi, geldikleri için tekrar teşekkür etti ve sonra çalışma odasında Jack ve Sophie'nin yanına gitti.

Jack kapıyı arkasından iterek kapattı.

"Yorgun görünüyorsun Cordie," dedi Sophie pencere kenarındaki deri koltuğa otururken. Jack de ona katıldı ve sandalyenin koluna oturdu.

Cordie rahatlayamadı. Masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Yorgun musun?" diye alay etti. "Kibarlık ediyorsun. Çok yorgun görünüyorum.

Cehennem." Abartmıyordu. En son aynanın karşısına geçtiğinde teninin ne kadar solgun olduğunu görünce şok olmuştu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar sanki onları oraya kömürle çizmiş gibi görünüyordu.

"Bana babandan bahset," dedi Sophie. "Kalp krizi geçirdiğinde yanında mıydın?"

"Hayır," diye yanıtladı Cordie. Neler olduğunu açıkladı.

Sözlerini bitirdiğinde Sophie ikinci kâğıt mendilini almış, gözlerindeki yaşları siliyordu. "Acı çekti mi? Çekmedi, değil mi?"

Cordie ona, "Hayır, öyle bir şey yapmadı," diye güvence verdi. "Doktorlar ağrısını dindirmek için ona ilaç verdiler. Onunla birlikte oturuyordum ve herhangi bir rahatsızlığı olsaydı bilirdim."

"Yanında olamadığım için üzgünüm," diye fısıldadı

Sophie. "Önemli değil. Artık buradasın."

"Babanı severdim."

"Sevdiğini biliyorum. O da seni seviyordu."

"Ne yapılması gerekiyor?" Jack sordu. "Bizi işe koy."

Komşulardan biri kapıyı çaldı ve içeri baktı. "Cordie, rahip cenaze ayini hakkında seninle konuşmak için burada ve kapıda iki polis var. Sokağı kapatan arabalar hakkında bir şeyler yapılmasını istiyorlar."

Jack, "Ben polisle konuşurum," dedi ve kapıya yöneldi.

Sophie onun gidişini izlerken gülümsedi. "FBI ajanı bir kocaya sahip olmak güzel. Bazen kesinlikle işe yarıyor." Ayağa kalkarak kazağını çıkardı ve sandalyenin arkasına örttü. "Sen rahibi buraya getirip konuşurken ben de mutfağa gidip yardım etsem nasıl olur?" diye önerdi. Cordie'nin yüzündeki ifade onu güldürdü. "Merak etme. Yemek yapmayacağım. Bulaşık falan yıkarım."

Sophie en son Cordie'nin mutfağında makarna yaptığında, sakızlı erişteleri ocaktan almak bir saat sürmüştü. Yemek aslında oldukça güzeldi ama tüm mutfak darmadağınktı.

Cordie günün geri kalanında arkadaşlarıyla bir dakika bile yalnız kalmadı. Bu kadar çok insanın saygılarını sunmak ve babasıyla olan dostlukları hakkında konuşmak istemesi iç açıcıydı ve en azından her birine zaman ayırıp ilgi gösterebileceğini hissetti.

O akşam saat dokuzda son misafirler de gitmişti. Sophie ve Cordie mutfak masasında oturuyor, Regan ve kocası Alec geldiğinde Jack kollarını dirseklerine kadar sıvamış, lavaboda tencereleri yıkıyordu.

Alec dinlenmiş görünüyordu ama Regan'a göre o her yerde uyuyabilirdi. Londra'dan Chicago'ya kadar bütün yol boyunca uyumuştı. Regan ise bitkin görünüyordu.

"Uzun bir yolculuk yaptın," dedi Cordie. "Eve gidip yatmalısın."

Regan başını salladı. "Ben iyiyim ve fazla kalmayacağız. Sadece iyi olduğundan emin olmak için seni görmek istedim."

Alec kolunu Regan'a doladı ve onu kendi tarafına çekti. Cordie onun kendisine doğru eğilmesini izledi. Birbirlerine bakışları çok tatlı, çok sevgi doluydu. Jack de Sophie'ye aynı şekilde bakıyordu. En iyi arkadaşları ruh eşlerini bulmuştu ve Cordie onlar adına gerçekten mutluydu.

Söz konusu aşk olduğunda kaderin böylesine gizemli bir şekilde işlemesi inanılmaz diye düşündü. Alec Buchanan, Regan'ın hayatına hiç beklenmedik bir anda girmişti. Regan çılgın bir adamın hedefi haline gelmişti ve onu koruma sorumluluğu Chicago'lu bir dedektif olan Alec'e verilmişti. Bu travmatik olay sona erdiğinde, ikili birlikte olmaları gerektiğini biliyordu. Kısa süre içinde evlendiler ve Alec'in FBI'a katılabilmesi için taşındılar. Cordie ve Sophie arkadaşlarını çok özleyenlardı ve Alec'in Chicago ve Boston olmak üzere iki ofise atanacağı haberini aldıklarında çok sevindiler. Üçlü tekrar bir araya gelecekti. Ancak kaderin onlarla işi henüz bitmemişti. Regan, Alec'in Chicago'daki yeni ortağı Ajan Jack MacAlister'la tanıştığı anda, onun hayat dolu arkadaşı Sophie'ye çok uygun olacağını anlamıştı. Ve haklıydı da. Birbirleri için deli oluyorlardı.

Arkadaşları gerçek ve kalıcı aşkı bulmuştu ve babasının öldüğü geceye kadar Cordie kendisinin de hayallerindeki adamla sonsuza dek mutlu olabileceğine inanıyordu ama artık inanmıyordu. Yeterince uzun bir süre aptallık etmişti. Artık büyüme zamanıydı.

"Aiden ne zaman geliyor?" Alec, Cordie'ye sordu. "Söyledi mi?" "Bilmiyorum. Onunla hiç konuşmadım."

"Aiden'i aramadın mı?" Regan şaşkın şaşkın baktı. "Hayır, aramadım. Kardeşlerinden hiçbirini aramadım."

Alec ona kaşlarını çatmıştı ve Cordie bunun nedenini anlamıştı. Ne zaman iyi ya da kötü bir şey olsa, Cordie her zaman Aiden'i da işin içine katmakta ısrar ederdi. Aptalca aşkı bu kadar şeffaf mıydı? Görünüşe göre öyle, diye düşündü.

Onların dikkatini başka yöne çekmeye karar verdi. "Acıktınız mı? Buzdolabında her türlü yiyecek var."

"Yemek yiyebilirim," diye yanıtladı Alec.

"Ben de," dedi Jack son tencereyi kurulayıp tezgâhın üzerine koyarken. Cordie buzdolabına gitti ve kapalı tabakları getirmeye başladı,

Ama Alec onları ondan aldı ve onu oturma odasına doğru çevirdi. "Bunu biz halledeceğiz. Siz üçünüz neden gidip oturup konuşmuyorsunuz?"

Cordie öneriye minnettar kalarak kanepeye yöneldi, ortasına çöktü ve ayaklarını sedirin üzerine koydu. Sophie sağına oturup kolunu Cordie'ninkine doladı, Regan da soluna oturup kolunu Cordie'nin omzuna doladı. Üç arkadaş daha farklı olamazdı-

Tanıdıkları genellikle Sophie'yi sınır tanımayan, Regan'ı hassas, Cordie'yi ise bilgili ve pratik biri olarak sınıflandırırđı ama birlikte olduklarında sarsılmaz bir bütün oluşturlardı.

"Bana mutlu bir şey söyle," dedi Cordie. "Bermuda nasıldı Sophie?"

Sophie sonraki birkaç dakika boyunca arkadaşlarına beyaz kumlu plajları ve Jack'le geçirdikleri ılık tropik geceleri, yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında sörfün sesini dinleyerek çok romantik bir şekilde anlattı. Sıra ona geldiğinde, Regan onlara Londra'yı anlattı. O ve Alec birkaç yıldır Chicago'da risk altındaki gençlere yardım projelerinde yer alıyorlardı ve bir

İngiltere'de çeşitli Avrupa ülkelerinden temsilcilerin katıldığı konferans benzer hedefleri olan ülkeler. Konferansın başarısından ve paylaşılan yeni fikirlerden bahsederken heyecanı açıkça görülüyordu.

Cordie konuyu ne kadar hafif ve neşeli tutmaya çalışsa da, sohbet sonunda babasına döndü.

"Onun ne kadar olağanüstü biri olduğunun farkında mısın?" Sophie sordu. "Sen bebekken o bir tamirciydi ve öldüğünde Kane Otomotiv'i milyonlarca dolara satmıştı."

"Küçük bir dükkândan ülke çapında on iki yüzden fazla dükkâna ulaştık," diye ekledi Regan. "Baban inanılmazdı."

"Evet, öyleydi."

"Onunla birlikte olduğunu biliyor muydu?" Regan sordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile. "Hastanede ... biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu. Bir süre konuştuk ve sonra daldı ve gitti. Çok huzurluydu."

"Ne hakkında konuştunuz?" Regan sordu.

Cordie ağlamak istemiyordu ve bu yüzden soruyu hafife aldı. "Bana bütün cesetlerin nereye gömüldüğünü söyledi."

Regan hiç eğlenmedi. "Bu hiç komik değil."

Sophie gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi. "Baban kurallar konusunda çok titizdi. Bahse girerim onca yıl boyunca hiç hız cezası bile almamıştır. onu tanıyordum."

"Bu doğru," diye kabul etti Cordie.

"Yani sürpriz yok mu?"

Cordie durakladı ve cevap vermeden önce bir nefes aldı. "Sadece bir tane."

ÜÇ

Aiden Hamilton Madison kolay kolay aptallıklara katlanmazdı ve Lester Chambers ile yirmi dakika geçirdikten sonra canına tak etmişti. Kardeşi Spencer onu bu anlaşılmaya sürüklemişti ve gerçekten de zorluyordu. Bu nedenle Aiden sabredebildiği kadar sabretti.

Lester Chambers ve kuzeni Kongre Üyesi Mitchell Ray Chambers, Oregon'da okyanusa bakan el değmemiş bir arazi olan Rock Point'i miras olarak almış ve uzun müzakerelerden sonra araziye Hamilton Otel zincirine oldukça yüklü bir meblağ karşılığında satmayı kabul etmişlerdi. Aiden ve kardeşleri bu arazide seçkin tatil köylerinden birini daha inşa etmeyi planlıyordu.

Rock Point'in yaklaşık 250 mil güneyinde başka bir mülk daha vardı ve Aiden o kıyı şeridini daha çok tercih ediyordu. Hamilton Otelleri'nin CEO'su olarak işle ilgili kararların çoğunu o veriyordu ama bu kez seçimi şirketin ortağı olan kardeşinin yapmasına izin vermişti. Hem Lester hem de kuzeni tüm şartları sözlü olarak kabul etmişlerdi. Aiden evrakları hazırlatmıştı ve ona göre anlaşma tamamı.

Otel, ekonomik sıkıntı içindeki bölge için bulunmaz bir nimet olacaktı ve belki de Spencer'ın bu kadar bastırmasının nedeni de buydu. Ünlü beş yıldızlı otelin küçük, zor durumdaki Fallsborough topluluğunun yakınına inşa edileceği haberi çoktan yayılmıştı ve kadın ve erkekler İş için umutsuz olanlar bir kez daha gelecekte umutluydu. Spencer büyümek istiyordu ve bu mülk her şey dahil bir tatil köyü, stresli insanların rahatlamak için gidebilecekleri lüks bir inziva yeri olacaktı.

Kardeşler şirket jetlerinden biriyle Fallsborough'ya uçtular. Küçük havaalanının ciddi bir şekilde yenilenmeye ihtiyacı vardı ama Aiden, inşaat başladıktan sonra Spencer'ın bu konuyla ilgilenmesine izin verecekti.

Bir araba onları bekliyordu. Hava soğuk, rüzgarlı ve nemliydi ama iki kardeş de pardösü giymemişti. Lester'ın ofisine giderken, Spencer bir bahis önerdi. Aiden, Lester ya da kuzeniyle tanışmamıştı ama Spencer tanışmıştı. Aiden'a

Lester'ın kuzenini tam olarak nasıl tanıştıracacağını bilmiyordu. Aiden iddiayı kabul etti, kardeşinin abarttığından emindi.

Kardeşler, Lester'ın ofisinin bulunduğu binanın lobisine girdiklerinde yerel haberler tarafından pusuya düşürüldüler. Bir muhabir, Elinde mikrofon, birkaç metre arkasında bir kameraman Aiden'ı asansöre kadar takip etti.

Muhabir Kalie adında genç bir kadındı. Mikrofonu Aiden'ın yüzüne yaklaştırmak için kolunu uzatarak, "Doğru mu?" diye sordu.

"Ne doğru mu?" diye sordu.

"Sen Aiden Hamilton Madison'sın, değil mi? Ve yanında duran da Spencer Madison."

Aiden gülümsedi. "Evet, bu doğru."

Çok gergindi. Mikrofon titriyordu. "Hayır, yani Hamilton Oteli'nin buraya geleceği doğru mu? Rock Point'e inşa edeceğiniz?"

"Planımız bu."

Gülümseyerek, "Oh, bu harika bir haber. İnşaata ne zaman başlayacaksınız? Hedeflediğiniz bir tarih var mı?"

"Henüz bir tarih yok. Şartlarda anlaştık ve kağıtları imzalatmak için buradayız. Zaman çizelgesi Spencer'da. Onunla konuşmalısın." Soluna, kardeşinin durduğu yere baktı.

Kalie, "Asansörle çoktan yukarı çıktı," diye açıkladı.

Aiden güldü. Spencer da röportaj yapmaktan en az Aiden kadar nefret ederdi. Şansı olsaydı çekip gider ve Spencer'ı sorularla baş başa bırakırdı ama bu sefer yeterince hızlı değildi.

"Şimdi, izninizle..."

"Sadece bir soru daha, lütfen. Rock Point'i nasıl öğrendiniz? Burası çok uzak bir bölge," diye açıkladı.

"Belediye Başkanı Green," diye cevap verdi. "Spencer'ın gelip bakması için amansız bir kampanya yürüttü."

Kalie ona teşekkür etti, kameramana çekimi durdurmasını işaret etti ve ardından Aiden'ı asansöre kadar takip etti. "Bu gece şehirde kalacak mısın?" diye sordu.

Cevabı ani oldu. "Hayır."

"Seni bir şeyler içmeye götürebilirim ..." Sesi hüzünlüydü.

Reddedilişini yumuşatmak için gülümsedi ve sonra "Hayır, teşekkür ederim" dedi. Kadın başka bir soru soramadan asansörün kapıları kapandı.

Toplantı saat dörtte yapılacaktı. On beş dakika erken gelmişlerdi - Aiden hiçbir şeye geç kalmaya tahammül edemezdi - ama görünüşe göre Chambers toplantı programları konusunda daha rahat bir anlayışa sahipti.

Spencer kardeşini görünce sırttı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bu soru bir cevabı hak etmiyordu. Aiden iki katlı binaya gitti. ve manzaraya baktı. Güzel bir gün değildi. Gökyüzü griydi ama daha koyu bulutlar içeri giriyordu ve ağaçların sallanışından rüzgârın yükseldiğini anladı.

Otuz yaşında bekâr bir kadın olan resepsiyon görevlisi kardeşlere bakmaktan kendini alamıyordu. Her ikisi de uzun boylu, omuzları kaslı, etkileyici derecede zayıf ve fit, siyah saçlı ve asil yüz hatlarına sahip yakışıklı adamlardı.

Takım elbise giymişlerdi, tasarımcı etiketi, diye tahmin etti. Aiden koyu renk takım elbisesi, uçuk mavi gömleği ve çizgili kravatıyla, Spencer ise ince çizgili takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve kırmızı kravatıyla. Aman Tanrım, ne kadar seksiydiler. Kendi kendine iç çektiğini duydu ve utandı. Ama çok iyiydiler.

"Bir sorun mu var?" Spencer, kız onlara bakmaya devam edince sordu.

"Hayır, hayır," diye kekeledi. "Sadece ne kadar güzel takımlar giydiğinizi fark ettim ve ikinizin de Wall Street'e aitmişsiniz gibi görüldüğünüzü düşündüm."

Spencer gülümsedi. "Bugünlerde bu bir iltifat sayılmıyor."

Güldü. "Sanırım öyle değil. Beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Bay Chambers her an çıkabilir. Şimdiden üç kez zilini çaldım."

Dördü yirmi geçe çift kapı aniden açıldı ve Lester onları karşılamak için dışarı fırladı. Aiden'ın tahminine göre çok meşgul bir adam olduğu izlenimini veriyordu. Onları beklettiği için özür dilerken ellerini salladı ve acil bir telefon görüşmesi yaptığını açıkladı.

Ellerini sıkarken "Çok acil," diye tekrarladı. Onları ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. "Siz çocuklar iyi bir pazarlık yapıyorsunuz. Rock Point'i benden ve kuzenimden çalışıyormuşsunuz gibi hissediyorum. Gerçekten öyle."

Çocuklar mı? Spencer, Lester'ın küçümsemesine herhangi bir tepki göstermeyen Aiden'a baktı.

"Kabul ettiğın teklif fazlasıyla adil," dedi Aiden ona sert ve saçma olmayan bir ses tonuyla.

"Kuzenin nerede?" Spencer sordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapılar açıldı ve Kongre Üyesi Mitchell Ray Chambers içeri girdi. Kuzenine hiç benzemiyordu. Lester kısa boyluydu, beş-iki boyunda değildi, göbeği ve başının tepesinde kel bir nokta vardı. Mitchell'ın gümüş rengi saçları vardı, Stilistinin iltifatları. Boyu 1.80'di ve yüzü sürekli gülümsüyor gibiydi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye başladı Mitchell. "Arka merdivenlerden çıktım ama yine de yakalandım ve imza istedim. Hayır diyemedim." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Ben halk adamıyım."

Eğer Aiden ve Spencer'ı etkilemeye çalışıyorsa, başarısız oluyordu.

"Tanıştırma işini bana bırakın," diye ısrar etti Lester. "Sizi kuzenim, çok önemli kongre üyesi Mitchell Ray Chambers ile tanıştırmak istiyorum."

Spencer sırtıttı. Az önce bahsi kazanmıştı. Gerçekten de çok önemliydi.

Lester masasına gitti ve oturdu. "Mitchell eve gelmeyeli ne kadar uzun zaman oldu anlatamam. En az bir yıl oldu."

Mitchell kaşlarını çattı. "Saçmalık. Ben Fallsborough'nun iyi insanlarını temsil ediyorum. Washington'a sürekli gidip geliyorum."

Lester alay etti. "Hayır, bilmiyorsun ve Fallsborough'nun iyi insanları bunu fark etti."

"Şikâyet etmenin sırası değil," diye tersledi Mitchell. Aiden ve Spencer'a dönerek, gülümsemesi hâlâ yüzüne yapışmış bir halde, "Konferans masasına oturalım mı? Buraya pazarlık yapmaya geldim, o yüzden kolları sıvayıp işe koyulalım."

"Ne pazarlığı?" Lester bilmek istedi.

"Rock Point'in satışı tabii ki." Ofisten geçerek uzun konferans masasındaki döner sandalyelerden birini çevirdi ve oturdu. Sağ bacağını sol bacağının üzerine attı ve bileğini dizine dayadı, sonra arkasına yaslanıp bekledi.

Spencer ve Aiden oldukları yerde kaldılar. Spencer hem kuzenlerle hem de avukatlarıyla defalarca konuşup tüm detayları hallettiğinden, Lester ve Mitchell'ın arazi için son fiyatı kabul ettiklerini duyan kişi oydu.

"Bugün herhangi bir pazarlık olmayacak," dedi Spencer. "Fiyatı kabul ettiniz. Şimdi son teklifi imzalama zamanı."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim." Mitchell bu yalanı söylerken gülümsedi. Gerçek bir politikacı, diye düşündü Aiden.

"İkimiz de aynı fikirdeydik," diye hatırlattı Lester ona.

"Hayır, yapmadık," diye tersledi Mitchell. Gülümsemesi yerine gelmeden önce kuzenine ters bir bakış fırlattı.

Lester ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu. "Avukatımız evrakları inceledi. Her şey yolunda. Hadi imzalayalım."

Mitchell, "Kağıtlara bakmadım," diye karşı çıktı.

"Evet, aldınız. Size gönderilmişlerdi ve bana onları aldığınızı söylediniz."

"Çenenin tutacak mısın ..." Mitchell bir nefes aldı ve Spencer. "Avukatlarınızın belgeleri okumaya vakti oldu mu?"

"Kardeşim de ben de avukatız," diye açıkladı Spencer. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama kongre üyesi bunu gerçekten zorlaştırıyordu.

"Açılış teklifini kabul ettim," diye açıkladı Mitchell.

Aiden Spencer'ı izledi. Bir sonraki hamleye onun karar vermesine izin veriyordu. Kardeşi evrak çantasını açtı ve içinde kontratın bulunduğu dosyayı içine koydu. "Sizce adil bir fiyat nedir, Kongre Üyesi?"

"Teklif ettiğinizin en az üç katı," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi. Bir zafer kazandığını hissetmişti ve bundan daha fazla memnun olamazdı. "Haydi, şimdi. Otur ve şu anlaşmayı yapalım."

"Hayır, böyle bir şey olmayacak. Sen söz verdin." Spencer'ın sesi artık hoş değil, sert ve öfkeliydi.

Mitchell omuz silkti. "Ben hiçbir şey imzalamadım. Bunu aklınızda tutun."

Lester'ın alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı. Spencer'a döndü. "Bunu enine boyuna konuşalım. Rock Point'i ne kadar çok istediğini biliyorum. Büyük bir potansiyeli olduğunu kendin söyledin. O arazinin üzerinden onlarca kez geçmiş olmalısın."

Aiden yeterince şey duymuştu. "Sözleri anlamsız olan insanlarla çalışmayız. Burada işimiz bitti."

Lester'ın ağzı açık kaldı. "Ama biz ... sağlam bir teklif almıştık ... biz ..."

Kuzeni öfkesini kusarken Mitchell tek kelime etmedi. Sadece Madison kardeşlerin Lester'ın ofisinden çıkışını izledi. Sonra da

bara gitti ve kendine bir içki doldurdu.

"Harika bir teklifti," diye mırıldandı Lester. "Sen ne yaptın?"

"Merak etme," dedi Mitchell, kendini beğenmiş bir sesle. "Geri dönecekler." Lester başını salladı. "Ben o kadar emin değilim."

"Bahse girerim lobiye ulaşır geri döneceklerdir. Spencer Madison Rock Point'i istiyor ve ona bunun için bir prim ödeteceğim. Kardeşini pazarlığa ikna edecek. Bekle ve gör."

"Sözünüzü tutmadığınız için kızgın görünüyorlardı."

Mitchell omuz silkti. "Bunu aşacaklardır. Bir şey söyleyip başka bir şey yapmak ... bunların hepsi pazarlığın bir parçası. Hiçbir şey imzalamadığınız ve kayıt altına alınmadığınız sürece ..."

"Kendini duyuyor musun? Bir erkek sözü-"

"Yapabilirsin, Lester. Bırak gitsin. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Mitchell gözünü asansörlerden ayırmıyor, kapıların açılıp kendisini haklı çıkarmasını bekliyordu. Madison'lar muhtemelen yukarı çıkıyorlardı.

Aiden ve Spencer'ın Chambers'ın ofisine dönmeye hiç niyetleri yoktu. Lobiye ulaşır ulaşmaz etrafları ellerinde balonlarla tezahürat yapan kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalık tarafından sarıldı. Kameraman yine oradaydı, Kanal Yedi muhabiri Kalie'nin arkasında duruyordu ve geniş bir selamlama gülümsemesiyle öne çıktı. Mikrofonu Aiden'a uzattı ve "Ve işte Rock'ın yeni sahipleri..." dedi. Aiden başını sallayınca durdu. "Araziyi henüz satın almadınız mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. Açıklamasını yaparken doğrudan kameraya baktı. "Kongre Üyesi Mitchell Chambers fikrini değiştirdi. Başlangıçta anlaştığımızdan daha fazla para istedi. Rock Point'i satın almayacağız."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye araya girdi Spencer. "Ama biz başka bir mülke geçeceğiz."

Kalie afallamış görünüyordu. Aiden yanından geçerken, "Bekle," diye yalvardı. "Kongre Üyesi Mitchell Chambers'ın satışı durdurduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ben de bunu söylüyorum," diye cevap verdi Aiden. "O zaman Hamilton Oteli burada inşa edilmeyecek mi?" "Hayır." Ses tonu kesindi.

Aiden kapıdan çıktı ve arkasına bakmadı. Spencer da onu takip etti. Plan San Francisco'ya uçmak ve Spencer üç ay önce başladığı tadilatı kontrol ederken oradaki Hamilton'da kalmaktı ama kız kardeşleri Regan'dan bir mesaj alınca plan değişti.

Aiden cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. "Olamaz," dedi.

"Sorun nedir?" Spencer sordu.

"Cordelia'nın babası öldü. Kalp krizi."

Bu haber karşısında şok olan Spencer birkaç saniye konuşmadı. Madison ailesi Cordie ve babasını neredeyse yirmi yıldır tanıyordu ve Bay Kane her zaman çok güçlü ve dinç olmuştu.

"Andrew Kane iyi bir adamdı," diye belirtti.

"Evet, öyleydi," diye onayladı Aiden. "Cordelia yıkılmış olmalı."

Cenaze töreninin ne zaman yapılacağını öğrenmek için hemen Regan'ı aradı. Kız kardeşi ağlıyordu. "Cordie artık yapayalnız. Eve geliyor musun? Seni ve Spencer'ı orada isteyecektir."

"Elbette orada olacağız. Şimdi eve gidiyoruz."

Spencer arabanın kapısını açtı, sonra az önce çıktıkları binaya bakmak için durakladı. Onca zaman boşa gitti, diye düşündü. Mühendislik raporları, şimdiye kadar karşılaştığı en sevimsiz iki adamla ileri geri pazarlıklar - hepsi bir hiç uğruna.

Aiden sabırsızlıkla, "Gidelim," diye seslendi.

Lester Chambers pencerenin önünde durup cipin ana yola çıkmasını ve uzaklaşmasını izledi. "Uçak pistine doğru gidiyorlar," dedi. "Buraya geri geleceklerinden o kadar emindin ki."

Mitchell içkisini tazelemek için bara gitti. Bardağına bir buz küpü düşürdü ve viskinin eline sıçramasına neden oldu. Pisliği temizlemek için bir peçete aldı, sonra da içkisinden bir yudum aldı.

"Geri gelmeyecekler." Lester cip gözden kaybolana kadar camdan dışarı bakmaya devam etti. Sesinde panik vardı. "Çok iyi bir teklifti."

"Sızlanmayı kes. Ben ne yaptığımı biliyorum. İnsanların nasıl düşündüğünü biliyorum," diye böbürlendi. "İşte bu yüzden harika bir kongre üyesi olacağım. İnanın bana. Bu yüzden Madisonlar geri dönecek. Belki bugün değil ama yakında. Yalvarmaya gelmeleri için onlara bir hafta vereceğim."

Lester'ın resepsiyonisti aceleyle ofise girdi. "Efendim, doktorlardan biri sekreterler . . . Jenny az önce Kanal 7'nin lobide olduğundan bahsetti."

Mitchell yüksek sesle, uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Benim için buradalar. Aşağı inip röportajı yapmadan önce biraz daha beklemelerine izin vereceğim."

"Hayır, Jenny kanal ekibinin az önce ayrıldığını ama hepimizin saat beş haberlerini izlememiz gerektiğini söyledi."

Lester kuzenine, "Herhalde seni beklemekten yorulduklar," dedi.

Mitchell kabul etti. "Her zaman her yerde olamam," diye mazeret bildirdi. Masanın üzerindeki kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Saat henüz beş olmamıştı, bu yüzden Mitchell sesi sessize aldı ve kanepeye oturdu.

"Belediye Başkanı Green'in size karşı aday olduğunu biliyor muydunuz?"

Lester sordu. Mitchell homurdandı. "Elbette biliyordum. Zamanını ve parasını boşa harcıyor.

Hiç şansı yok. Oyların yüzde doksanını alacağıma bahse girerim."

Lester ona, "Önseçim o kadar da uzak değil," diye hatırlattı.

Kimse onun işini elinden alamazdı. Mitchell kongre üyesi olmayı seviyordu. Gücü, elde ettiği mevkiyi ve saygıyı seviyordu, ancak kabul etmek gerekir ki halk bugünlerde Kongre hakkında pek bir şey düşünmüyordu, muhtemelen birçoğunun yolsuzluk yaptığını ya da beceriksiz olduğunu bildikleri için.

Dönem sınırlamalarından bahsediliyordu. Mitchell seçilirse bu konuda bastıracağına söz vermişti ama göreve başladıktan sonra fikrini değiştirdi. Ayrıca, Kongre'de hiç kimse bu yönde oy kullanmayacaktı ve Mitchell seksenli yaşlarına kadar görevde kalmayı planlıyordu. Vali onu bu iş için seçmişti ve Mitchell valinin istediği gibi davrandığı ve oy kullandığı sürece kongre üyesi olarak kalacaktı.

Lester, "Spencer Madison'ın Rock Point'le ilgilenmesini sağlayan kişinin Belediye Başkanı Green olduğunu biliyorsunuz," dedi.

"Öyle diyor."

"Oh, işte orada. Sesi açın. Belediye başkanımızın söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Bu bölüm reklam arası verilmeden on dakika kadar sürdü ki bu daha önce duyulmamış bir şeydi. Kalie'nin gösterdiği son görüntü, Aiden Madison'ın Rock Point'te neden bir Hamilton Oteli inşa etmeyeceklerini açıklamasıydı. Suçu tamamen Kongre Üyesi Chambers'ın omuzlarına yükledi.

Ardından belediye başkanı tekrar yayına girdi ve izleyicilere otelin toplum için ne anlama geldiğini anlattı: yeni iş imkanları, iyileştirilen okullar, canlanan ekonomi. Tüm bunlar artık yoktu. Konuşmasını Kongre'ye seçildiğinde her şeyin değişeceği sözüyle bitirdi.

"Tebrikler," dedi Lester yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Az önce yeniden seçilmeyi kaybettin."

DÖRT

Taylarca, hatta belki yıllarca Andrew Kane'in cenazesi hakkında konuşulacaktı.

Alec ve Jack, Regan, Sophie ve Cordie'yi cenaze evine gereğinden çok daha erken bıraktılar. Regan ve Sophie'nin Sophie, Cordie'yle birlikte cenaze arabasının arkasındaki limuzine binecek, Alec ve Jack de onlarla kilisede buluşacaktı.

Mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü. Cordie sade, kolsuz, kare yakalı siyah bir kılıf elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Fazla takı takmamıştı, sadece kulaklarında bir çift elmas küpe ve babasının son doğum gününde ona hediye ettiği Hermès marka bir saat vardı. Saçlarıyla süslü bir şey yapmaya çalışmamış, açık bırakmıştı. Doğal kıvrırcık saçları Uzunluğu omuzlarını geçiyordu.

Limuzinde onun iki yanında oturan Sophie ve Regan da siyah giyinmişlerdi.

Regan Cordie'nin elini tuttu. "Kiliseye gittiğimizde hırkanı ve el çantayı alacağım. Telefonun orada mı?"

"Evet," diye yanıtladı Cordie.

"Kapalı olduğundan emin

ol." "Çoktan kapattım."

"Babanın öldüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı Regan.

"Ölmeden hemen önce sana ne söyledi?" Sophie sordu. "Bir sürpriz olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?"

Eğer ortada bir sır varsa, Sophie bunun ne olduğunu bilmek zorundaydı. Kendine engel olamıyordu. Bir gazetede çalışıyordu ve her zaman bir sonraki hikâyenin peşindeydi. Hayali araştırmacı bir muhabir olmaktı ama şimdilik yemek bölümünden sorumluydu ve yeni yemek tarifleri hakkında yazıyordu. Regan ve Cordie bu ironinin çok komik olduğunu düşündüler çünkü Sophie bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

yemek pişirme konusunda. Fena olmayan bir makarna yemeği yapmayı öğrenmişti ama hepsi bu kadardı.

Cordie gülümseyerek, "Sana sürprizin ne olduğunu cenazeden sonra açıklayacağımı söylediğimi de hatırlıyorum. Bugün onun hayatıyla ilgili. Bu gece sana anlatacağım. Söz veriyorum."

Hâlâ bir ipucu arayan Sophie, "Önemli bir şey olmalı. Aksi takdirde bize anlatırdın. Bize her şeyi anlatıyorsun."

Hem Regan hem de Cordie güldü. "Bu *sensin*," dedi Regan. "Üçümüz arasında sır tutamayan tek kişi sensin."

Kasvetli alay ana caddeden dönerken arkadaşlar sessizliğe gömüldü. caddesinden geçerek köhne apartmanların ve harap evlerin bulunduğu sokaklardan Aziz Matthew'a doğru ilerledi.

"Kiliseye vardığımızda" diye başladı Cordie ve sonra duraksadı.

"Evet?" Sophie sordu.

"Babamın birlikte çalıştığı öğrencilerden sekizi tabutu taşıyacak. Babamın kalbinde özel bir yerleri vardı ama bilmenizi isterim ki birbirlerine karşı biraz bölgeci olabiliyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?" Sophie sordu.

"Onlar risk altındaki çocuklar," diye yanıtladı Regan.

"Bazıları öyle," diye kabul etti Cordie. "Biraz itişip kakışma olabilir. Bilirsiniz işte, erkek meseleleri. Endişelenecek bir şey yok," diyerek onları temin etti. "Sizce çok sayıda öğrenci katılacak mı?" Sophie sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Cordie. "Bugün cumartesi. Onlar çocuk. Olmak isteyecekleri son yer kilisedir. Beklemiyorum-" Aniden durdu. Birdenbire durdu.

Limuzin Grant Caddesi'ne henüz dönmüştü ve kilisenin önünde, kaldırım köşeden köşeye doldurup sokağa taşıyordu,

St. Matthew Lisesi öğrencileriydi. Öğrencilerin çoğu gelmiş gibi görünüyordu ve tüm çocuklar okul üniformalarını giymişti: haki pantolon, beyaz gömlek ve cebinde okul amblemi olan lacivert blazer ceket.

Çocuklar sessizce bekliyorlardı, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

Son sınıflar önde olmak üzere her sınıf birlikte durdu. İkinci

limuzin şoförü motoru kapattı, iki öğrenci kapıyı açmak için öne çıktı.

Uzun boylu olan diğerini kenara iterek kolu tutmaya çalıştı. İtiş kakışı

Victor adındaki transfer öğrenci kazandı. Cordie'nin öğrencilerinden biri

En sevdiği öğrencilerden biriydi, matematik dehasıydı ama şimdiye kadar bir parça bile akıl geliştirmemişti. Kapıyı açtı, kızın elini tuttu ve onu dışarı

çeki. Ayakları

Aslında yerden ayrılmıştı ama neyse ki ilk önce kaldırıma ayak basmıştı. Sophie ve Regan'a da yardım edildi. Yardım isteyip istememeleri önemli değildi. İkisi de çekilerek çıkarıldı ve Cordie'nin yanına bırakıldı.

Alec ve Jack kilisenin merdivenlerinde bekliyorlardı. Kalabalığın kadınları yuttuğunu gördüklerinde aşağı koştular ve genç kalabalığın arasından geçtiler.

Bir öğrenci Cordie'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu adamın silahı var," diye fısıldadı.

O daha kim olduklarını açıklayamadan başka bir öğrenci "İkisinin de silahı var" dedi.

"Nasıl oluyor da kiliseye silah sokabiliyorlar?"

Cordie etrafında döndü. "Bunu yapamazlar," dedi. "Onlar FBI ajanı. Silah taşımak onların işi. Ayrıca rozetleri de var."

"FBI neden burada?" diye sordu başka bir öğrenci yüksek sesle fısıldayarak. Cordie bu sesi tanımıyordu ama ses tonu düşmancaydı. "Biz bir şey yapmadık ve arama emri olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Cordie daha fazla öfkelenmelerine fırsat vermeden açıkladı. "Onlar benim arkadaşlarım," dedi. "Ve babamın da arkadaşlarıydılar." Elini uzattı Regan hırkasını ve çantasını aldı ve "Sen ve Sophie şimdi içeri girin. Tabutu taşıyanlar ön sırada oturacak, siz de onların arkasına oturun."

Sophie Regan'ı dürttü. "Hadi gidelim."

Jack ve Alec eşlerini takip etmediler. Oldukları yerde durup huzursuz çocuk kalabalığını izlediler. Birkaç öğretmen öğrencileri içeri sokmaya çalışıyordu ama hiçbirisi itaat etmiyordu. Aslında, bir kovanın etrafındaki arı sürüsü gibi Cordie'yi yutana kadar ona daha da yaklaştılar. Jack ve Alec hemen savunma moduna geçtiler ama Cordie tehlikede olmadığını bildirmek için elini kaldırdı. Alec önce tereddüt etti, sonra çocukların davranışlarının tehditkâr değil koruyucu olduğunu fark ederek Jack'e işaret etti ve ikisi de kenara çekildi.

Aiden ve Spencer geldi ve Alec ile Jack'i fark ederek kalabalığın etrafından dolaşmaya başladılar. Aiden her yöne baktı ve sordu, "Nerede Cordelia?"

"Kalabalığın ortasında," dedi Alec.

Aiden kaşlarını çatarak, "Onu göremiyorum," dedi. "O nasıl?" Spencer sordu. "Oldukça iyi," diye yanıtladı Alec.

Çocukların mırıldanmaları daha da arttı ve sonra aniden hava değişti. Sanki bir işaret verilmiş gibi, itişip kakışmalar ve itişip kakışmalar durdu. Çocuklar boylarına göre dikleştiler ve sessiz durdular. Cordie'nin ön tarafa geçmesine izin vermek için ayrılarak tabutun cenaze arabasından çıkarılışını izlediler. Cenaze evinden gelen iki adam tabutu tekerlekli bir sedyeye yerleştirdikten sonra neredeyse yere kadar uzanan beyaz keten bir örtüyle örttüler. Tabutun üzerine koyu kırmızı güllerden oluşan uzun bir spreyi dikkatlice yerleştirdikten sonra, adamlar sedyeyi hafif eğimli kilise girişine doğru itmeye başladılar; burada Peder Patrick Anthony, kendisinden oldukça uzun altın bir haç tutan bir mihrap görevlisiyle birlikte bekliyordu.

Jerome Smith, son sınıf başkanı ve babasının sürekli okuldayken gölgesi öne çıktı. "Şimdi mi?" diye sordu Cordie'ye. "Evet," diye yanıtladı Cordie.

Yedi genç adam diğerlerinden ayrılarak Jerome'u merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Hızla tabutun iki yanına geçtiler, içlerinden birkaçının gözyaşlarını tutamadığı fark ediliyordu.

Rahip yavaş ve ölçülü adımlarla sessiz geçit törenini kilisenin ana koridorundan aşağıya doğru yönlendirdi. Cordie tabutun arkasında yürüdü ve onu St. Matthew's öğrencileri takip etti. Yan sıralar çoktan yas tutanlarla dolmuştu ve çocuklar onun arkasındaki sıralara dizildiklerinde kilise tıklım tıklım dolmuştu.

Cordie en uca oturdu ve Jack ile Alec'in eşlerine katılmaları için yer bıraktı. Rahip yas tutanlarla yüzleşmek için döndüğünde ve orgcu ilk ilahiyi çalmaya başladığında Cordie cemaate şöyle bir baktı ve işte o zaman onu gördü. Aiden, Spencer'ın ardından kilisenin diğer tarafında, birkaç sıra geride oturuyordu. İçini bir duygu seli kapladı. Aiden'in burada olmasından mutluydu ama aynı anda su yüzüne çıkan eski duyguları yüzünden kendine kızgındı.

onu görünce. Ona doğru baktı ve bir anlığına göz göze geldiler. Cordie'ye sempatik bir gülümseme verdi, o da karşılık olarak gülümsedi. Eski Cordie onun yanında oturup elini tutmasını isterdi ama artık istemiyordu. Artık her şey farklıydı. O artık farklıydı.

Yenilenmiş bir kararlılıkla arkasını döndü, dik oturdu ve törene odaklandı.

Güzel bir ayindi ve rahibin babası hakkındaki sözleri içten ve oldukça hoştu. En az bir düzine insan methiye düzmeyi teklif etmişti ama hepsinin konuşmasına izin verilseydi cenaze

saatlerce sürebilirdi, bu yüzden babasının en yakın üç arkadaşının konuşmasına karar verildi. Konuşmaları kısaydı -her biri birkaç dakikayı geçmiyordu- ve Andrew Kane'in ne kadar nazik ve sadık bir dost olduğuna odaklanmıştı. Son adam sözlerini bitirirken Cordie arkasında bir hışırtı duydu. Önce öğrencilerin huzursuzlandığını düşündü ama sonra birkaçının çocuklardan birini dürterek ayağa kalkmaya zorladığını fark etti. Çocuk ikinci sınıf öğrencisiydi ve Truman Lisesi'nden transfer olmuştu. Onu sınıfta görmemişti ama kaç kez ceza aldığına bakılırsa, uçlarda kaymayı seven çocuklardan biri olduğunu biliyordu.

Çocuk sonunda dürtülere boyun eğdi ve oturduğu yerden kalkarak kürsüye doğru ilerledi. Uh-oh, diye düşündü Cordie, bu planlanmış bir şey değildi. Birden kendini huzursuz hissetti. Adamın aklında ne olduğu belli değildi. Cemaatle yüzleşmek için ayağa kalktığında, elleri sıkıca ceplerinde, ayaklarına baktı ve sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi ileri geri sallandı ve sonra başladı.

"Benim adım Jayden Martin ve geçen Kasım ayında bir yanlış anlaşılma yüzünden eski okulumdan ayrılmam istendiğinden beri St. Matthew Lisesi'ndeyim. En sevdiğim sınıf otomobil atölyesi ve en sevdiğim öğretmenim Bay Kane. Yani o benim en sevdiğim öğretmenimdi. ta ki ... biliyorsun ... ölene kadar."

Birkaç öğrenci başını salladı ve Cordie gülümsemek için kendini zor tuttu.

Jayden birkaç saniye durakladı, kadın sözünü bitirdiğini sandı ama Jayden kendinden emin görünmeden öylece durmaya devam etti. Sanki çok önemli bir karar vermiş gibi birden doğruldu ve "Bay Kane bana araba isteyen bir çocukla ilgili bir hikâye anlattı.

Ulaşım için. On altı yaşındaydı ve ehliyeti vardı ama araba alacak parası yoktu, bu yüzden çok aptalca bir şey yaptı ve bir araba çaldı."

Dinleyicilerin tepkisini ölçmek için durup kilisenin etrafına baktı ve herkesin dikkatle dinlediğini görünce devam etti. "Çok güzel bir arabaydı, beş yaşında, yepyeni bir Camry,

Sanki galeriden yeni çıkmış gibiydi. Her neyse, bu çocuk arabayı yaşlı bir adamın evinin önünden aldı - neredeyse Bay Kane kadar yaşlı olmalıydı - ve birkaç mil boyunca sürdü, ama sonra bir şey oldu

oldu . . . Bilmiyorum... belki de vicdanı devreye girdi ve arabayı almaması gerektiğini fark etti. Yani, bir araba çaldığı için hapse girebilirdi, değil mi?" Birkaç öğrenci başıyla onayladı. Çünkü onun

Sınıf arkadaşları her kelimesini merakla beklerken Jayden rahatladı. Bir kolunu kürsünün üzerine koyarak öne doğru eğildi ve devam etti. "Sonra ne yaptı, arabayı Bay Kane'in evine götürdü ve ona sahip olduğu şeyi anlattı.

Bitti. Bay Kane çok sinirlenmiş ve aptalca bir şey yaptığı için çocuğa bağırması ama çocuk sakinleşince düzeltmesine yardım edeceğini söylemiş. Onu

arabanın kolundaki ve dokunduğu her yerdeki parmak izlerini sildi ve onu yaşlı adamın evine kadar takip etti." Jayden hafifçe sırtıtmaktan kendini alamadı. "İşin komik yanı, başka bir araba evin önüne park etmişti.

Bay Kane de çocuğa Camry'yi sokağın karşısına park ettirdi. Eğer bu kadar korkmasaydı, yaşlı adam arabasına binmek için dışarı çıkana kadar bekleyebilir ve adamın yüzündeki ifadeyi görebilirdi. Adam arabayı sokağın karşısına park ettiğini ve unuttuğunu mu düşünecekti? Bay Kane adamın muhtemelen başını kaşıyıp işine bakacağını söyledi ve sanırım haklıydı çünkü yerel haberlerde hiçbir şey yoktu. Bay Kane o çocuğu hapse girmekten kurtardı. En azından ben öyle düşünüyorum." Durdu ve tekrar ayaklarına baktı. Sonunda konuşabildiğinde sesi çatallaştı. "Bay Kane iyiydi." Ellerini tekrar ceplerine sokup başını öne eğerek aceleyle sıraya geri döndü.

Kilise tamamen sessizdi. Cordie arkasındaki insanlara hızlıca bir göz attığında gördüğü tek şey şaşkın yüzlerdi. Derin bir nefes aldı ve Jayden'in üstü kapalı itiraflarının geçirileceğini umdu ama

O tekrar mihraba dönmeden önce başka bir öğrenci kürsüye doğru ilerliyordu. Jayden gibi o da, Bay Kane tarafından kendisine anlatıldığı iddia edilen, isimsiz bir öğrencinin öfkeyle okula girip birkaç kutu siyah spreyle boyayla okulu tahrip ettiği başka bir hikayeyi anlattı.

Anlattığına göre, çocuk ortalığı dağıttıktan ve şunları yazdıktan sonra Müdürün odasının dışındaki duvarlarda oldukça kötü sözler yazıyordu, yaptığı şeyin kötü bir fikir olabileceğini ve başının gerçekten derde girebileceğini düşünmeye başladı. Bay Kane'in başka bir öğrenciye polisle yaşadığı sorundan kurtulması için yardım ettiğini duymuştu, bu yüzden onu aradı. "Bay Kane çok kızgındı, tamam mı ... en azından bana öyle söyledi," dedi çocuk, "ama biraz boya ve fırça aldı ve öğrencinin her şeyi temizlemesine yardım etti." "Bütün gece sürdü." diye ekledi.

Ve devam etti. Toplam yedi öğrenci, Bay Kane'in başı dertte olan bir çocuğa yardım ettiği olayları nasıl duyduklarını anlattılar. Ne zaman ki

Anlatıcıların geçit töreni nihayet sona erdiğinde Cordie hareketsiz bir şekilde oturuyor, neredeyse etrafına bakmaya korkuyordu.

"Kaç suç i ledik  imdi? Dört m ?" Jack soruyu fısıldadı.

"Be ," diye düzeltti Alec.

Cordie cemaatte birkaç dedektif ve polis olduğunu biliyordu       babası teşkilatın büyük bir mali destekçisiydi. Büyük olasılıkla babasının bazı davranışlarını

yardım ve yataklık, delilleri karartma, adaleti engelleme ve Tanrı bilir daha neler. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa, en az iki öğrencinin tutuklanma ihtimali çok yüksekti.

Ayin bitmişti.

Peder Anthony sunağa doğru dönmeye ba lamı tı ki Cordie ayağa fırladı. Rahip onu gördü ve sandalyesine geri döndü. Sunağa giden    basamağı yava a çıkıp kürsüye geçerken aklı bir karı  havadaydı. Konuşmaya ba layana kadar ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Babam  rlandalı olduğu için gurur duyardı ve bana  rlandalıların harika hikâye anlatıcıları olduğunu söylerdi. Kesinlikle  yleydi," diye başladı. Buraya kadar iyi. Kalabalık buna inanıyor gibiydi. Devam etti. "Anlatmayı çok severdi

ve bugün burada bulunan çocuklar ... benim gibi ... onun hikayelerini o kadar çok dinlediler ki, neredeyse kendi hikayeleri haline getirdiler. Elbette, babamın bahsettiği tüm o çocukların ve yaptıklarını söylediği bazı şeylerin büyük ölçüde abartılı olduğunu varsayabilirsiniz. Babam hikayelerini ders olarak anlatırdı, böylece öğrenciler başkalarının geçmişte yaptığı hatalar ... ibretlik hikayeler."

Cordie bundan sonra ne söylediğinden pek emin değildi. Koltuğuna geri döndüğünde, Alec ve Jack'in g l msemediğini fark etti. gözlerinde kesin bir ı ıltı vardı. Az önce ne yaptığını ve neden yaptığını çok iyi biliyorlardı. Babası gibi o da çocukları koruyordu.

Cordie günün geri kalanını bir şekilde atlattı ama çoğunu hatırlayamıyordu. Cenaze töreni ve defin işleminden sonra, çok sayıda iyi niyetli ve ilgili insan onu evine kadar takip etti ve öğleden sonrasının çoğunu burada geçirdi. Yavaş yavaş misafirler azalmaya başladı ve ak am olduğunda çoğu vedala mı , geriye sadece yakın arkadaşları kalmıştı. Sonunda evi yeniden sessizliğe b r nm  t .

kanepesinde, çıplak ayaklarını altına sıkıştırmıştı. Tek yapmak istediği gözlerini kapatıp uyumaktı.

Spencer ve Aiden hâlâ oradaydı. Alec ve Jack ile derin bir sohbete dalmışlardı. Konu Mitchell Ray Chambers adında bir kongre üyesiydi ve Aiden'in yüzündeki ifadeden pek de hayranı olmadığı anlaşıyordu. Şimdiye kadar mümkün olduğunca Aiden'a bakmaktan kaçınmıştı. Ama Aiden bir mıknatıs gibiydi ve onu kendisine çekiyordu. O kadar uzun zamandır ona aşıktı ki

Buna aşk demeyi reddediyordu ve eski alışkanlıklarını kırmanın zaman alacağını biliyordu. Ona sıırıslıkam aşık olmuştu ama aşık olmak aşk değildi. Onunla hemen tanışan çoğu kadının büyüledi. Kadınları ona çeken sadece görünüşü değildi. Evet, o muhteşem bir adamdı, uzun boylu, esmer ve yıkıcı yakışıklılığın timsaliydi ama kadınların onun dikkatini çekmek için yalvarmasını sağlayan şey, ondan yayılan güçtü. Ve birkaç gün öncesine kadar Cordie de tıpkı Aiden'ın büyüü altındaki tüm o aptal kadınlar gibiydi.

Gözleri artık açıktı. Babasının itirafı onları açmıştı. Aiden'a hiç aşık olmamıştı; bu sadece aptalca bir aşktı. Bu Hepsi bu. Neyse ki adamın hiçbir şeyden haberi yoktu. İş konularında ne kadar zeki olsa da, kadınlar söz konusu olduğunda acemi idi. Kadın onun nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri olmadığını *biliyordu*.

-Onun hakkında. Eğer kız kardeşinin arkadaşı olmasaydı, ona ikinci bir bakış atacağından bile şüpheliydi. Kız kesinlikle onun tipi değildi. Geçmişte koluna takılan tüm kadınlardan, onun uzun boylu, hafif anoreksik sarışınları tercih ettiğini biliyordu. Cordie ise tam tersiydi. Saçları sarı değildi; mürekkep kadar siyahtı ve açık tenine göre daha da koyu görünüyordu. Regan ve Sophie'den biraz daha uzun olmasına rağmen, bir buçuk metre boyuyla kendini ortalama bir boyda görüyordu. Formda olduğunu düşünüyordu ama ne kadar diyet yaparsa yapsın, düz göğüslü sıksa manken görünümünü elde edemiyordu. O, erkeklerin kıvrımlı dediği türdendi.

Aiden'a baktığını fark etti ve hızla arkasını döndü. Tanrım, ne kadar uzun zamandır böyle bir aptallık yapmıştı.

Sophie onu dürttü. "Bugün bir şey yedin mi?" Bu soru onu sarstı. "Ne? Bilmiyorum. Neden?" "Sana bir şeyler hazırlayayım," diye önerdi Regan.

Cordie başını salladı. "Aç değilim ama teklifiniz için teşekkürler."

"Yorgunsun, değil mi?" Sophie sordu. Ceketine uzandı ve onu giydi. "Hadi Regan. Hepimiz eve gitmeli ve onun Biraz dinlen. Uzun ve stresli bir gün oldu. Sence bu gece uyuyabilecek misin Cordie?"

Regan, "Belki de birimiz burada kalmalı," diye önerdi.

Cordie güldü. "Kimse benimle kalmıyor. Ben iyiyim, gerçekten. Size yalvarıyorum, lütfen eve gidin. Ve şu adamları da yanına al," diye ekledi elini Jack, Alec, Spencer ve Aiden'a doğru sallayarak.

Onu duyan Aiden arkasını döndü. "O adamlar mı?" Onun yorumunu tekrarlarlarken sırttı.

"Yanılıyor olabilirim ama Cordie'nin gitmemizi isteyebileceği hissine kapılıyorum," dedi Jack.

Aiden takım elbise ceketine uzandı ve onu giydi. Sanki bir toplantı odasına girmek üzereymiş gibi görünüyordu. Takım elbisesi üzerine tam oturmuştu elbette. Adamla ilgili her şey kusursuzdu. Ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduktan sonra, Spencer'la birlikte, kapıya kadar onlarla yürümemesi için ısrar ederek, ona sarılmak için yanlarına geldiler. Aiden kollarını ona doladığında mis gibi kokuyordu ve kız tepki vermemeye çalıştı. Mümkün olduğunca çabuk geri çekildi.

Onlar gittikten sonra Sophie ve Jack, Regan ve Alec'le birlikte takip etmeye hazırlandılar ama Sophie tam kapıya ulaştığında aniden durdu ve Regan'ın ona çarpmasına neden oldu. Sophie Cordie'ye döndü. "Sana sormayı unuttuğuma inanamıyorum. Sürpriz neydi?"

"Bir sürpriz mi var?" Jack sordu.

"Evet, babası ona şaşırtıcı bir şey söylemiş," diye hatırladı Regan.

"Bize bu gece anlatacağına söz verdi," diye açıkladı Sophie. "Peki neydi?" Jack, "Belki de henüz paylaşmak istemiyordur," diye önerdi. diplomatik, ama Sophie çoktan oturma odasına dönmüş cevap bekliyordu.

Cordie bacaklarını uzattı, sonra ayaklarını yere doğru salladı ve doğrulup oturdu. En yakın dört arkadaşının meraklı yüzlerine bakarken, gerçekleri söylemekten başka kolay bir yol olmadığına karar verdi. "Annem Natalie Kane . . . bir araba kazasında ölmedi. O-"

"Ne?" Sophie haykırdı. "Eğer bir kaza değilse, o zaman nasıl?" Cordie, "Babama göre o ölmemiş," dedi.

Sophie ceketini çıkardı ve Cordie'nin yanına koşarken Jack'e uzattı. Regan odanın karşısına geçerken çantasını düşürdü.

"Nerede o? Ona ne oldu?" Sophie sordu. Cordie, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Seni ve babanı öylece bırakıp gittiğini mi düşünüyorsun?" Regan sordu. Cordie omuz silkti. "Babamın ölmeden hemen önce söylediklerinden, onun da tam olarak bunu yaptığından eminim."

"Bir anne nasıl ..." Regan devam edemedi. O kadar öfkeliydi ki yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Arkadaşlarının yüzlerce sorusu vardı ve Cordie hiçbirine cevap veremiyordu. Hayır, babası ona başka bir ayrıntı vermemişti ve hayır, o da Gerçeği ondan saklamak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini biliyordu, özellikle de o bir yetişkin olduktan sonra.

"Onu bulmaya çalışacak mısın?" Sophie sordu.

"Dener misin?" Cordie cevap verdi.

Sophie başını sallamaya başladı, sonra durdu. "Bilmiyorum. Merak ediyorum." Regan, "Alec ve Jack senin için onun yerini bulabilirler," diye önerdi.

"Elbette," diye kabul etti Sophie. "FBI'daki kaynaklarını kullanabilirler." Cordie başını sallayarak, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Bu işle ilgilenmiyorum.

onu bulmak."

"Neden gittiğini bilmek istemiyor musun?" Regan sordu.

"Hayır."

Alec sedirin yanına gitti ve Cordie'nin karşısına oturdu. "Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Adı Natalie Ann Smith'ti ve Avustralya'nın Sidney kentinde doğmuştu."

"Baban sana onun hakkında başka ne söyledi?"

"Oh, bana hiçbir şey söylemedi. Tam adını ve nerede doğduğunu, ehliyetimi alabilmek için doğum belgemin bir kopyasını aldığım da öğrendim."

"Sana onun hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" Alec sordu.

"Bana onun ben bebekken öldüğünü söylemişti, şimdi bunun yalan olduğunu biliyorum ama sanırım o zaman gitmiş. Babam onun hakkında konuşmayı sevmezdi. Ne zaman ondan bahsetsem üzülürdü. Bir süre sonra soru sormaması gerektiğini biliyordu."

"Onu bulmak istemediğinden kesinlikle emin misin?" Sophie tekrar sordu.

"Eminim."

"Ama hafifletici nedenler olabilir-" diye söze başladı Sophie.

Cordie onun sözünü kesti. "Umurumda değil. O babamın kalbini kırdı. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Cordie konunun kapandığına ve bu işin peşini bırakmaya kararlı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamıştı ama annesinin babasına bıraktığı mektubu ve babasının yazdığı ve geri dönen tüm mektupları okuduktan sonra

tavır büyük ölçüde değişti. Sadece babasının kalbini kıran kadını bulmak değil, içini kemiren soruya da bir cevap bulmak istiyordu: Natalie istediği hayatı elde etti mi yoksa -eğer varsa adalet- hak ettiği hayat?

BEŞ

Andrew,

Bu benim için yazması zor bir mektup. Söyleyeceklerim sizi üzecek ve belki de şok edecek, bunun için üzgünüm. O kadar uzun saatler çalışıyorsunuz ki Ne kadar mutsuz olduğumu fark edin. Sizi ne kadar incitirse incitsin, nasıl hissettiğimi ballandıra ballandıra anlatmayacağım.

Bu evlilik bir hataydı. Beni bebeği doğurmaya ikna etmene asla izin vermemeliydim. Hamile olmasaydım seninle evlenmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz. Bir tamirciyle evlenmek bir isyandı ve çok aptalcaydı. Eğer ailem öğrenirse, beni evlatlıktan reddederler.

Artık bunu yapamam. Fakir olmaktan nefret ediyorum, ve her ne kadar bencil olsam da hayattan daha fazlasını hak ettiğime inanıyorum. Sen ve ben çok farklıyız. Macera istiyorum ve dünyayı görmek istiyorum. Beni sevdiğini biliyorum Andrew, ama bu yeterli değil.

Eve gitmek istiyorum. Bu evlilik hiç olmamış gibi davranacağım ve yeniden başlayacağım. Tüm bunları arkamda bırakacağım ve hiçbir hatırlatma istemiyorum. Evim bir kıta uzakta, bu yüzden asla tesadüfî karşılaşmalar olmamalı.

Boşanma davası açma işini sana bırakıyorum. Ben hiçbir şey istemiyorum. özgürlüğümünden başka bir şey değil. Sen ve Cordelia artık geçmişimin bir parçasısınız. Velayeti paylaşmak istemiyorum. Onu alabilirsin.

Lütfen kararımı kabul edin ve peşimden gelmeyin.

Natalie

Cordie'nin kalbi babası için acıyordu. Mektubu okuduğunda neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Çok soğuk, acımasız ve duygusuzdu. Bu onu mahvetmiş olmalıydı ama yine de ölüm döşeğindeyken onun yasını tutmuştu.

Mektuba bir hazineymiş gibi davranmıştı. Onu peçeteye sardıktan sonra plastik bir torbaya koymuş ve diğer önemli evraklarıyla birlikte kutunun dibine sıkıştırmıştı. Natalie'ye yazdığı mektuplar da oradaydı. Dört mektup vardı ve hepsi de ön yüzlerine *Gönderene İade* damgası vurularak açılmadan geri gönderilmişti. Adres, babasının onları Chicago'daki bir posta kutusuna gönderdiğini gösteriyordu.

Eğer babası Cordie'nin yazdığı mektupları okumasını istemeseydi, onları yok ederdi, diye karar verdi. Yatağının ortasına oturdu, zarfları önüne yaydı ve teker teker açtı.

İlk iki mektupta Natalie'ye eve dönmesi için yalvarıyordu. Onu sevdiğini, her zaman seveceğini ve onsuz kaybolacağını söylüyordu. Natalie onu terk ettikten iki yıl sonra gönderdiği üçüncü mektupta, boşanma davası açtığını ve kızları Cordelia'nın tam velayetini talep ettiğini bildiriyordu. Yasal işlem başlatmış olsa da onu hâlâ sevdiğini ve kendisine geri dönmesini istediğini de eklemişti. Bekleyeceğine söz verdi. Çünkü o her zaman hayatının aşkı olacaktı. Dördüncü mektup boşanmanın kesinleştiğinin teyidiydi.

Cordie ilk başta kadını bulup gözlerinin içine bakmak ve muhtemelen zaten bildiği şeyi, babasına bu kadar acı çektirdiği için korkunç bir insan olduğunu söylemek istedi ama bu ne kadar tedavi edici olsa da Cordie onunla asla yüzleşmeyeceğini biliyordu. Ne anlamı olabilirdi ki? Kadınla sohbet etme fikrinden vazgeçti. Yine de onu bulmak istiyordu. Cevaplanması gereken birkaç soru vardı. Natalie'nin hayatı iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi değişmişti? Hiç evlenmemiş gibi davranıp her şeye yeniden başlamak gibi saçma bir hayali işe yaramış mıydı? Şımartılıyor muydu? Cordie en çok onun herhangi bir pişmanlığı olup olmadığını bilmek istiyordu.

Kutuda mektuplarla birlikte iki belge daha vardı: evlilik cüzdanı ve boşanma kararı. Evlilik cüzdanı şunu gösteriyordu Natalie Smith, Andrew Kane ile Las Vegas, Nevada'da evlendi. Cordie doğmadan dört ay önceydi. Boşanma kararı evliliği sona erdiren çok basit bir bildiriydi. İkisini de okudu ve sonra her şeyi dikkatle kutuya geri koyup kapağını kapattı.

Nihayet yatağa girdiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Zihni sakinleşene kadar bir saat daha dönüp durdu. Sürekli babasını ve onun bekleyerek hayatını nasıl heba ettiğini düşünüyordu. Eğer bu fikre açık olsaydı yeniden evlenebilir ve harika bir hayat yaşayabilirdi. Natalie'ye olan aşkı bir saplantıya mı dönüşmüştü? Yoksa evlendikten sonra, Hep evli miydin?

Hiçbir cevabı yoktu. Onun nasıl olup da O korkunç mektubu okuduktan sonra Natalie'yi sevmeye devam edeceğim. *Onu alabilirsin*. Uyku onu ele geçirmeden önce Cordie'nin aklından geçen son sözler bunlardı.

- - -

Pazar öğleden sonrasını ödevlerini not alarak, Pazar akşamını ise dağılmakla geçirdi. Bütün gün hüznünlüydü ama kendine acımak için zamanı kalmasın diye meşgul olmaya devam etti. O anki ruh haliyle kimseyle konuşmak istemediğinden telefonları telesekretere bıraktı ve okul için hazırlanmaya odaklanmaya çalıştı. Kendine tekrar tekrar iyi olduğunu söyledi. Sadece biraz stresli hissediyordu, o kadar ve kesinlikle endişelenecek bir şey yoktu.

Ama iyi değildi. Babasını, tek ailesini, onu iyi bir ebeveynin yapması gerektiği gibi koşulsuz seven tek kişiyi kaybetmişti ve sonra Cordie'ye hayat vermesi için ikna edilmesi gereken ve ondan kurtulmak için sabırsızlanan kadından gelen o korkunç mektubu okumuştı. *Onu alabilirsin*. Bu sözler zihnine kazınmıştı. Ve bir de babasının Mektuplarında hayatının aşkının ona geri dönmesi için çaresizce yalvarıyordu. Babası böyle birini nasıl sevebilirdi?

Saat geç olmaya başlamıştı. Cordie ertesi gün için kâğıtlarını ve kitaplarını toplayıp çantasına yerleştirdikten sonra ayağa kalkıp gerindi. Son birkaç günün yorgunluğu ağırlığını hissettirmişti. Kaslarındaki gerginlik yukarı doğru ilerliyordu ve şimdi başı zonklamaya başlamıştı. Şakaklarını ovuşturarak merdivenlerden yatak odasına çıktı. Uzun, sıcak bir duş tam da ihtiyacı olan şeydi.

Sakinleştirici suyun gergin kaslarının üzerinden akmasına izin verdi ve duştan çıktığında gerginliği azalmış ve baş ağrısı geçmişti. Saçlarını yıkayıp kuruladıktan sonra kısa ipek bir gecelik giydi.

Kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı ve bütün akşam kendini toparladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Son birkaç gündür bunu yeterince yapmıştı.

Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordu ve bu gecenin farklı olmasını umuyordu. Artık o kadar yorgundu ki, başını yastığa koyar koymaz uykuya dalabileceğini düşünüyordu ama emin olmak için mutfağa gidip bir fincan papatya çayı demleyecekti. Terliklerini giyme zahmetine katlanmadan ipek bornozunu aldı ve koridora çıktı. Bornozunun kuşağını bağlıyordu ve sahanlıkta bıraktığı kitap kutusunu, ona takılıp dengesini kaybedinceye ve merdivenlerden aşağı uçuncaya kadar fark etmedi. Kutu da onunla birlikte basamaklardan aşağı yuvarlandı ve etrafı kitaplarla doluyken sırt üstü yere düştü. Bu, berbat bir günün son damlasıydı. Tırabzana yaslandı ve gözyaşlarına boğuldu. Boynunu kırabilirdi ve onu bulana kadar kimsenin haberi olmazdı.

Günler sonra çürüyen beden. Tanrım, ne iç karartıcı bir düşünce. Kendini mutsuzluğuna o kadar kaptırmıştı ki kapının vurulduğunu duymadı.

Aiden ön kapıya çıkan merdivenleri henüz tırmanmıştı ki içeriden gelen bir gürültü ve patırtı duydu. Ona seslendi ama herhangi bir tepki yoktu. İçeri girmek üzereyken kapı kolunu denemediğini fark etti. Kilitli olduğunu sanmıştı ama değildi. Hemen içeri girdi ve Cordie'nin kitapları üzerinden itip yerden kalkmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü.

"Yaralandın mı?" Endişesi sesinin kızgın çıkmasına neden oldu. Sosyalleşme havasında değildi. "Git başımdan."

"Yaralandın mı?" Soruyu tekrarladı ama şimdi sesi daha sakindi.

"Hayır."

Onu incelerken ensesini ovuşturdu. Ne yapacağından emin değildi. Cordelia'nın zor biri olduğu söylenemezdi. Her zaman kendini toparlardı. Ama bu gece öyle değildi. Kitapları topladı ve fuayenin köşesindeki kutuya istifledi; sonra ona döndü. Kadın hâlâ ağlıyordu. Ona durmasını söylemek istedi.

"Neden ağlıyorsun?"

İlk eğilimi ona ters ters bakmaktı ama elinden gelenin en iyisini yapamayacak kadar yorgundu. Tırabzana tutundu ve yüzünü buruşturarak kendini yukarı çekti.

İlerledi ve kız niyetini anlamadan onu kollarına alıp yukarı taşıdı.

"Ön kapınızın kilitli olmadığını biliyor muydunuz? Herhangi biri girebilirdi. Yalnız yaşıyorsun, Cordelia. Kapılarının her zaman kilitli ve alarminin her zaman açık olduğundan emin olmalısın," diye azarladı merdivenlerden çıkarken.

"Alarmım yok."

"Bir tane alacaksın," diye tersledi.

Aiden'in zihni, kızın başına gelebilecek tüm korkunç şeylerle dolup taşıyordu ve kızın güvenliğine karşı takındığı umursamaz tavır yüzünden çok öfkeliydi.

Sadece bir yatak odası kapısı açıktı ve oraya yöneldi. Onu yere bırakabilirdi ama yapmadı. Kollarında neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Onu kucağına alarak yatağın kenarına oturdu, gözyaşlarının akmasının durmasını beklerken kollarını ona doladı. Başını omzuna düşmüştü ve ona sarıldığında çok yumuşaktı. Birdenbire ondan uzaklaşma isteği duydu. Ona hiç hoşlanmadığı bir şekilde tepki veriyordu.

Sonunda ağlamayı bıraktı ve onun gözlerinin içine bakabilmek için arkasına yaslandı. "Neden buradasın?"

"Sıkıştım. . ." Gerçeği söyleyerek onun duygularını incitmeden önce durdu. "Regan senin için endişelendi. Telefonuna cevap vermiyordun," diye açıkladı. "Dışarıda olduğumu biliyordu, bu yüzden cep telefonumu aradı ve uğrayıp seni kontrol etmemi istedi ve iyi ki de yapmışım."

"Neden? Gördüğünüz gibi ben gayet iyiyim." Burnunu çekti.

Aiden, "Merdivenlerin dibine yayılmıştın," dedi.

"Oturuyordum, yayılmamıştım," diye düzeltti.

"Bu dayanıksız, transparan geceliği giyiyorum."

"Bu malzemenin içini görmeniz mümkün değil." Aşağı baktı ve bornozunun açık olduğunu ve elbisenin düşük yakası nedeniyle göğüslerinin büyük bir kısmını ortaya çıkardığını gördü. "Ah," dedi bornozu hızla çekip kapatırken. Yukarı baktı ve Aiden'in gözleriyle karşılaştı. Aiden ona daha önce hiç bakmadığı bir şekilde, sanki onu bir kadın olarak ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Vücudunda sıcak, karıncalı bir his dolaştı.

"Bırak beni ve evine git. Ben iyiyim, söz veriyorum. Regan'a onu yarın arayacağımı söyle ve beni kontrol etmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Aiden."

Kolları hâlâ onun boynundaydı. Eğildi ve onu yanağından öptü, sonra uzaklaşmaya başladı ama adam kollarını gevşetmedi. Adam

sanki onun içinde bir şey arıyormuş gibi gözlerinin içine bakmaya devam etti.

O anda çok garip bir şey oldu. Belki sadece nasıl bir his olduğunu öğrenmek için duyduğu meraktan, belki de sadece şehvetten kaynaklanıyordu. Onu tekrar öptü, bu sefer dudaklarından. Adam geri çekilmedi. Çenesini aşağı doğru itti ve nazıkçe onu geri öptü. Sonra yüzünü ellerinin arasına alarak öpücüğü derinleştirdi, dili ağzının içine girdiğinde tutku alevlendi. İnanılmaz derecede ateşli ve talepkârdı, onu bunaltıyordu. Onu okşarken bir yandan da ağzıyla sevişiyordu. Eli göğsünü kavradı ve inledi.

Aiden o anın içinde kaybolmuştu. Ancak kızın titrediğini hissettiğinde kendine geldi. Onu bırakması için zorlayarak geri çekildi, sonra onu kucağından kaldırdı ve yatağa bıraktı.

Cordie o kadar telaşlanmıştı ki ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Adamın üzgün olduğunu görebiliyordu. Kapıya doğru yürüdü, ona döndü ve "Ben kapıyı kilitleyeceğim. Sen biraz uyu."

Ve o gitmişti.

Uzun bir süre orada oturup az önce olanları anlamaya çalıştı. Her şeyi mahvetmişti. Utanmış ve mahcup olmuştu. Adam onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı? Adama neredeyse saldıracaktı. Onunla bir daha nasıl yüzleşebilirdi? Belki de aşırı tepki veriyordu. Sadece birkaç öpücük olmuştu -uzun, yoğun, inanılmaz derecede tahrik edici ve içini dışına çıkaran öpücükler- ama bunların hiçbir anlamı yoktu.

Sakinleştikten sonra, yakın zamanda onunla karşılaşır diye bir plan yaptı. Bir yetişkin gibi davranacaktı. Evet, bir zamanlar Samimi bir andı ama yine de her şeyin eskisi gibi olması mümkündü. Adam onu görmezden gelecek, kadın da onu görmezden gelmek için elinden geleni yapacaktı.

Pazartesi Cordie işine geri dönmüştü. Meşguldü ama Aiden sürekli aklına geliyordu. Günler ilerledikçe onu zihninin gerisine itmek daha kolay hale geliyordu. Her gece babasının evini satarken paketlediği kutulardan birini karıştırıyordu. Annesi hakkında daha fazla bilgi bulmanın kolay olacağını düşündü, kutulardan birinde saklanmış bazı belgeler veya fotoğraflar olması gerektiğini düşündü. Ama bu konuda yanılmıştı.

Okulun son üç haftası telaşlıydı ve Natalie hakkında daha fazla bilgi edinme arayışı askıya alındı. Korkunç mektubun bir kopyasını çıkardı ve

Hamilton Otel'de akşam yemeği için arkadaşlarıyla buluştuğunda yanına aldı. Onları başka bir yerde yemeye ikna etmeye çalışmıştı çünkü otelin en üst katındaki çatı katında yaşayan Aiden'la karşılaşma riskini almak istemiyordu. O kadar çok seyahat ediyordu ki nadiren orada oluyordu ama yine de riske atmak istememişti.

Cordie'nin iki farklı restoran önermesinin ardından Sophie ile yaptığı telefon görüşmesi sırasında Sophie, Jack ve Alec'in otelde birkaç yardımcısıyla poker oynayacaklarından bahsetti.

Chicago Polis Departmanı'ndan dedektifler.

"Bu onların aylık poker oyunu," dedi. "Jack, Aiden hâlâ San Francisco'da olduğu için bir ya da iki el kazanma şansı olduğunu düşünüyor. Aiden ne zaman oynasa, o kazanıyor."

Cordie rahatladı. Ona karşı tepkisini kontrol edemeyeceğinden endişeleniyordu ve hayatına devam edebilmesinin tek yolunun ondan mümkün olduğunca uzak durmak olduğuna karar vermişti. Babasına dönüşmemeye ve imkânsızı umarak hayatını boşa harcamamaya her zamankinden daha kararlıydı.

Bir toplantıdan diğerine koşturarak geçen stresli bir günün ardından St. Matthew's'un müdürüyle sinir bozucu bir seansa katlanan Cordie bir kadeh şarap içmeye hazırды.

Regan, rahatsız edilmemeleri için Hamilton'daki küçük özel yemek odalarından birini rezerve etmişti. Oda barın hemen dışındaydı ve kapılar kapalıyken neredeyse ses geçirmezdi, paylaşmak için mükemmel bir yerdi sırlar ve dedikodular. İstedikleri kadar yüksek sesle gülebiliyorlar ve diğer müşterileri rahatsız etme endişesi duymuyorlardı. Barın diğer tarafında, bir oyunun içine sıkışmış, erkeklerin poker oyunları için kullandıkları başka bir yemek odasının kapısı vardı. Otelin geri kalanından izole edilmişti ama bara bira ve istedikleri her şeyi alabilecekleri kadar yakındı.

Cordie'nin saat yedi buçukta arkadaşlarıyla buluşması gerekiyordu ve eve gidip kıyafetlerini değiştirecek vakti olmamıştı. Krem rengi bir kalem etek, koyu mavi ipek bir bluz ve çıplak topuklu ayakkabılar giymişti, bütün gün toplantılarında çok iş adamı gibi görünmüştü ama arkadaşlarıyla birlikteyken daha rahat bir şeyler giymeyi tercih ederdi.

Yüzüne dökülen saçları onu deli ediyordu, bu yüzden saçlarını at kuyruğu yaptı. Parlak pirinç döner kapılardan Hamilton'a doğru koşarken uzun kütle ileri geri sallanıyordu.

Cordie oteli çok sevmişti. Mekânda sessiz bir zarafet vardı. Parlak mermer zeminler ve granit sütunlarla çağdaş bir havası vardı, ancak mobilyalar eski dünyadandı. Dinlendirici renkler ve rahat oturma alanları konuklarda oyalanma isteği uyandırıyordu. Hamilton'ı avucunun içi gibi biliyordu; Regan'ın yaşadığı dönemde haftada en az bir kez ziyaret etmişti. evlenmeden önce orada.

Cordie lobide neredeyse koşarak ilerlediğini fark etti ve kendini yavaşlamaya zorladı. Takım elbise giymiş ve kravat takmış bir adam bara girdiğinde onunla konuşmaya başladı. Ona gülümsedi ve kendisine bir içki ısmarlaması için yaptığı davete başını sallayarak karşılık verdi. Adamın yanından geçip yemek odasının kapısını açtı ama daha ileri gitmesi engellendi. Aiden kapının hemen girişinde durmuş Alec ve Jack'le konuşuyordu. Kadının üzerine yuvarlanmasını engellemek için onu omuzlarından tuttu.

Onu gördüğüne sevinmedi ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Neden San Francisco'da değilsin?" Ses tonu suçlayıcıydı ve bunun onun için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini fark etti. Adam ona derdinin ne olduğunu sormadan, "Bu gece poker mi oynuyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Aiden o anda gülümsedi çünkü Jack'in inlediğini duymuştu. Ona bakarak, "Sakin ol MacAlister. Bir el kazanabilirsin. Asla bilemezsin. Mucizeler olur."

Cordie onun harika gülümsemesiyle dikkati dağılmıştı. Çok seksiydi. O kadar güzel bir adamdı ki. Mutlu olduğunda gözleri sıcak ve şefkatli bir hal alıyordu. Yine de gülümsemek onun için nadir görülen bir şeydi. Genelde her konuda çok ciddiye, özellikle de bir sonraki otel anlaşması üzerinde çalışırken. Aiden'in bir işkolik olduğuna şüphe yoktu ama yine de bir şekilde

Rugby, poker ve kadınlar için zaman ... sıska sarışın kadınlar.

Bu hatırlatma kafasını toparlamasına yardımcı oldu. Aiden onu hâlâ elinde tutuyordu. Kendini ondan uzaklaştırmak isteyerek ellerini nazikçe itti, bir adım geri çekildi ve masaya gitmek için etrafından dolaştı. Alec'in onu izlediğini fark etti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun, Alec?" diye sordu.

"Kaşlarımı çatmıyorum," diye karşılık verdi.

"Sadece gözlemliyorum."

Regan onun için bir sandalye çekti. "Otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Sophie küçük yuvarlak masada Cordie'nin karşısına oturdu. "Hepsi iyi haberler," dedi. "Jack hariç." Kocasına baktı ve gülümsedi. "Chicago kışlarından nefret eder."

"Ve?" Cordie dürttü.

"Chicago'da kalıyoruz. Büro onu orada istiyor. O ve Alec terfi ettiler ve birlikte çalışmaya devam edecekler."

Regan, "Burada, Chicago'da," diye ekledi. "İkisi de süresiz olarak buraya atandı. Alec ve benim için artık Boston'a gidip gelmek yok."

"Bu harika bir haber," dedi Cordie. "Ama Boston'daki şehir eviniz ne olacak?"

"Aslında, Alec'in kardeşi Nick hâlâ buranın sahibi," dedi Regan. "Evrak işlerini Alec yapmadı. İkimizin de zamanı yoktu ve Nick'in de acelesi yoktu. Önümüzdeki ay satışa çıkaracak."

"O kasaba evini seviyorum," dedi Cordie. Alec görevdeyken Regan'la birlikte birkaç kez orada kalmıştı. Şehir evi tamamen yenilenmişti ve gözde bir mahallede yer alıyordu.

Boston'u da en az memleketini sevdiği kadar seviyordu. "Bir süre Alec'in kardeşi Michael'ın burayı satın alabileceğini düşündük ama o

yapmamaya karar verdim. Nedenini bilmiyorum."

"San Diego'da yaşıyor," dedi Alec. "Ve bu günlerde Boston'a nadiren dönüyor. Şehirdeki evi aylarca boş kalırdı."

"Ama Donanma SEAL'lerinden ayrıldığında" diye başladı Regan.

"Yakın zamanda gitmeyi planladığını sanmıyorum, tatlım," dedi Alec.

"Cordelia?" Aiden ona seslendi, sonra arkasından yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına

koydu. "Evet?"

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler."

At kuyruğunu çekiştirdi. Kadın elini savuşturmak için uzandı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Adamın elleri hâlâ omuzlarındaydı ama dikkati başka yöne kaymıştı. "Poker oynayacak mıyız, oynamayacak mıyız?" Soruyu sorduktan sonra Cordie'nin omuzlarını sıktı, sonra da dönüp odadan çıktı. Ona karşı tavrı çok rahattı; görünüşe göre onu öpmeyi tamamen unutmuştu. Cordie kendisinin de aynı şeyi yapabilmesini diledi.

"Ben oynuyorum," dedi Jack. Masanın etrafında döndü ve Sophie'yi öpmek için eğildi. Alec de karısını öptü ve sonra onu güldüren bir şey fısıldadı.

Cordie iki çifti izledi ve iki arkadaşı da evlendiğinden beri ilk kez kendini beşinci tekerlek gibi hissetti. Ona ne olmuştu da Özgüven mi? Kaybolmuş gibiydi. Babasının ölümünden beri otomatik pilottaydı ama şimdi uyuşukluk geçiyordu ve yeniden hissetmeye başlıyordu. İşlemesi ve anlamaya çalışması gereken çok şey vardı. Babasının seçtiği aynı ıssız yolda ilerlemekten dehşete düşmüştü, hayatıyla ilgili her şeyi sorguluyordu ve yaptığı seçimler. Artık nereye ait olduğunu bilmiyordu. Hayatı artık çok boş görünüyordu. Kendisi için üzülüyor muydu? Belki de, karar verdi. Biraz depresyonda olduğunu kabul ediyordu ama babasının annesine yazdığı ve ona geri dönmesi için yalvardığı o yürek parçalayıcı mektupları okuduktan sonra kim depresyona girmezdi ki?

İçki siparişlerini almak için bir garson belirdi. Cordie şarap içeceğini düşünmüştü, hem de bol bol, ama şimdi arkadaşlarıyla birlikte olduğu ve rahatlamaya başladığı için buzlu çay istediğine karar verdi. Sophie ve Regan da aynı şeyi sipariş ettiler.

"Biz çok sofistike içicileriz," dedi Regan gülerek. "Hepimizin Chicago'da kalacağı gerçeğini kutlamak için şampanya sipariş etmeliydik. Bir süre Jack ve Sophie'nin Phoenix'e, Alec ve benim de Boston'a kalıcı olarak tayin edileceğimizi düşünmüştüm ama her şey yolunda gitti. Hepimiz sevdiğimiz şehirde bir arada olacağız. Aiden ve Spencer bile daha sık evde olacaklar."

"Aiden ve Spencer mı?" Cordie sordu.

"Spencer bana, Aiden Florida'daki oteli faaliyete geçirdikten sonra seyahatleri azaltmayı planladığını söyledi. Geçtiğimiz yıl Hong Kong, Paris, Londra, Melbourne ve Sydney'e ve Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına uçtu. Umarım yavaşlar ama görene kadar inanmayacağım. Neredeyse Gulfstream'de yaşıyor."

"Gulfstream çok güzel bir jet," dedi Cordie. "Yatak odası benimkinden daha güzel."

"Aiden şehre geldiğinde hâlâ otelin en üst katında mı kalıyor?" Sophie sordu. "Buralarda daha çok kalırsa, belki kendine ait bir yer satın alır."

"Şüpheli," diye yanıtladı Regan. "Çatı katı onun için işe yarıyor gibi görünüyor."

Aiden dağınıklıktan gerçekten nefret eder ve çatı katı şık, dağınıklıktan uzak." "Güzel ama steril," dedi Sophie. "Çok kişiliksiz."

"Cazibesini anlayabiliyorum. Dağınıklıktan uzak bir ortamda yaşıyorum," diyor Cordie.

Regan ve Sophie güldüler. "Belki rüyalarında," dedi Regan. "Etrafın hep dağınık."

"İşte olmaz," diye ısrar etti Cordie. "Kimya hassas bir bilim ve eğer laboratuvarı düzenli olmazsam, bu bir felaket olur. Sadece evdeyken rahatlamak istiyorum. Ayrıca, dağınıklığın çoğu kitaplardan oluşuyor," dedi.

"Ve eşarplar ve ayakkabılar ve anahtarlar ve-" Sophie ekledi.

Cordie araya girdi. "O kadar da kötü değil," dedi. "Ayrıca benim hakkımda konuşmuyorduk. Sen bize kardeşlerinden bahsediyordun. Spencer'in nesi var? Chicago'da mı kalacak?"

"Şimdilik," diye yanıtladı Regan.

"Peki ya Walker?" Sophie sordu. "Hâlâ Avrupa'nın her yerinde araba yarışı yaptığını biliyorum ama emekli olduğunda Chicago'ya geri dönecek mi?"

"Bu bambaşka bir hikâyeye," dedi Regan. "Ve pek de mutlu bir hikâyeye değil." "Neler oluyor?" Cordie sordu.

"Spencer'a göre kardeşimiz Walker hâlâ büyümemiş. Ben de ona katılıyorum," dedi. "Walker benden yedi yaş büyük ama hâlâ düşüncesiz bir genç gibi davranıyor. Hakkında iki dava var, ikisi de terk ettiği kadınlarla ilgili. Kadınların avukatları açgözlü parmaklarını otellere sokmaya çalışıyorlar. Böyle bir şey olmayacak," diye ekledi aceleyle. "Yine de bu Aiden'in ihtiyaç duymadığı bir endişe. Walker için başka bir davayı daha yeni sonuçlandırdı ve oldukça fazla para ödemek zorunda kaldık. Her ne kadar kaza olarak kabul edilse de, Walker sorumluydu. Hayati tehlikesi olan bir yaralanma olmadı ama felaketle sonuçlanacak bir şey olması an meselesi. Walker'ın hayatına bir çeki düzen vermesini diliyorum."

"Keşke ben de benimkini çözebilseydim." Cordie, Sophie ondan ne demek istediğini açıklamasını isteyene kadar bu düşüncüyü yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Garson yemek siparişlerini almak için araya girdiğinde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Otelde pek çok kez yemek yedikleri için menüye bakmalarına gerek kalmamıştı. Sophie ve Regan tavuklu Sezar salatası sipariş etti, Cordie ise somon balığı istiyordu.

Garson odadan çıkana kadar bekledi ve sonra, "Annem Natalie Kane - ama ona 'anne' demek tüylerimi diken diken ediyor- babama bir veda mektubu bırakmış," dedi. Eklerken sesi hüzünle doluydu, "Bunca yıl saklamış. Ona da birkaç mektup yazdı, ama onlar

hepsi açılmadan geri döndü. Bu mektuplar evlilik cüzdanı ve boşanma kararıyla birlikte kilitli kutudaydı."

"Babanın mektuplarını açıp okudun mu?" Sophie sordu.

"Evet, okudum. Onları bıraktı, o yüzden okumamı istemiş olmalı. Eve dönmesi için yürek parçalayan yakarışlardı."

"Veda mektubunda ne diyordu? Onu neden terk ettiğine dair bir neden belirtmiş miydi?" Sophie sordu.

"Ve Cordie," diye hatırlattı Regan ona. "O da bebeğini terk etti."

Cordie masanın altından çantasına uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarırken onu kucığına koydu. "Mektubunun bir kopyasını aldım çünkü ikinizin de okumak isteyeceğinizi biliyordum."

"Peki ya babanın mektupları?" Regan sordu.

Cordie başını salladı. "Onları okumanı istemiyorum."

Sophie anladı. "Bunun baban hakkındaki düşüncelerimizi etkileyeceğini mi düşünüyorsun?" "Onun için üzülmenizi istemiyorum. Onu bir baba olarak hatırlamanı istiyorum.

güçlü, sevgi dolu bir babaydı. Natalie onun zayıflığıydı. Onu bekleyerek hayatını bir kenara attığını çok geç fark etti."

"Bu mektupları nereye gönderdi?" Regan sordu.

"Zarfların üzerindeki adres Chicago'da bir posta kutusuydu. Zarfların ona gönderileceğini düşünmüş olmalı. Belki de ona böyle söylemiştir."

Mektubu önce Sophie okudu ve bitirdiğinde yanakları parlak pembeydi. Cordie'nin adına öfkelenmişti. "Evlilik hiç olmamış gibi davranıp her şeye yeniden mi başlayacak? Bunu kim yapar?"

"Görünüşe göre Natalie Kane biliyor," dedi Cordie.

Regan mektubu okumayı bitirip Cordie'ye uzattı ama Cordie mektubu çantasına geri koyamadan Regan mektubu tekrar eline aldı ve tekrar okudu.

"Ona sahip olabileceğine inanamıyorum. Yazıklar olsun ona. Nasıl bir anne ..." Kekeliyordu ve düşüncesini tamamlayamadı.

"Seni büyütme için yanında kalmadığına sevindim Cordie. Bu mektubu okuduktan sonra Natalie Kane'in soğuk, duygusuz bir kaltak olduğunu söylemek zorundayım."

Regan da aynı fikirdeydi. "Eğer bir tür zihinsel sorun yaşıyorsa, aklını başına toplayıp ailesine geri dönmek için yılları vardı."

"Hayır, zihinsel sorunları yoktu. Sadece fakir olmaktan ya da bir tamirciyle evli olmaktan hoşlanmıyordu. Ne yazdığını hatırlıyor musun? Ailesi bilseydi, onu evlatlıktan reddederlerdi."

Yemek boyunca mektubu ve Natalie'nin nedenlerini tartışmaya devam ettiler ama Cordie konu midesini bulandırdığı için pek bir şey yemedi.

"Bir anne bebeğini nasıl bırakıp gider?" diye sordu.

"Babanın milyonlarca dolar bıraktığını bilse ne hissederdi acaba? Mütavazı bir tamirciyken binlerce otomobil mağazasının sahibi oldu," dedi Sophie.

"Babam için para önemli değildi, ama Natalie'yi geri almak her şeyden önemliydi. Bu yüzden bu kadar hırslıydı."

Regan, "Büyük bir servete sahip olmasına rağmen sıradan bir adam gibi yaşadı," dedi.

"Ölüm döşeğindeyken beni onun izinden gitmemem konusunda uyardı. Sanırım sonunda onun için harcadığı onca yılın farkına vardı." Sonra içini çekti ve "Bana bir ders verdi. Bir hayalin peşinden koşmak istemiyorum artık."

"Ne demek istiyorsun?" Sophie sordu.

"Hiçbir erkek için bir dakika daha harcamayacağım."

Sophie kaşlarını çatı. "Ne zaman bir erkek için bir dakikanı boşa harcadın? Erkekler seni kovalar, Cordie. Tam tersi değil."

"Fikrimi değıştirdim. Onu bulmaya karar verdim." Cordie duyuruyu yaptı ve bir tepki bekledi.

"Neden?" Regan sordu. "Ne kazanmayı umuyorsun?"

"Hayatının nasıl sonuçlandığını bilmek istiyorum. Aradığı şeyi buldu mu? Sonu, araçlarını haklı çıkardı mı?"

"Babanın kalbini kırdı," dedi Sophie. "Umarım perişan haldedir. Ve fakir," diye ekledi başını sallayarak. "Umarım gerçekten fakirdir."

"Onu bulduğunuzda yanına gidip kendinizi tanıtır mısınız?" Regan sordu.

Cordie sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Hayır, onunla tanışmak istemiyorum. Sadece onu ailesiyle birlikte görmek istiyorum. Onunla iletişim kurmak gibi bir arzum yok."

Sophie, "O zaman onu bulması ve istediğin bilgiyi alması için bir dedektif tut," diye önerdi.

"Hayır, gitmem gerek," dedi ve Sophie tartışmaya devam edemeden, "Ödeme sırası kimde?" diye sordu.

"Benim," dedi Regan. "Ve bahşışler de dahil olmak üzere hesabı çoktan ödedim."

"Sıranın sende olduğuna emin misin?" Cordie sordu. "Hatırlıyor gibiyim-" "Annemi bulmanı istemiyorum," diye ağzından kaçırdı Sophie.

"Mektubu okumadan önce benden istedin ve ona annem deme. Ben daha bebekken gitti. Öyle anılmayı hak etmiyor." "İncinmenden endişeleniyorum Cordie. Babanı daha yeni kaybettin. Babanı yeni kaybettin.

daha fazla acıya
ihtiyacım var."

"Bunu yapmak zorundayım Sophie."

Regan bir tartışma çıkacağını sezmişti ve arkadaşlarının dikkatini başka yöne çekmeye karar verdi. "Bu yeni bir bluz mu Cordie?"

"Hayır, sadece bir süredir giymedim."

"Ah, sormayı unuttum, Rahibe Delores ile görüşmen nasıl geçti?"

"Hiç iyi geçmedi. Kendi bildiğini okumayı seviyor."

"Bu yüzden müdür o," dedi Regan. "Sert olmak zorunda." "Ona uzun süre önce yeni bir sözleşme imzalamayacağımı söyledim, ama fikrimi değiştirmeye kararlı. Yine de değiştirmeyeceğim. Öğretmenliğe biraz ara vermek istiyorum."

"Ama siz harika bir öğretmensiniz. Çocuklar seni seviyor," diye itiraz etti

Regan. "Hayatımda bazı değişiklikler yapmaya kararlıyım," diye açıkladı

Cordie. "Ne tür değişiklikler?" Sophie kaşlarını çatarak sordu.

"Henüz bilmiyorum... sadece farklı bir şey..."

"Haydi," dedi Sophie. "Hepimiz sağlıklı yemekler yedik, o yüzden bara gidip soğuk bira ve patates cipsi sipariş edelim, Regan ve ben de neyi değiştirmek istediğinize karar vermenize yardımcı olalım."

Cordie, Sophie'yi kapıya kadar takip etti. "Ne zamandan beri bira içiyorsun?" "Jack'le evlendiğimden beri. Onun tüm kötü alışkanlıklarını ediniyorum."

Cordie güldü. "Bira ve patates kızartması. Gelmiş geçmiş en iyi tatlı."

"Bara gitmek istediğine emin misin?" Regan sordu. "Ahlak Masası'ndaki adamlar oradaysa Cordie'yi yalnız bırakmazlar. Hem Woods hem de Zahner ona vurulmuşlar. Alec bana onun seksi bir film yıldızına benzediğini düşündüklerini söyledi."

Otelin barı iş adamlarıyla doluydu. Görünürde tek bir kadın bile yoktu. Uzun maun barın uzak tarafına geçmek için masaların etrafından dolanırken bütün gözler üçünün üzerindeydi. Cordie bunun hayranlık dolu bakışların arasında yürümek gibi bir şey olduğunu düşündü ama aldırmadı. Barın sonuna vardığında kendine olan saygısı epey artmıştı.

Yanlarındaki poker odasından gelen kahkahaları duyabiliyordu. Kapı açıldı ve Dedektif Zahner elinde boş bir kâseyle dışarı çıktı. Korkutucu görüldüğünü söylemek hafif kalırdı. Çoğu zeki insanı tedirgin eden ve kaçmaya hazır hale getiren türden bir adamdı. Profesyonel bir güreşçi gibi iri ve kaslıydı; kolları ve boynu soluk dövmelemlerle kaplıydı. Saçları uzundu ve umutsuzca taranmaya ihtiyacı vardı ama hedeflerinin ödünü koparan şey sinirlendiğinde gözlerindeki ifadeydi. Terör taktiklerinde Zahner'e rakip olabilecek tek adam, gizli çalıştığı zamanlarda Regan'ın kocası Alec'ti. Ancak Cordie için Zahner kocaman bir oyuncak ayıydı. Onu bara yaslanırken gördü ve ona doğru yöneldi, geniş sırtışı onu biraz manyak gibi gösteriyordu.

Sophie ve Regan'ı yanaklarından öptükten sonra tüm dikkatini Cordie'ye verdi. Ayı gibi sarılmadan önce onu yanağından öptü.

"Birlikte ne kadar iyi olacağımızı ne zaman anlayacaksın?" diye sordu, sesi yetmişli yılların blues şarkıcılarınıninki gibi mırıldanıyordu.

"Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum," dedi ona gülümseyerek. "Çok şakacısın, Zahner."

Ona doğru bastırdı, eğildi ve fısıldadı, "Seni eve götürmeme ve sana göstermeme izin ver-"

"Ne oluyor be? Bırak onu, Zahner." Aiden emri kapı aralığından verdi. Zahner'i Cordelia'dan uzaklaştırmak niyetiyle ona doğru yürüdü ama dedektif işbirliği yapma havasındaydı. Geri çekildi, Cordelia'ya göz kırptı, sonra kaşlarını çatarak Aiden'a baktı.

Aiden sahiplenici davranmayı bırakmamıştı. "Cordelia, onu cesaretlendirme," diye tersledi.

Regan ve Sophie, Aiden'ın aklını kaçırdığını düşünmüş gibi ona bakıyorlardı.

"Neyin var senin?" Regan sordu.

Aiden cevap vermedi. Dürüst olmak gerekirse, Zahner'in Cordelia'nın üzerine kapandığını gördüğünde neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu. Belki de babasının ölümünden beri çok savunmasız olduğu için ona karşı daha korumacı davranıyordu. Yapayalnızdı ve birinin ona göz kulak olmasına ihtiyacı vardı. Onu öpmesinin verdiği tepkiyle hiçbir ilgisi yoktu. En azından kendi kendine böyle söylüyordu.

"Kıskanç bir koca gibi konuşuyorsun," dedi Zahner.

Aiden yorumu duymazdan gelerek, "Bir sonraki eli mi oynayacaksın, yoksa paran mı bitti?" diye sordu.

"Oynuyorum," diye yanıtladı Zahner. "Şansımın dönmesi kaçınılmaz. Bir galibiyete ihtiyacım olduğunu düşünüyorum." Barmenin kaju fıstığıyla doldurduğu kâseyi aldı, Cordie'ye döndü, "Sonra görüşürüz tatlım," dedi ve poker odasına doğru yürüdü. Aiden onu takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bütün bunlar da neydi?" Sophie sordu. "Daha iyi bilmesem, Aiden'ın kıskandığını söyledim."

"Hayır," dedi Regan. "Bu sadece Aiden'ın Aiden olması." "O asla değişmeyecek," dedi Cordie.

"Kim kadınlar tuvaletine gitmek ister?" Sophie sordu.

Regan elini kaldırdı. "Ben."

Cordie, "Siz gidin, ben biraları sipariş edeyim," diye önerdi.

Arkadaşları gözden kaybolur kaybolmaz Cordie bir bar taburesine oturdu ve telefonuna uzandı. Alec'e mesaj attı ve ondan kardeşi Nick'in cep telefonu numarasını istedi. Numarayı Regan'dan da alabilirdi ama bu yirmi soruya yol açabilirdi ve Cordie henüz geleceğiyle ilgili planlarını açıklamaya hazır değildi.

Ertesi sabah Nick'i aradı, fiyatta pazarlık yaptı ve Boston'daki şehir evini satın aldı.

ALTI

Congre üyesi Mitchell Ray Chambers'ın anket sonuçları berbattı ve bu tamamen Aiden Madison'ın suçuydu. Eğer top oynasaydı ve Kongre üyesi arazi için ne isterse istesin, bölgenin geleceğinde bir Hamilton Oteli olacaktı ama Madison, Kongre üyesi söz verip sonra sözünü tutmadığı için çileden çıktı. Milyonlarca dolarlık bir girişimden vazgeçmek için çok saçma ve aptalca bir nedendi.

Oteli gerçekten isteyen kişinin Spencer Madison olduğu açıktı. Toplantıdan çıkarken sadece ağabeyinin izinden gidiyordu ve Chambers, Aiden bu işin dışında kaldığında Spencer'ın pazarlık yapmaya ve projeyi ilerletmeye istekli olacağına inanıyordu. Ne de olsa burası gerçekten de birinci sınıf bir mülktü.

Fallsborough belediye başkanının Madison'ların peşine düşmesi ve bölgedeki herkese otelin iş ve para getireceğini söyleyerek övünmesi olmasaydı, otel kongre üyesi için önemli olmazdı. Ayrıca onlara kongre üyeleri Chambers'ın anlaşılmayı ve onunla birlikte daha iyi bir yarın için tüm umutlarını ve hayallerini mahvettiğini de söylemişti. İçinde Belediye başkanı kaybettiği anlaşmadan dolayı çok üzgün görünse de, bir sonraki ön seçimde kendisine karşı aday olmayı planladığından, başına gelen talih kuşundan dolayı özel olarak sevinçten havalara uçuyor olmalıydı.

Elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, olanları olumlu bir şekilde yorumlayamadı. Seçmenleri tekrar kendi tarafına çekmek için bulabildiği tek çözüm, Aiden Madison'ın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaktı.

YEDİ

Cordie, Sophie ve Regan'ı aradı ve kendisiyle buluşmalarını istedi. Öğle yemeği için Palms. Onlara söylemesi gereken önemli bir şey olduğunu açıkladı.

Cordie erkenciydi, Regan tam zamanında gelmişti ve Sophie her zamanki gibi on beş dakika gecikmişti. Cordie arka tarafa yakın bir yer istemişti, böylece biraz mahremiyetleri vardı. Üç arkadaş, özellikle paylaşacakları bir haber olduğunda, en sevdikleri restoranlardan biri olan bu restoranda sık sık bir araya gelirlerdi. Garsonları isimleriyle tanıyorlardı ve oturduktan sonra içki siparişlerini vermelerine gerek kalmamıştı. Garsonları Adam hemen elinde üç buzlu çayla çıkageldi ve speşiyalleri okudu. Hepsi tavuklu, çilekli ve beyaz peynirli ıspanak salatası üzerinde anlaştı.

Adam uzaklaşır uzaklaşmaz Sophie Cordie'ye döndü. "Pekâlâ, neler oluyor?"

"Yorgun görünüyorsun. Uyumuyor musun?" Regan sordu, endişesi yüzünden okunuyordu.

Cordie, "Gecenin büyük bir bölümünde internette araştırma yapıyordum," dedi. "Nedenini birazdan açıklayacağım." Masanın karşısında sahip olabileceği en yakın iki arkadaşına bakarken birden dili tutulmuş gibi hissetti.

"Bize sorunun ne olduğunu söyle," dedi Sophie. "Beni endişelendiriyorsun."

"Regan, bugün kayınbiraderinle konuştun mu?" Cordie sordu. "Hangi kayınbiraderimle?"

"Nick."

"Hayır, neden?"

"Onu aradım ve evini satın aldım. Boston'a taşınacağım."

En az yirmi saniye süren şaşkın bir sessizlik oldu, ardından bir duygu patlaması yaşandı.

Sophie, "Asla olmaz," diye bağırarak üzereydi. "Chicago'dan ayrılamazsın."

Hepimiz burada kalıyoruz, unuttun mu?"

"Hayır, siz ve kocalarınız burada kalıyorsunuz. Benim bir değişikliğe ihtiyacım var," diye açıkladı Cordie. "Hayatımı değiştirmeye... yeni şeyler denemeye... risk almaya... ve taşınmaya ihtiyacım var."

"Chicago'yu seviyorsun," diye hatırlattı Regan ona. "Evet, seviyorum. Boston'u da seviyorum."

Regan'ın gözleri yaşardı. "Hayır, bu yanlış," dedi. "Sevdiğin birinin ölümünden sonra en az bir yıl boyunca acele kararlar vermemelisin. Bunu bir yerde okumuştum."

"Sanırım bu dullar için de geçerli olabilir," dedi Cordie. "Ve bu acele verilmiş bir karar değil. Kayınbiraderinizin şehir evini her zaman sevmişimdir ve bir değişikliğe hazırım."

Uzun bir dakika geçti. Regan çantasını karıştırıp bir mendil arıyordu.

"Lütfen ağlama," diye yalvardı Cordie.

"Yapmamaya çalışıyorum," dedi Regan. "Neden bunu birkaç ay düşünmüyorsun? Sonra değişikliklere karar veririz."

Cordie başını salladı. "Bu konuda desteğinize ihtiyacım var. Boston o kadar da uzak değil. Direkt uçuş var. Beni her zaman görmeye gelebilirsin."

Sophie ve Regan on beş dakika daha onunla tartışmaya devam ettiler. Sonunda itirazlarının bir işe yaramadığını fark ettiklerinde, vazgeçtiler. "Boston'u sevdiğini biliyorum," dedi Regan. "Ama iş için ne yapacaksın?"

"Sanki çalışmak zorundaymış gibi. O bir multimilyoner," diye hatırlattı Sophie ona.

"Evet, çalışmam gerekiyor," dedi Cordie. "Biraz araştırma yapacağım. Hoşuma giden bir şey bulacağım."

"Yine mi öğretmenlik?"

"Belki . . . ya da belki farklı bir şey."

"Alec'in ailesi yerleşmene yardımcı olacak ve seni insanlarla tanıştıracak. Yalnız olmayacaksın."

"Peki ya buradaki taş eviniz?" Sophie sordu. "Onu satacağım."

Regan, "Ama burayı yenilemeyi yeni bitirdiniz ve satmak her şeyi çok nihai hale getiriyor," dedi.

Sophie aklına gelebilecek herhangi bir argüman ararken, "Ya hareket edersen ve sonra hata yaptığını anlarsan?" diye atıldı.

"O zaman geri taşınırım," dedi Cordie, konuşma içini karartsa da neşeli görünmeye çalışarak. Ya bir hata yapıyorsa? O zaman ne olacaktı? Chicago'ya geri dönemezdi. "Nick'in şehir evini ve Boston'ı seviyorum. Ve ikiniz de sık sık geleceksiniz, değil mi?"

"Evet, elbette yapacağız," diye söz verdi Regan. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Bu ne zaman olacak?" Sophie sordu.

"Birkaç ay içinde," diye açıkladı Cordie. "Yapılması gereken işlere bağlı olarak. Birkaç küçük değişiklik yapacağım ve tüm odaları boyayacağım. Hatta belki parkeleri bile yenileyeceğim. Nick yapmam gerektiğini düşünüyor. Önümüzdeki hafta sonu uçakla gidip tüm belgeleri imzalayacağım."

"Boston Hamilton'da mı kalacaksın?" Sophie sordu. "Hayır, Nick ve Laurant onlarla kalmam için ısrar ettiler. Onları görmek eğlenceli olacak. çocuklarını."

Cordie ve Sophie, Alec'in tüm ailesini tanıyor ve Facebook aracılığıyla beş erkek ve iki kız kardeşiyle iletişimlerini sürdürüyorlardı. Alec'in Boston'un kuzeyinde köprüyle ulaşılabilen bir ada olan Nathan's Bay'de yaşayan anne ve babası sıcak, misafirperver insanlardı ve Cordie bölgeye geldiğinde onu ziyaret etmesi için her zaman ısrar ederlerdi. Cordie gelecek yaz adada çok zaman geçireceğini hayal ediyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Söz veriyorum."

Heyecanlı görünmek için elinden geleni yapıyordu. Gelecek için heyecanlı olmalıydı, değil mi? Bu yepyeni bir başlangıçtı. O zaman neden ağlamak istiyordu?

- - -

Sonraki iki hafta çok yoğun geçti. Cordie, Nick ve Laurant'ın iki küçük çocuğu için hediyelerle dolu olarak Boston'a uçtu ve tüm evraklar hazırlanırken aileyle üç gece geçirdi. Şehir evinin parasını sadece para transferi yaparak nakit olarak ödedi ve evi gezdikten sonra taşınma konusunda o kadar da gergin hissetmedi çünkü evi neden bu kadar çok sevdiğini hatırladı. Tüm harika mimari detaylar eve klasik bir zamansızlık katıyordu.

tam da ona hitap eden şeydi. Boston'dan ayrıldığında yeni evinde mutlu olacağına ikna olmuştu.

Chicago'ya döndükten sonra evini satmaya hazır hale getirme işine girdi. Babasının tüm kutularını karıştırmayı bitirdiğinde, Natalie hakkında hiçbir bilgi bulamadığı için daha da hayal kırıklığına uğramıştı, özellikle de babası tam bir paket faresi olduğu için. Cordie'nin tüm ilkokul ve lise kâğıtlarını ve sanat projelerini Hatıralar etiketli üç kutuda saklamıştı ve eğer Cordie'nin çizimlerini ve sınav kâğıtlarını tek tek sakladıysa, evliliğine dair hatıraları da saklamış olacağını biliyordu. Peki ya fotoğraflar neredeydi? Elbette onları güvenli bir yerde saklıyor olmalıydı, ama nerede? Bankada başka bir kiralık kasa mı vardı, yoksa babasının işlerini yürüten hukuk bürosunda babasının kişisel eşyalarının bulunduğu bir dosya mı vardı? Şüpheliydi ama yine de soracaktı.

Pazartesi sabahı babasının avukatı Jared'i hukuk bürosundan aradı ve Natalie Kane, eski adıyla Natalie Smith hakkında bilgi bulmak için ondan yardım istedi.

Jared ondan haber aldığı için mutluydu. "Bu firma babanızı ilk otomotiv tamirhanesini açana kadar temsil etmeye başlamadı. Bununla birlikte, dosyaları inceleyip ne bulabileceğime bakmaktan mutluluk duyarım. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Hayır, sadece onunla ilgili olan her şey ve her şey. Herhangi bir fotoğraf ya da hatıra bulamıyorum ve bir yerlerde bir şeyler olması gerektiğini biliyorum. Belki de apartmandan eve taşındığında onları sıkı sıkıya tuttuğunu düşündüm," dedi. "Bir şey bulursanız şaşırırım ama bakarsanız memnun olurum."

"Dürüst olmak gerekirse, burada bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Baban şirketi tutmadan önce öldü. Bu doğru değil mi? Ve sen o zamanlar sadece bir bebektin."

Jared annesi hakkındaki gerçeği bilmiyordu ama o zaman neden bilsin ki? Babası bu sırrı ölüm döşeğine kadar saklamıştı. Cordie açıklama yapmak istemediğine karar verdi. Bırakın Natalie'nin yıllar önce öldüğünü düşünmeye devam etsin.

"Evet, doğru."

"Tamam, ne bulabileceğime bakacağım."

Biraz daha sohbet ettiler ve görüşmenin sonunda Jared onu o akşam kendisiyle yemeğe çıkmaya ikna etti. Onu saat yedi buçukta aldı,

ve evinden birkaç blok ötedeki bir İtalyan bistrosuna gittiler. Kırmızı kareli masa örtüsü olan bir masada oturup zengin kırmızı şarap kadehlerini yudumlarken, Jared'in sohbeti hafif ve rahat tutması Cordie'yi rahatlatmıştı ama yemek bitip hesabı beklemeye başladıklarında Jared'in tavrı değişmişti. Cordie ona Boston'a taşınacağını söylediğinde çok ciddi görünüyordu ve şu anki ruh haliyle daha fazla karar vermemesi konusunda onu uyardı.

"Şu anki ruh halim tam olarak nedir?" diye sordu, alınmamaya çalışarak.

"Yas tutuyorsun," diye hatırlattı ona. Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Evini satılığa çıkarmak için bekle. Geri dönüşü olmayan bir şey yapma. Bir sabah uyandığında hata yaptığını fark edebilirsin."

Sophie ve Regan da ona aynı argümanı sunmuştu. Jared gibi onlar da Şikago'dan ayrılmak istemesinin gerçek nedenini bilmiyorlardı ve onlara söyleyecek değildi.

"Benim için endişelenmen çok hoş ama Boston'a taşınmak gerçekten yapmak istediğim bir şey. Orada iyi olacağımı düşünüyorum" diye ekledi.

"Belki seni Boston'da görmeye gelirim." "Bu hoşuma gider."

Söylediklerinde ciddiydi. Jared'den gerçekten hoşlanıyordu. Onun aynı fikirde olmayacağını bilse de, şu anda aralarında bir elektrik yoktu ama gelecekte ne olacağını kim bilebilirdi ki? Böyle bir şey büyüyebilir miydi?

Arkadaşlık mı?

Daha sonra onu kapısına kadar götürdü ve iyi geceler öpücüğü verdi. Adam içeri girmek için ısrar etmedi ve kadın hayır demek zorunda kalmadığı için şükretti. Çünkü

Ne kadar eski kafalı olursa olsun, yatıp kalkmazdı. Bir erkeğe aşık olduğunda, yerine başka birini koymak imkansızdı. En azından onun için. Boston'a yerleştikten sonra, Aiden'ı aklından çıkarabilecek ve sonra hayatıyla ilgili hemen hemen her şeyi değiştirecekti. Karışık olmayı planlamıyordu -bu düşünce onu gülümsetiyordu- sadece bu kadar içine kapanık olmayacaktı. Aiden'la hiçbir şey olmamış gibi davranmak giderek kolaylaşıyordu. Belli ki öpüşmeleri onun için bir şey ifade etmemişti ve bu da her şeyi bir perspektife oturtmasına yardımcı oluyordu. Yine de Boston'a taşınana kadar ondan uzak durmak için elinden geleni yapacaktı.

Sonraki hafta, evi satışı hazır hale getirmek için yatak odalarını ve dolapları boyamak, giysileri ve dağınıklığı azaltmakla geçti. Pazar akşamına kadar tüm yatak odaları herhangi bir ev dergisinin kapağını süsleyebilecek showroamlara dönüştürülmüştü.

Jared onu arayıp şirket kayıtlarında Natalie Kane ya da Smith'le ilgili hiçbir şey bulamadığını söyledi. Cordie bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Babasının tüm kıyafetlerini bağışlamıştı ve evine getirdiği tüm kutulardan geriye sadece üç tane kalmıştı, üstlerinde siyah Magic Marker ile *Keepsakes* yazılı olanlar. İçindekileri bir kez elden geçirmişti ama nostaljik hissederek tekrar gözden geçirmeye karar verdi. Yere oturdu ve ilk kutunun kapağını kaldırdı. Babası eve getirdiği neredeyse her kâğıdı saklamış ve her şeyi sınıflara göre etiketlenmiş klasörlerde düzenlemişti. Sanat projelerinden bazılarını bakarken güldü. Neredeyse hepsinde arabalarla ilgili bir şey vardı.

İkinci kutuda, altıncı ve yedinci sınıf klasörlerinin arasına yerleştirilmiş, düz beyaz, legal boyutta bir zarf vardı. Altıncı sınıf klasörünün arkasına yapıştırılmıştı. Kutuları ilk kez karıştırdığında, içlerindeki her şeyin okul ödevi olduğunu düşünerek klasörlere göz gezdirmişti. Hiçbir kâğıdı çıkarma zahmetine katlanmamıştı.

Büyük zarfı açtı ve içindekileri yere boşalttı. Ve işte oradaydılar. Çok fazla değil ama birkaç hatıra. İlk Kane Otomotiv Dükkânı'nın soluk siyah-beyaz bir fotoğrafı ve babasının yan tarafında *Kane Otomotiv* yazan kamyonetin bir başka fotoğrafı. Bunun babasının ilk kamyonu olduğunu düşündü. Bir başka fotoğrafta da bir sahil şeridi ve suyun üzerinde güzel bir gün batımı vardı. Uzakta, kumsalda duran birkaç kişi görebiliyordu, ama hepsi de arkalarını dönmüşlerdi.

ufka bakıyordu. Sonra sanat sergileri için iki el ilanı, bir rock konseri için birkaç bilet koçanı ve zarfsız bir düğün davetiyesi buldu. Hillary Swanson, Jonathan Black ile İkinci Cadde'deki Birinci Presbiteryen Kilisesi'nde evleniyordu. Düğün tarihi Natalie'nin Cordie'nin babasıyla Las Vegas'ta evlenmesinden tam altı ay önceydi. Davetiyenin altında bir doğum günü kartı vardı. "*Sevgiler, Natalie*" diye imzalanmıştı. Samimi-yetsizlikten habersiz olan babasının kartı aldığındaki mutluluğunu hayal ederken kalbine bir keder saplandı.

geliyor. Daha küçük bir zarf vardı. Onu açtı ve içinde Las Vegas'tan gelen ve üzerinde Forever Wedding Chapel'in resmi olan bir broşür buldu, Babası ve Natalie'nin evlendiğini düşündüğü yer, Vegas'taki bir restorandan alınmış bir kibrit kutusu, bir kumarhaneden alınmış bir fiş ve küçük bir kâğıt mendil. Kâğıt mendili açtı ve basit bir altın alyans ortaya çıktı.

Bu kadar mıydı? Babasının evliliğinden sakladığı tek şey bu muydu? Natalie'nin tek bir fotoğrafı bile yoktu. Hiç fotoğraf çekmemiş miydi, yoksa bir öfke nöbetinde onları yok mu etmişti? Veda mektubunu okumak her şeyi hallederdi, diye düşündü.

Şimdi babasının nedenlerini araştırmanın zamanı olmadığına karar verdi.

Natalie'nin yerini tam olarak belirlemek için büyük silahları çağırmaya yetecek kadar bilgiye sahipti. Alec ve Jack onun için her şeyi yaparlardı ve Natalie'nin adresini bulmalarının hiç de zaman almayacağını düşünüyordu.

Onları pizza ve birayla evine çekti. Elbette eşleri de onlarla gelmişti ve Regan ile Sophie salata yaparken Cordie, Alec ve Jack'in annesinin babasına bıraktığı mektubu okumalarına izin verdi. Utanmaması gerekirdi ama utanıyordu ve nedenini anlayamıyordu. *Onu alabilirsin*. Belki de nedeni buydu. Belki de annesi için hiçbir değeri yokmuş gibi bir kenara atılmasının nedeni buydu.

Kapının zili çaldı ve odadan çıkmak için bir bahanesi olduğu için şükrederek kuryeden pizzaları almaya gitti. Döndüğünde okumayı bitirmişlerdi ama ne Jack ne de Alec mektup hakkında yorum yapmıştı. Onu mutfağa kadar takip ettiler, o da pizzaları masanın üzerine koydu ve hızla yoldan çekildi.

"Bekle," dedi Sophie. "Önce salatayı yemelisin."

Jack ona gülümsedi ve büyük bir pizza dilimi aldı. Alec bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. Pizza kutusunu kendisine doğru çekti ve bir dilime uzandı. Cordie ikisine de birer bira verdi ve kâğıt dağıtır gibi peçeteleri dağıttı.

"İşte bildiklerim," diye başladı. "Tam adı Natalie Ann Smith. Avustralya'nın Sidney kentinde doğmuş ve sanırım daha sonra Orada."

"Onun hakkında başka ne gibi bilgileriniz var?" Jack sordu.

Ona babasının evlilik cüzdanının, boşanma kararının, Las Vegas'taki kiliseden gelen el ilanının ve Swanson ve Black'in düğün davetiyesinin kopyalarını verdi.

"Hepsi bu kadar," dedi Cordie. "Nereden başlayacağımı söyle."

"Hükümet kayıtlarını kontrol edebiliriz, Hillary ve Jonathan Black'ın izini sürmeye ne dersiniz?" Jack önerdi. "Elimizde evlendikleri tarih var ve bu kamuya açık bir kayıt..."

Sophie, "Taşınmış olabilirler," diye uyardı. Jack karısına gülümsedi. "Onları bulacağız."

"Ve davetiye Cordie'nin babası için Natalie Smith'le tanışmadan önce gönderilmiş olabilir," dedi Regan. "Natalie'yi tanımıyor bile olabilirler."

"Cordie onlarla konuşana kadar bilemez," dedi Jack.

"İnternete girdim," dedi Cordie. "Sydney'in telefon rehberine baktım. Kaç tane Smith'in listede olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hepsine bakmam bir yılımı alır," diye abarttı.

"Birini tanıyorum," dedi Alec.

"Nerede?" Jack sordu.

"Avustralya."

"Orası büyük bir yer. Avustralya'nın tam olarak neresinde?"

"Perth ... ya da belki Sydney," diye yanıtladı Alec. "Çok sık yer değiştiriyor." "Interpol mü?" Jack tahmin etti.

"Onun gibi bir şey. Londra'da yaşıyor." "Kim o?"

"Liam Scott," diye cevap verdi. "Birkaç yıl önce onun için bir iyilik yapmıştım."

Cordie'ye yardım edecek."

Jack ona, "Yarın içimizden biri Siyahlar hakkındaki bilgilerle birlikte seni arayacak," dedi.

- - -

Tam da bildiği gibi geldiler. Alec ertesi sabah saat dokuz on beşte onu arayarak Black'lerin adresini ve telefon numarasını verdi. Cordie buluşmayı ayarlamak için önce aramayı düşündü ama herhangi bir uyarı yapmadan yüz yüze görüşmenin daha iyi olacağına karar verdi. Neyse ki çok uzağa gitmesi gerekmeyecekti. Şehrin hemen kuzeyindeki bir banliyöde yaşıyorlardı.

Arabayla gezmek için güzel ve güneşli bir sabahtı. Ve sıcaktı. Kısa beyaz bir etek, lacivert bir bluz ve sandaletler giymişti ama kickboks dersi için spor kıyafetlerini arabasının bagajındaki spor çantasına koymuştu. Regan ikisini de derse yazdırmış, Cordie'nin bu dersi seveceği konusunda ısrar etmişti.

egzersiz yapmaya başladı. Haftada iki gün yapıyordu. Normalde Cumartesi günleri gidiyorlardı ama bir anlaşmazlık yüzünden bugün gidiyorlardı.

Black'ler eski bir mahallede kurabiye kesimli çiftlik evlerinde oturuyorlardı. Evlerinin numarasını kaldırımın üzerinde buldu ve dar araba yoluna girdi. Zili çaldığında bir köpek havladı ve o da geri çekilip bekledi. Bir dakika sonra kıvrıcık gri saçlı bir kadın kapıyı açtı. Cordie'yi görünce eli boğazına gitti ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım, sen onun kızı olmalısın. Tıpatıp aynısınız. Yemin ederim tıpatıp aynısın. Yirmi yaş daha genç olsaydı ikizi olabilirdin," diye kekeledi.

"Natalie'ye benziyor muyum?" Cordie sordu.

Kadının kafası karışmış görünüyordu. "Kim?"

Cordie başını salladı ve gülümsedi. "Sanırım baştan başlamalıyız. Sen Hillary Black misin?"

"Evet, öyleyim," dedi. "Ve senin kim olduğunu biliyorum. Sen Simone Taylor'ın kızıydın."

SEKİZ

Cordie bağlanmak için uygundu.

Regan'ın ofisinde volta atarken, "Hepsi bir yalandı, kocaman, korkunç bir yalan," diye söyleniyordu. "Natalie Smith diye biri yok. Hiç olmadı. O sadece

Hillary'den yirmi beş dolara aldığı sahte ehliyetteki isimle barlara girip içki içebiliyordu. Bu şekilde tanışmışlar. Hillary üniversitedeyken küçük bir ek iş yapıyormuş. Ekstra para için sahte ehliyetler basıyordu. Güzel, değil mi?" Elleri kalçalarında, Regan'a döndü. "Hillary de bu işte çok iyi olduğunu söyleyerek övünüyordu; sahte ile gerçek arasındaki farkı anlamamanın zor olduğunu söylüyordu.

lisanslar."

Nefes almak için durakladı ve sonra devam etti. "Hillary'ye göre -ve doğruyu söyleyip söylemediğini sadece Tanrı bilir- Natalie'nin gerçek adı Simone. Simone Taylor. Başka bir şey duymak ister misin? Hillary onunla tanıştığında Simone on dokuz yaşındaymış ve vahşiymiş, gerçekten vahşiymiş. Hillary'nin söylediğine göre erkekler ona deli oluyormuş."

Volta atmaya yeniden başladı. Regan masasında oturmuş arkadaşını izliyor ve soru sormak için fırsat kolluyordu. Cordie'yi hiç bu kadar üzgün, bu kadar kontrolden çıkmış görmemişti. Arkadaşının yanakları kızarmış ve kekelemeye başlamıştı.

"Hillary'ye babanı tanıyıp tanımadığını sordun mu?" Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı Cordie. "Ona Andrew Kane'le tanışıp tanışmadığını sordum ama babam olduğunu söylemedim. Hayır dedi, onunla hiç tanışmamıştı. Asıl tuhaf olan neydi biliyor musunuz? Adımı hiç sormadı. Ben de ona

Kendimi tanıttım ama Simone hakkında bir hikâye anlatmak için araya girdi. O kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor yetişebildim. Bir de bana bakarak annemin iyi bir evlilik yaptığını anladığını söyledi. Ne kadar tuhaf değil mi?"

"Yine gömleğine yüz dolarlık banknotlar mı ilıştirdin?" Alec ofise girerken bu soruyu sordu.

Cordie sakinleşmek ve dışıncelerini toparlamak için bir saniyeye ihtiyaçı olduğunu biliyordu. Boynundaki atkıyı çekip aldı, gelişigüzel katladı ve masanın üzerine fırlattı. Eşarp yere kaydı ama o fark etmedi. Onun Güneş gözlükleri başının üstündeydi. Onları çıkardı ve bir sandalyenin kenarına tehlikeli bir şekilde tünemiş olan çantasına bıraktı.

Regan'ın ofisinin çift Fransız kapısından içeri baktığında, dış odada Aiden'ı fark etti. Bir bileğini diğzerinin üzerine atmış, resepsiyon masasına yaslanmıştı ve telefonu kulağındaydı. Kaşlarını çatması duyduklarından memnun olmadığını gösteriyordu. Konuşmanın onun tarafı kısaydı ve pek samimi değildi. Adamın ısrarla "Hayır" dediğini duydu, başka bir şey duymadı. Görüşmeyi bitirdiğinde telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak ister gibi bir hali vardı. Masaya dönerek bir yığın kâğıt aldı, Regan'ın ofisine girdi ve onları Regan'ın önüne bıraktı.

"İsteddiğiniz formlar burada. Doldurulmaları, imzalanmaları ve mümkün olan en kısa sürede muhasebecilere gönderilmeleri gerekiyor."

Regan, "Her şey mümkün olan en kısa sürede sizinle olacak," dedi. "şu anda bir işin ortasındayız," diye ekledi. "Biz de Cordie'nin anne . . . Yani doğum yapan anne..." Açıklamakta zorlanıyordu.

Alec, "Tamamen iyileşti," dedi.

"Yakalandı da ne demek?" Cordie sordu.

Alec masaya gitti, oturdu ve bilgisayarını açtı. "Black'lerin evinden ayrıldıktan hemen sonra seni cep telefonundan aradığımı hatırlıyor musun?"

Cordie başıyla onayladı. "Bana vahşi arkadaşı, sevgili annem hakkında bir sürü eğlenceli hikâye anlatan Hillary ile yaptığım güzel ziyaretten sonra arabama yeni binmiştim ve sersemlemiştim, yani ruh halimi tahmin edebilirsiniz."

"Regan bana nereye gittiğini söyledi," dedi Alec. "Ben de nasıl gittiğini merak ediyordum."

Cordie telefon konuşmasını hatırladı. Cevap verdiğinde neredeyse hiçbir şey anlamamıştı ve ne öğrendiğini açıklayabilmesi için Alec'in onu sakinleştirmesi gerekmişti. "Çok üzgündüm ve sesimi yükseltmiş olabilirim."

Alec güldü. "Olabilir mi?"

Cordie Aiden'a döndü. "Alec benim heyecanlı hayatımı sana anlattı demek?"

Aiden eşarbını aldı ve yere düşmemesi için çantasını taşıdı. "Alec seni aradığında ofisimdeydi. Hoparlörü açmıştı."

Aman Tanrım. "Yani her kelimeyi duydun mu?" diye sordu utanç içinde. Alec'in tiradını dinlemiş olmasına aldırıyor ya da umursamıyordu. Aiden başka bir hikâyeydi. Hâlâ aptalca bir şekilde onun ne düşündüğünü önemsiyordu. Bunun üzerinde çalışmalıyım, dedi kendi kendine. Bunu da bastırması gereken duygular listesine ekleyecekti.

Regan'a işaret etti. "Hadi gel. Spor salonuna gidelim. Bir şeyleri tekmelemem lazım."

Regan, "Daha çok erkenciyiz," diye karşı çıktı.

"Henüz gitme," dedi Alec. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Aiden masanın arkasına geçti ve Alec'in yanında durarak bilgisayar ekranına baktı.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Cordie. "Simone Taylor'ı arıyorsun, değil mi? Ben olsam zahmet etmezdim. O isim de muhtemelen yalandır, tıpkı Natalie Smith gibi. Natalie'yi internette aramak için saatlerimi harcadım. Senin yaptığın da bu mu Alec?"

"Hı-hı," diye cevapladı klavyede yazarken. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Alec arkasına yaslandı. "Ben olsam o kadar emin olmazdım" derken ekrana bakıyordu.

Aiden önce Cordie'ye, sonra tekrar ekrana baktı. "Vay canına," diye fısıldadı. "Vay canına, ne?" Cordie sordu.

"Gel de gör."

Masanın etrafında dönerek Aiden'ın önüne geçti ve dikkatlerini çeken şeye baktı. Bir fotoğraf vardı ve Cordie bir an için fotoğrafın kendisine ait olduğunu düşündü. Aynı gözler, aynı siyah saçlar ... aynı gülümseme . . .

Alec daha iyi görebilmesi için ekranı yukarı kaldırdı ve "Simone Taylor'la tanışın" dedi.

DOKUZ

SBu fotoğraf çekildiğinde Imona on yedi yaşındaydı. Bir güzellik yarişmasını yeni kazanmıştı," diye açıkladı Alec.

"Onu bulmak zor oldu mu?" Cordie sordu. Ekrandaki ikizine bakmaktan kendini alamıyordu. Bu benzerlik onu korkutuyordu.

"Hiç de zor değil," dedi Alec.

Regan kocasının omzuna doğru eğildi. " nk  onun gerçek adını biliyordun." Regan'a baktı ve ekledi: "Hillary Black doğruyu söylüyordu."

Alec başka bilgiler de bulmuştu. "Simone'un annesi hayatta değil ama babası Julian Taylor hayatta. Emekli olmak üzere ve aile işini damadı devralacak."

"Aile işi nedir?" Cordie sordu. "Merrick Enterprises," diye yanıtladı Alec.

"Merrick Enterprises mı?" Aiden şaşkınlıkla cevap verdi.

"Onları tanıyor musun?" Cordie sordu.

"Muhtemelen Avustralya'daki en büyük emlak geliştiricileri, sahip oldukları diğer işletmelerden bahsetmiyorum bile. Taylor ailesiyle tanıştığımı hatırlamıyorum ama Sydney ve Melbourne'da çok sayıda etkinliğe katıldım, onlarla karşılaşmış olma ihtimalim yüksek."

Regan bilgisayar ekranını işaret ederek, "Bu fotoğraf yirmi yıldan daha eski. Daha güncel bir tane bulabilir misin?"

Alec tekrar bilgisayara döndü. "Henüz değil, ama aramaya yeni başladım."

Aiden'ın telefonu çaldı. Kimin aradığını görmek için kontrol etti ve çenesini sıktı.

"Buna cevap vermeyecek misin?" Regan sordu. " nemli olabilir."

"Hayır, önemli değil. Lester Chambers yine arıyor. M lk n  satın alma konusunda fikrimi değiştirmeye alışıyor. Birkaç kez aradı.

dakikalar önce gurur duymadığım bir şey yaptım" diye itiraf etti. "O zaman neden gülümsüyorsun?" Regan merak etti.

"Ne yaptın sen?" Alec aynı anda sordu.

"Her şeyi Spencer'ın üzerine yıktım." Telefonu tekrar çaldı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak cevap vermeden önce kapıya doğru yürüdü.

"Sence Simone senin fotoğraflarını bulmaya çalıştı mı Cordie?" Regan sordu.

Cordie Aiden'ı izlemeyi bırakıp arkadaşına döndü. "Bundan şüpheliyim. Beni silmişti, hatırladın mı?"

Regan başıyla onayladı. Aiden belli ki çoklu görevlerde ustaydı çünkü Cordie'den açıklama istediğinde hâlâ telefonla konuşuyordu. "Seni nasıl sildi?"

"Evlenmemeye ve bana sahip olmamaya karar verdi."

Aiden telefon konuşmasına geri dönmeden önce, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

Neden oyalanıyordu? Cordie merak etti. Genelde çok acelesi olurdu. Eğer ona neden oyalandığını sorsaydı, bu soru kabalık olarak görülebilir. İstedığı yere gidebilirdi; burası onun oteliydi. Ona bakmamak neredeyse imkânsızdı. Koyu lacivert bir takım elbise ve bronz tenini vurgulayan beyaz bir gömlek giymişti. Belli ki çok fazla rugby oynamıştı. Bunu kanıtlayacak kasları ve çürükleri vardı. Alnında yeni bir tane vardı, küçüktü ama yine de fark ediliyordu. Rugby acımasız bir oyun olabilirdi, görünüşe göre bu yüzden onu çok seviyordu. Engel yok, diplomasi yok, sadece kaba kuvvet ve strateji. Alec de bu ateşi kapmıştı ve artık Aiden'ın takımında bir oyuncuydu. Elbette yenilmezlerdi ve bununla övünmeyi seviyorlardı.

"Bugün maçın yok muydu?" diye sordu Aiden tekrar onlara katıldığında.

"O yarın," diye yanıtladı Aiden. "Regan senin Avustralya'ya gitmeyi düşünüyor muş. Bu doğru mu?"

"Artık ne yapmak istediğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Annemin ölmediğini, öylece çekip gittiğini öğrendiğimde, onu bulmak için hiçbir isteğim yoktu. Sonra babama bıraktığı mektubu okudum ve fikrimi değiştirdim. Onunla konuşmak istemiyordum. Annemin babamdan ne aldığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

o istedi. Ama şimdi, babamla evlenmek için kullandığı sahte kimliği ve ona söylediği tüm yalanları bildiğim için ... eğer gidersem, muhtemelen tutuklanacağım."

Alec'in kafası yukarı kalktı. "Ne için tutuklanmış?"

"Saldırıdan."

Alec güldü. Cordie tanıdığı en nazik kadınlardan biriydi.

Bile bile başka birine asla acı çektiremezdi. "Simone'u yumruklamayı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve "Onunla yüz yüze gelirim ne yaparım bilmiyorum" dedi.

Regan, "Cordie, ne kadar korkunç ya da adi olursa olsun kimseye kasten zarar veremezsin," dedi.

Alec ekrana doğru başını sallayarak, "İşte başlıyoruz," dedi. "Simone Taylor Rayburn. Craig Rayburn Simone'un kocası. Evlendiklerinde Simone yirmi bir, Craig ise otuz dört yaşındaydı. İki oğulları var ve Sydney'de yaşıyorlar. Devam etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Aile fotoğrafı var mı?" Regan sordu.

"Evet." Alec bir dergi web sitesi açtı ve istediği dergiyi bulmak için sayfalar arasında gezindi. Cordie'nin daha yakından bakabilmesi için arkasına yaslandı.

Cordie bilgisayar ekranından kendisine gülümseyen mutlu aileye baktı ve öfkeden titremeye başladı. Sürekli babasını ve Simone'un ona yaşattığı ıstırabı düşünüyordu. Fotoğrafa verdiği tepki çok yoğundu ve -Tanrı yardımcısı olsun- gerçekten de kadını yumruklamak istiyordu.

Kolunu ona dolayana kadar Aiden'in yanına yaslandığını fark etmemişti. Titrediğini hissedebildiğini biliyordu ve bu konuda yorum yapmadığı için minnettardı. Kendini ondan uzaklaşmaya zorlayarak çantasını aldı ve "Şimdilik yeterince dinledim. Haydi, Regan. Gitmeliyiz."

"Bir dakika bekle," dedi Alec. "Arkadaşım Liam'a bir e-posta gönderdim. Avustralya'ya ne zaman gideceğini bana haber ver, seninle buluşsun."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye itiraz etti Cordie.

"Liam Sydney'i iyi biliyor ve pek çok tanıdığı var. Eğer başın belaya girerse-"

Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Neden başım belaya girsin ki?"

Alec omuz silkti. "Sadece söylüyorum. Orada kimseyi tanımayacaksın. Sana etrafı gösterebilir. Yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Dediğim gibi, bana borçlu."

"Aiden, Spencer'la Sidney'e mi yoksa Melbourne'a mı gidiyorsunuz? yakında?" Regan sordu. "Eğer öyleyse, Cordie seninle birlikte şirket uçağına binebilir."

"Hayır, buna gerek yok," dedi Cordie. "Gerçekten, sanmıyorum-"
"Eğlenceli olurdu," dedi Regan. "Ve uçmaktan çok daha güzel Reklam. Bu uzun bir yolculuk. Keyfini çıkarabilirsiniz, değil mi?"

"Liam'la da iyi vakit geçireceksin," dedi Alec. Ayağa kalktı ve gerindi. "Sadece dikkatli ol. Kadınlar onun büyüüne kapılma eğilimindedir. En azından bana söylenen bu."

"Onun büyüüne kapılmak mı? Bu da ne demek oluyor?" Aiden şüpheyle sordu. "Liam kadınlardan hoşlanır ve onlar da ondan hoşlanır."

Cordie'yi sevecek," dedi Alec.

tahmin ediliyor. "Haydi, Aiden. Gözlerini aç ve ona bak. Ona gerçekten bak. Liam için bir rüyanın gerçekleşmesi olacak."

"Cordelia'nın baş etmesi gereken yeterince şey var. Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış bir adamın tepesinde dolaşmasına ihtiyacı yok."

Alec gülümsemesini gizledi. Aiden'ı okumak çok kolaydı. Belki de sonunda uyanıyordu. Alec sadece çok geç olmamasını umuyordu. Babasının ölümünden beri Cordie farklıydı ve büyük değişiklikler yapıyordu. Aiden'a taşınmak

Boston bir tanesiydi. Yeni bir hayat istiyordu ve Aiden'ı geride bırakıyordu.

"Spor salonuna gidiyorum, Regan. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Cordie sordu. "Hemen arkadayım," diye kekeledi. Alec'i öptü, onu yakaladı

spor çantası ve takip etti.

Aiden onları durdurduğunda Fransız kapılarına henüz varmışlardı.

"Cordelia?"

"Evet, Aiden?"

"Pasaportunuz güncel mi?"

Şimdi kaşlarını çatarak ona döndü. "Evet, ama henüz karar vermedim-"

Aiden ona bakmıyordu. Cep telefonunu çıkarmış, takvimindeki randevuları kontrol ediyordu. "Yarın yola çıkacağız. Hazır ol."

- - -

Kibir Aiden'ın en büyük günahı değildi. Patronluktu. Onun, emir verebileceği ve zıplamasını bekleyebileceği çalışanlarından biri olduğunu mu düşünüyordu? Ve neden onun kişisel sorunlarının ortasına girmesinin sorun olmayacağına inanıyordu?

Cevaplanması gereken daha büyük ve daha da kafa karıştırıcı bir soru vardı. Neden uysalca devam ediyordu? Belki o kadar da uysalca değildi, diye düzeltti. Aslında çok sinirlenmişti. Regan asansörü tutarken Cordie

Aiden koridordan geçip köşeyi dönerek ofisine gitti. Ona hiçbir yere gitmeye hazır olmadığını ve endişesini takdir etmekle birlikte, onun için endişelenmeyi bırakması gerektiğini söyledi. Tüm bunları ve daha fazlasını onun arkasından söyledi çünkü adam arkasını dönme zahmetine bile girmede. Sadece yürümeye devam etti.

Çok kararlıydı. Hatta onu omzundan dürtmüştü. bir kez daha onunla hiçbir yere gitmeyeceğini açıkladı. Sesini bile yükseltmiş olabilirdi, ki bu hiç ona göre değildi, ama onu ofisine kadar takip edip iki yabancının kendisini beklediğini görünce tartışmayı bıraktı. Aiden o anda tüm dikkatini ona verdi. Onu kovdu.

"Yarın görüşürüz," dedi ellerini kızın omuzlarına koyup onu koridora geri iterken ve kapıyı yüzüne kapatırken.

Bir gün. Aiden'ın ona tanıdığı tüm zaman buydu. Cordie başkalarının önünde olay çıkaracak biri olmadığından, Aiden'ı daha sonra aramayı ve onunla Avustralya'ya uçuş davetini sakince ama şiddetle reddetmeyi planladı. Telefonda sert olabilirdi ve ona kendisiyle tartışması için zaman tanımayacaktı. Ama önce geçerli bir neden bulması gerekiyordu çünkü Aiden bir açıklama isteyecekti. Şoförü kapısını çalıp bavullarını arabaya taşıdıktan sonra onu özel havaalanına götürdüğünde hâlâ iyi bir neden bulmaya çalışıyordu.

Midesi düğüm düğüm olmuştu. Ticari uçak yerine özel bir jetle Avustralya'ya uçmak kulağa harika ve biraz da çökmüş geliyordu. Sorun Aiden'dı. Eğer o gitmiyor olsaydı, rahatlayabilir ve bu deneyimin tadını çıkarabilirdi. Bugünlerde onun yanında çok gergin ve endişeliydi. Eskiden onu nasıl takip ettiğini hatırlıyordu, o kadar aşıktı ki, ama şimdi Ondan kaçmaya çalışıyordu. Ama pek başarılı olamıyordu. Boston'daki yeni evine yerleştikten sonra her şey değişecekti, özellikle de hayata bakışı. En azından umudu buydu. Gözden ırak, gönülden ırak. Bunun doğru olmasını ne kadar da umuyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendine lüks içinde uçmanın tadını çıkarmasını söyledi. Bu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi. Ayrıca, her şey yoluna girecekti. Aiden'la başa çıkabilirdi.

Beş dakikalık kabadayılığı çabucak tükenmişti. Aiden'la başa çıkmak mı? Kim?

Şaka mı yapıyordu? Bu sözlerin onu ısırarak için geri döneceğini hissediyordu.

Hamilton jeti muhteşemdi. Kendini bir fantezinin içindeymiş gibi hissetti. Her şey çok zarıftı. Pelüş deri koltuklar sihirli bir şekilde

yataklara, yemek alanı olan bir kanepeye ve geniş banyonun arkasında Aiden'in boyuna uygun muhteşem bir özel yapım yatağa sahip bir yatak odasına bağlanan özel bir ofise dönuştü.

Aiden henüz gelmemiştii. Cordie yerine oturdu ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Belki Simone ve Craig Rayburn hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Hazırlanmak için bir günden az vakti olduğu için araştırma yapacak zamanı olmamıştı.

Neden gittiğini bile bilmiyordu. Simone'la yüzleşecek miydi? Bir ileri bir geri gidip duruyordu. Bir an istedi, bir an sonra yapmadı. Neden bu kadar zahmete girdiğini açıklamak zorunda kalırsa, "Beni aşar" uygun bir cevap olmadığı sürece açıklayamazdı.

Savunmasız olmaktan nefret ediyordu. Eskiden her şeye sahipti -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- ama şimdi hayatının kontrolden çıktığını hissediyordu. Değişimden korkacağını hiç düşünmemişti ama şu anda kendini bir korkak gibi hissediyordu, ileri gitmekten ve geri dönmekten korkuyordu. Gözlerinde yaşlar birikti. Tanrım, babasını gerçekten özlemişti.

Açık gri gömlek ve lacivert pantolon giyen genç bir adam ona kalkıştan önce bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu. Adı Tom'du ve daha sonra akşam yemeği servisi yapacağını söyledi.

Pencereden dışarı baktığında, asfaltta ilerleyen başka bir siyah şehir arabası gördü. Aiden gelmişti. Acaba yeni sarışın sevgililerinden biri mi refakatçiler ona eşlik edecekti. Öyle olmamasını umuyordu. Kendi kendine kıskanmadığını söyledi. Sadece adamın son iki kız arkadaşının ne kadar iğrenç olduğunu hatırlıyordu ve yirmi saat boyunca kibar olmaya çalışmak zorunda kalmak istemiyordu.

Aiden'in kadınlar konusunda tuhaf bir zevki olduğuna karar verdi ve bir kez daha kendine, aklını başına toplayıp saçma sevdasından kurtulduğu için çok şanslı olduğunu hatırlattı.

Gemiye geldikten sonra, Aiden kokpitin hemen dışında durup Pilotlarla birkaç dakika konuştuktan sonra takım elbisesinin ceketini çıkardı ve erkek görevliye verdi. Kravatını gevşeterek koridorda yürüdü ve kadının yanındaki koltuğa oturdu. Kabindeki başka herhangi bir koltuğa da oturabilirdi ama anlaşılan onu sıkıştırmayı tercih etmişti. Bu da ona istediğini yaptırmak için uyguladığı korkutma taktiklerinden biri miydi? Adam ona doğru döndüğünde, gözlerindeki gri benekleri görebiliyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Uçuşa mı? Yoksa Avustralya'ya

mi?"

"İkisi de."

"Hayır, hazır değilim."

Kalkışa hazırlanmak için dizüstü bilgisayarını kapattı. Aiden bilgisayarı ondan aldı ve koltuğuna iliştirilmiş deri kesenin içine yerleştirdi.

"Avustralya çok güzel bir ülke," dedi. "Hakkında çok şey okudum. Zaman ayırıp görebildiğim kadar çok şey görmek istiyorum. Ne kadar kalacaksın

Kalıyor musun?"

"Duruma göre değişir," dedi. "Ama ben eve gittiğimde, sen de benimle geleceksin." "Ben ne olacağım?" Onu doğru duymadığından emindi.

"Bence benimle eve gelmelisin. Seni orada bırakmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senden ben sorumluyum."

Yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Hayır, değilsin."

Aiden yanlış düğmeye bastığını biliyordu. Başka bir yol denemeye karar verdi. "Sydney'i tanıyorum. Sana etrafı göstereyim."

"Kendim etrafı gezebilirim," dedi. Kızgın olmaktan çok şaşkıındı. Kafasının içinde neler oluyordu? "Ve eğer herhangi bir yardıma ihtiyacım olursa, Liam Scott'ı her zaman arayabilirim. Alec onunla çoktan konuştu ve o Neden bana kafanı sallıyorsun?"

"Scott'ı araman gerektiğini sanmıyorum."

Adamın çenesinin gerginliği, bu konuda çok kararlı olduğunu gösteriyordu. Onun neden bu kadar bölgeci davrandığını bir türlü anlayamıyordu. İnatçı olsun ya da olmasın, sorunun kaynağına inmeye kararlıydı. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama neydi?

"Liam'la hiç tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Yani ona güvenmemek için bir nedeniniz yok." "Elbette yok. Onu tanımıyorum." "O zaman neden ..."

Cümlesini bitirmedi. Jet kalkış için muazzam bir hız kazanıyordu. Ne yaptığını düşünmeden Aiden'in elini tuttu. Gergin bir uçucuydu. Kalkışlar ve

İnişler onu korkutuyordu ama uçak havalandığında ya da yere indiğinde rahatlayabiliyordu. Bir centilmen olan Aiden, onun elini tüm gücüyle kavradığından bahsetmedi.

Aiden onun yüzündeki rengin çekilmesini izledi ve dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı.

"Alec ve Regan'a sana göz kulak olacağıma dair söz verdim ve bunu yapacağım." Kız itiraz edemeden devam etti: "Taylor ailesinin geçmişini okudun mu? Alec çok araştırma yaptı."

"Ben görmedim."

"Size e-posta ile göndermemiş olmalı. Sana bir kopyasını gönderirim."

"Amacın konuyu değiştirmekse, işe yaramıyor. Ben çaresiz değilim, Aiden. Manzaraları kendi başıma görebilecek kapasiteye sahibim."

Onun itirazını görmezden geldi. "Simone'un babası Julian Taylor'ın muazzam bir serveti ve gücü var. Sadece işi kontrol etmekle kalmıyor. Aileyi de kontrol ediyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Uslu durmak zorundalar. Okuduklarıma göre Julian kurallarına çok bağlı. Kulağa çok gerginmiş gibi geliyor," diye ekledi. "Simone'un bir güzellik yarışmasına katıldığını öğrendiğinde neredeyse onu evlatlıktan reddediyordu. Alec'in notlarına göre, Julian onun davranışının kaba olduğunu düşünmüş."

"Anladığım kadarıyla artık onun gözüne girmiş."

"Evet," diye yanıtladı. "Bir skandal çıkmadıkça ya da çıkana kadar." "Ve skandal benim."

"Bazı tüyleri diken diken etmeye karar verirsen olabilirsin."

Gözlerini kapadı, koltuk başlığına yaslandı ve Sydney'e indiğinde nasıl bir hareket planı yapacağını düşündü. Kararsızlık onu çıldırtıyordu.

Avustralya'ya gidiyordu - Tanrı aşkına, havadaydı.

-Simone'la yüzleşip yüzleşmeyeceğine ya da ne zaman yüzleşeceğine hâlâ karar verememişti. Bu ona hiç benzemiyordu ve başkalarının onu zayıf ya da tembel biri olarak görüp görmediğini merak etmeye başlamıştı. Aiden onu zayıf biri olarak mı görüyordu? Bu yüzden mi Avustralya'dayken onunla kalmakta ısrar ediyordu? Onun yardımını olmadan caddenin karşısına geçemeyeceğini mi düşünüyordu? Eğer gerçekten böyle hissediyorsa, onu doğru yola getirmesi gerektiğine karar verdi.

Aiden onun düşüncelerini böldü. "Cordelia-"

"Ben güçlü, bağımsız bir kadını, Aiden."

"Uh-huh."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Uh-huh."

"Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum," dedi. "Ama ..."

Cordie tartışmaya hazır bir şekilde ona döndü. "Ama ne?"

"Tüm uçuş boyunca elimi tutman gerekecek mi yoksa biraz çalışabilir miyim diye merak ediyordum."

ON

S Bağımsız olmak için çok fazla.

Cordie onun elini bırakır bırakmaz Aiden yatak odasında kayboldu ve Cordie onu bir sonraki görüşünde üzerinde açık gri bir tişört ve eşofman altı vardı. Kıyafetler daha iyi günler görmüştü ve paçavra yığınınına atılmaları gerekiyordu ama yine de harika görünüyordu. Sadece Aiden eşofmanla seksi olabilir, diye düşündü.

İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olduktan sonra çalışmak için ofisine gitti ama onu kontrol etmek için sürekli ana kabine geliyordu. Sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibiydi. Ne bekliyordu ki? Biraz temiz hava almak için dışarı çıkmasını mı?

Uçuştan birkaç saat sonra, adam onu tekrar gördüğünde, kadın bir biyokimya kitabı okuyordu. Frederick Full Of Himself Fulmer'ın son baskısıydı. Yazarın devasa egosu neredeyse her bölümde ortaya çıkıyordu. Hava dışında her şeyi keşfettiği için övgü alıyordu. Evde olsaydı, kitabı geri dönüşüm kutusuna atardı.

"Kitabın hoşuna gidiyor mu?" Aiden sordu.

Fikrini yumuşatmaya karar verdi. "Biraz bilgiçlik taşıyor." Eliyle kitabın başlığını kapattı ama k o n u n u n ne olduğunu anlamak için tek yapması gereken omzunun üzerinden bakıp bir iki cümle okumaktı -ki öyle de yaptı.

"Bilgiçlik taşıyorsun, ha?" Gülümseyerek ofisine geri döndü.

Onu bir sonraki kontrol edişinde iPad'iyle birlikte kanepeye geçmişti ve bir çizimi bitiriyordu. Adam onun yanına oturdu, ona doğru eğildi ve "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Bir şema."

"Neyin şeması?"

Ona söylemekten utanıyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Daha verimli bir yakıt enjeksiyon sistemi tasarlamaya çalışıyordum." Çizimi sildi ve ekledi,

"İşe yaramadı."

O kadar yakınında oturuyordu ki ona bakmaya cesaret edemedi. Eğer bakarsa aklından geçenleri unutacaktı ve o da bunun nedenini bilecekti. Tanrı'ya onu hiç öpmemiş olmayı diledi ve bu düşünce aklına geldiği anda bunun bir yalan olduğunu anladı. Onun kendisini tekrar öpmesini istiyordu. Tanrım, adam cennet gibi kokuyordu.

Hayır, her şey yanlıştı. Aiden'la bir ilişki, ne kadar kısa olursa olsun, asla bir yere varamazdı. Birbirlerine hiç uygun değillerdi. Bay Sofistike arazi satın alıp güzel beş yıldızlı oteller inşa ederken, o biyokimya ve arabalara dalmıştı. Daha ne kadar inek olabilirdi ki?

Hiçbir şekilde mükemmel değildi. Birkaç rahatsız edici kusurdan fazlası vardı. Sadece inanılmaz derecede yakışıklı olduğu için insanlar - özellikle de kadınlar- bunları görmezden gelme eğilimindeydi. Ama onun at gözlüğü yoktu.

Aiden her şeyi bilen kibirli biri olabiliyordu ve ondan çok daha inatçıydı.

Adamın kendisine dokunduğu için pişman olduğunu biliyordu ama bunu itiraf edeceğinden şüpheliydi. O anda ağzı onunkini kapladı ve onu okşarken, aralarındaki her şey değişmişti. Daha önce olmayan bir gerginlik vardı şimdi ve bu tamamen onun suçuuydu. Ona resmen saldırmıştı. Saldırganın kendisi olduğunu kabul etmek utanç vericiydi ve şimdi onun gözlerinin içine bakabildiğine bile şaşıırıyordu.

Tanrıya şükür ona olan tutkusunu aşmıştı. Evet, doğru. Onu aşmıştı. Bu yalan Saran Wrap kadar inceydi. Boston'a taşınması yeterince yakın olamazdı.

Adam yanında kaldığında, bir şey istediğini düşündü. Ne olduğunu söylemesini bekledi ama sonra Los Angeles'a doğru alçalmaya başladılar ve ne yaptığını tahmin etti. Kalkış sırasında onu tutarak korktuğunu belli etmişti ve adam da onun inişten hoşlanmadığını düşünmüş olmalıydı. Haklıydı, çünkü kadın kolunu tutmuş ve tekerlekler piste çarpıp süzülerek durana kadar onu bırakmamıştı.

Ona yorum yapmaması ya da sataşmaması son derece tatlıydı, ki bu onun karakterine tamamen aykırıydı. Aiden'ın pek çok olumlu özelliği vardı ama tatlı olmak bunlardan biri değildi.

Yakıt ikmali hiç zaman almadı ve otuz dakika içinde tekrar havalanmış ve Sydney'e doğru yola çıkmışlardı. Aiden onun yanında kalıp kitap okudu.

Otuz bin fitte düzlüğe çıkana kadar onu görmezden geldi ve onu bırakabildi. Sonra bir raporu bitirmek için ofisine geri döndü. En azından ona söylediği buydu. Onu eğlendirmek zorunda kalmamak için masasında kalıyor olabileceğini düşündü. Sanki bu gerekiymiş gibi.

Her şeyin eskiden olduğu gibi, onun varlığının farkına bile varmadığı zamanlara geri dönebilmeyi diledi. Bunun gerçekleşme şansını kesinlikle mahvetmişti. İnişe sadece on beş saat kaldı, diye düşündü. Sonra o kendi yoluna, o da kendi yoluna gidecekti.

Uzun bir gün olmuştu. Yorgun ve stresliydi ama uyuyabileceğini de sanmıyordu. Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve pembe bir tişört ve siyah yoga pantolonu giydi. Belki bir film izlemek rahatlamasına yardımcı olurdu. Aiden hâlâ masasında dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu. Arkasındaki yatak odasının kapısı açıktı ve yatağın üzerindeki çarşaf lar indirilmişti. Onu rahatsız etmek istemedi ve bu yüzden kapı aralığında durup kendisini fark etmesini bekledi.

Aiden onun orada olduğunu biliyordu elbette. Üzerinde çalıştığı dosyayı kapattı, döner koltuğunda arkasına yaslandı ve ona baktı. Nabızı bir an hızlandı ve sonra koşmaya başladı. Tanrım, çok güzeldi. Ve şimdiye kadar gördüğü en şehvetli kadındı. Saçları artık at kuyruğu şeklinde değil, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzü renkten renge girmişti ve tişörtü tam oturmasa da sütyenini çıkardığını anlayabiliyordu. Dolgun göğüslerinin ne kadar yumuşak hissettirdiğini, ne kadar mükemmel olduğunu hatırladı. Her yeri çok yumuşaktı, çok kadınsıydı ve şu anda tek düşünebildiği onu kollarına almaktı. Başladıkları şeyi bitirmek istiyordu ama bunun imkânsız ve çılgınca olduğunu biliyordu. Bu Cordelia'ydı, yemeğe çıkardığı ve sonra da yatağına götürdüğü kadınlardan biri değildi. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve iyi arkadaş olmuşlardı. Tatlı, akıllı, komik bir Cordelia'ydı. Onu başka türlü görmesine asla izin vermemişti.

Nasıl tekrar kayıtsız kalabilirdi? Onun her zaman biraz seksi olduğunu düşündüğünü sanıyordu -fark etmemek için ölü olmak gerekirdi- ama hiçbir zaman fark etmekten fazlasını yapmasına izin vermemişti. Onu görmezden gelmek

Onu kollarının arasına alıp öpene kadar kolaydı. Ağzı çok erotik, dudakları çok yumuşaktı.

Sonunda konuştuğunda sesi hırçındı. "Ne istiyorsunuz?"

Onun hızlı ses tonundan etkilenmemişti. "Bir film izlemek istiyorum. DVD'ler burada mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Tek yapman gereken televizyonu açmak ve menüyü açmak. Benimle gelin. Sana göstereyim."

Onu yatak odasına kadar takip etti. Kumanda yatağın yanındaki sehpanın üzerindeydi. Adam televizyonu açtı, menüyü çağırdı ve kumandayı ona uzattı.

"Burada izleyebilirsin. Görüntü daha iyi."

"Yatağını almak istemiyorum. Biraz uyumalısın. Uzun bir uçuş olacak."

"Sonra uyurum."

"İşe geri mi dönüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sydney'de Simone Rayburn ve kocasının büyük olasılıkla katılacağı önemli bağış toplama etkinlikleri, yardım baloları ve benzerlerinin bir listesini çıkaracağım." "Davet edilenlerin bir listesini bulabilirim" diye ekledi.

Ofisine gitti ama bir dakika sonra dizüstü bilgisayarıyla geri geldi. "Sydney çok kozmopolit bir şehir. Her zaman bir şeyler oluyor. Sydney'de beni arayan birkaç kaynağım var."

Yatağa oturdu, döşemeli deri yatak başlığına yaslandı, dizüstü bilgisayarını açtı ve yazmaya başladı. Cordie ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bu konuda rahat davranmak istiyordu. Umutsuzca uzaklaşmak istediğı adamla yatakta olmanın yanlış bir tarafı yoktu.

Oh, iyi görünüyordu. Saçları dağılmıştı, bir tutamı alnına düşüyordu. Sabırsızca geri taradı ve açtığı mesajı okumaya devam etti. Çok rahatlamıştı. Uzun bacakları bir bileğinden diğerine uzanıyordu. Kendi teninin içinde kesinlikle rahattı. Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor muydu? Görünüşü muhtemelen onun için önemli bile değildi. Kendini hiç utangaç ya da güvensiz hissettiğinden şüpheliydi. Öte yandan o, karmakarışık sinirler içindeydi. Tamam, diye karar verdi, bu konuda rahat davranabilirdi. Tek yapması gereken Aiden'in sadece arkadaşının erkek kardeşi olduğunu düşünmeye devam etmekte. Başka bir şey değil. Onun kendisine sarılışını ve öpüşünü tamamen unutacaktı.

Kendine lobotomi yaptırmak daha kolay olurdu.

"Burada birkaç olay var."

Yanına oturmak için yatağa tırmandı. Kolunu ona doladı ve yaklaştırdı, ardından konuk listesine bakabilmesi için dizüstü bilgisayarını ona doğru eğdi.

"Rayburn'ler ayın yirmisinde Galeri Balosu'na, yirmi yedisinde de üniversitenin bağış toplama etkinliğine katılacaklar. İkisi de resmi etkinlikler. Sen seç. Tabii . . ."

"Neye kadar?" diye sordu. Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve bir anda aklını kaybetti. Gecenin geri kalanında ona bakabilirdi. Güçlü çene hattı ve zayıf, sert vücuduyla bir model olabilirdi. Kendini ekrana bakmaya zorladı.

"Tabii kapılarına kadar gidip kendinizi tanıtmaya karar vermezseniz," dedi Aiden.

İçinden bir korku ürpertisi geçti. "Böyle bir şey olmayacak." "Neyi başarmayı umuyorsun?"

"Sadece buna bir anlam vermek, bunu nasıl yapabildiğini anlamak istiyorum. Babamla olan hayatını nasıl bir kenara atabildiğini. Bizi bir kenara attı." Bir an için gözlerini kapattı ve sonra şöyle dedi: "Simone'un aldatmacasının yanına kâr kalmadığını, kim olduğunu ve ne yaptığını bilen insanlar olduğunu, kaçıp geçmişi silemeyeceğini bilmesini istiyorum. Ama en çok da şunu bilmesini istiyorum ..." Durakladı, kelimeleri söylemekte zorlanıyordu.

"O da ne?" Aiden sordu.

"Beni silemez." Başını yatağın başlığına yasladı ve iç çekti. "Hala ona nasıl haber vereceğimden emin değilim. Onunla konuşma fikri bile midemi bulandırıyor."

"O zaman onunla konuşma. Galeri Balosu'nda yaklaşık üç yüz kişi olacak. Onun haberi olmadan onu orada görebilirsiniz."

Başını salladı. "Uyum sağlayabilirim."

"Hayır, asla uyum sağlayamazsın," dedi Aiden, sesinde bir gülümsemeyle. Ona bütün gözlerin üzerinde olacağını söylememişti. Giysileriyle katılabilirdi

kot pantolon ve tişört giyseydi, oradaki en güzel kadın olurdu. Kahretsin, bu gece çok kötüydü. Yirmi dört saatten fazladır uyumamıştı ve muhtemelen bu yüzden ona karşı tepkisini kontrol etmekte bu kadar zorlanıyordu. Bu ve ona her baktığında, onu öptüğünde nasıl tepki verdiğini, kokusunun nasıl olduğunu hatırladığı gerçeği

Onu nasıl tahrik ettiğini, tadının nasıl olduğunu ve kollarında nasıl hissettiğini. Onu sarstığı kesindi.

Chicago'dan ayrılmadan önce yapılması gereken bir yığın iş vardı. Sydney bir ay daha programında yoktu ama yine de bir anda Cordelia'yı oraya götürmeye karar vermişti. Onun tek başına gitmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Evet, yetenekli bir yetişkindi ve genellikle akıllı başındaydı ama babasını kaybetmiş ve onu doğuran kadın hakkında bazı can sıkıcı bilgiler öğrenmişti. Ayrıca, arı kovanına çomak sokmuş olacaktı. Simone ve Craig Rayburn ile Simone'un babası Julian Taylor, Sydney sosyetesinde üst tabakadan sayılırlardı ve Julian skandaldan nefret ederdi. Sydney'de çekilen tüm fotoğraflarda

Çeşitli etkinliklerde Simone ve Craig ile birlikte duruyordu ama hiç gülümsemedi. Gerçek bir hıyar gibi görünüyordu. Aiden aceleci davrandığının farkındaydı ama Cordelia söz konusu olduğunda işini şansa bırakmayacaktı. Eğer ailesiyle tanışır ve tanıştığında, onun yanında olacaktı. Muhtemelen ona ne karar verdiğini söylemeliydi, Cordelia'nın şiddetle karşı çıkacağını çok iyi biliyordu ama bunun bir önemi olmayacaktı. İstediklerini elde edecekti.

Alec, Cordelia Sydney'deyken ona göz kulak olması için Liam Scott'ı görevlendirmişti. Aiden da onun hakkında küçük bir araştırma yapmıştı ve okudukları hiç hoşuna gitmemişti. Çok az gerçek bilgi vardı ama fotoğraflar vardı ve hepsinde Liam'ın kolunda güzel bir kadın vardı. Belli ki bir çapkındı ve Cordelia'nın şu anda ihtiyacı olan son şey de buydu, Birisi onu yatağına almaya çalışıyordu. Aiden son derece bölgeci davrandığını biliyordu. Ona cevap vermek zorunda değildi. Yine de fark etmezdi. Avustralya'da olduğu sürece, kesinlikle ona aitti.

"Ayın yirmisinde Galeri Balosu'na ne dersin? Ben davetli olacağım, sen de benim konuğum olacaksın. Ne dersin?" diye sordu ona.

Ona cevap vermedi. Başı adamın omzundaydı. Adam onun çenesini yukarı doğru itti ve sonra gülümsedi. Kız mışıl mışıl uyuyordu. Esneyerek usulca sordu, "O kadar sıkıcı mıydım?"

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve başını yastığa yaslayabilmesi için onu yatağına yatırdı. Geri çekilmeye başladı, sonra fikrini değiştirdi. Uzanarak ışığı kapattı ve başının üst kısmı çenesinin altına gelecek şekilde onu yanına çekti. Çenesini onun ipeksi saçlarına sürttü. Kendi kadınsı kokusuna karışan şeftali şampuanının harika kokusu onu tahrik etti. Kendini garip bir şekilde mutlu hissetmek garipti.

onunla birlikteydi. Bunu anlamaya çalışamayacak kadar yorgun olan adam kollarını ona doladı ve uyumaya gitti.

ON BİR

Cordie Sidney'i seveceğini biliyordu ama ilk görüşte aşık olduğu ortaya çıktı. Bu güzel şehir hakkında epeyce okuma yapmıştı. ve orada yaşayan dost canlısı insanları tanımış ve özel cazibe merkezlerinin sayısız fotoğrafını görmüştü. Bir sahne sanatları merkezi ve Avustralya'nın en gurur verici simgelerinden biri olan Sidney Opera Binası, Cordie'nin gördüğü fotoğrafların çoğunda yer alıyordu ve özellikle ışıklarla güzel olduğunu düşünmüştü geceleri hayat veriyordu ama fotoğraflar bunun hakkını veremiyordu. Bizzat görünce Cordie hayran kaldı. Muhteşemdi. Liman Köprüsü de öyleydi.

Şehrin etrafını dolaşıp iniş yaptıklarında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Bir araba onları limana bakan yeni Hamilton'a götürmek için bekliyordu. Mümkün olduğunca Aiden'dan uzak durmaya kararlı olsa da, başka bir otelde kalmanın vefasızlık olacağını düşünüyordu.

Rezervasyonunu tek kişilik bir oda için yaptırmıştı ama otele vardıklarında ona başka bir seçenek sunulmadı. Resepsiyonda check-in yapmak üzereydi ki Aiden elini tuttu ve onu ters yöne doğru çekti. Lobiden geçerlerken, personelin her üyesi gülümsedi, patronlarını gördükleri için gerçekten mutlu görünüyorlardı ve zil kaptanından ön büro görevlisine ve kapıcıya kadar, Aiden her birini isimleriyle selamladı. Cordie geri çekilmeye çalıştı ama Aiden sadece elini sıktı ve asansörlere doğru ilerlemeye devam etti. Olay çıkarmak istemediğinden, ona aklından geçenleri anlatmak için yalnız kalana kadar beklemeye karar verdi.

Evet, Aiden otelin sahibiydi ve evet, istediğini elde etmeye alışkındı; ancak bu, ona karşı bu kadar üstten davranmasını doğru kılmıyordu. Nerede kalmak istediğini sormadı. En üst kat için düğmeye bastı ve ona sadece iki yatak odalı çatı katı süitini kendisiyle paylaşacağını söyledi.

"Senin üst katlarla ne alıp veremediğin var?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Üstte olmayı seviyorum."

Aklı hemen sekse gitti ve ne kadar uğraşsa da Aiden'in çıplak ve terli bir şekilde üstünde olduğu görüntüsünü engelleyemedi. Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu ve fark etmemesi için başını eğdi.

Asansörün kapıları açıldı ve geniş bir fuayeye girdiler. Süit muhteşemdi. Önlerinde pelüş kanepeler ve sandalyelerle dekore edilmiş, neredeyse her masanın üzerinde taze çiçekler bulunan geniş bir oturma odası vardı. Yan tarafta bir

Mermer ve maun ağacından dikdörtgen bir masa ve arkasında tamamen dolu bir bar bulunan geniş yemek alanı. Süitteki renkler zengin toprak tonlarındaydı:

Kremler, kahverengiler, bronzlar ve siyah vurgular. Çağdaş ve erkeksi olduğu kadar rafine ve zarıftı. Ama asıl dikkat çekici olan manzaraydı. Bir duvarın tamamı yerden on iki ayak yüksekliğindeki tavana kadar camdı ve ötesinde muhteşem Harbour Köprüsü vardı. Cordie tüm bunlardan biraz bunalmıştı.

Görevli iki çantasını getirdi ve soldaki yatak odasına bıraktı. Aiden'in elinde sadece küçük bir el çantası ve evrak çantası vardı. Sağdaki yatak odasına girdi ve kapıyı açınca giysilerle dolu bir gömme dolap gördü. Çantasını bir çekmecenin üzerine koydu ve yatak odasındaki masaya çıkarak evrak çantasını oraya yerleştirdi.

Cordie kapının önünde durmuş, onun dizüstü bilgisayarını ve bazı dosyaları masanın üzerine yerleştirmesini izliyordu. "Misafirlerin burada kalmasına hiç izin vermiyor musun? Sadece sen mi?"

"Regan ve Alec burada kalabilir, Spencer da tabii ki."

"Peki ya Walker?" diye sordu.

Çenesi gerildi. "Hayır," dedi sertçe.

Belli ki en küçük kardeşiyle olan sorunlarını çözememişti. Regan ona sorunlu kardeşlerinden bahsetmişti ve Cordie, Walker'ın dikkatsiz yaşam tarzıyla neden olduğu davaların Aiden'in zihnini meşgul ettiğinden oldukça emindi. Genellikle sorunlara doğrudan saldırırdı. Onu rahatsız eden şeyi görmezden gelmek ya da gömmek onun yapacağı bir şey değildi ama Bu bir aile meselesiydi ve bu da durumu farklı ve daha zor bir hale getiriyordu. "Yarın için programınız var mı?" Soruyu o sordu Kafasını kaldırmadan bilgisayarını açtı ve çalıştırdı.

"Programım mı?" Neredeyse gülecekti. Katı programlar ve Aiden birbirinin aynısıydı. "Bir araba kiralarım, kapıcıdan bir harita alırım ve şehrin bir kısmını görürüm diye düşündüm."

"Bir arabanız ve şoförünüz var." Bilgisayar ekranını açık bırakarak oturma odasından bara doğru giderken onun yanından geçti. Yerleşik buzdolabından bir şişe su alıp Cordelia'ya uzattı ve bir tane daha almak için uzandı. "Doğruyu söyle Cordelia. Rayburn'lerin adresi sende var ve arabayla gidip evlerini görmek istiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki."

"Kapalı bir sitede yaşıyorlar. Evlerini görmek için duvardan tırmanmanız gerekecek." Bunu hayal ederek sırtıttı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Peki nerede yaşadıklarını nereden biliyorsun?"

"Asistanlarımdan birine onları arattırdım," diye açıkladı.

"Onların haberi olmadan onları görmek istiyorum."

"O halde Galeri Balosu mükemmel bir zamanlama olacak," dedi.

"Unutmayın, size Rayburn'lerin baloya katılacağını söylemişim. Sanat için bir yardım gecesi.

Her yıl bir tane yapıyorlar."

"Ve her yıl davet ediliyorsunuz?"

"Evet."

"Hiç gittin mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama ben bir hayırseverim." "Yani onlara para veriyorsun."

"Evet."

"Ve orada olacaklarından emin misin?"

"Louis sana gösterdiğim konuk listesini bana gönderdi. Rayburn'ler de listedeydi. Simone'un babası Julian Taylor da öyle."

"Louis kim?"

"Müdürlerimden biri. Bu oteli neredeyse o işletiyor."

"Tamam o zaman," dedi. "Eğer sorun olmazsa seninle baloya gelmek istiyorum."

"Tabii ki."

Aiden yatak odasına döndü, doğruca bilgisayarına gitti ve e-postalarını açtı, planı biraz iş yapmaktı. Gecede üç saat uykuyla tam kapasite çalışabiliyordu ve halletmesi gereken neredeyse seksen mesaj vardı.

"Cordelia?" diye seslendi. Açık kapıdan baktı ve onun oturma odasındaki yerinden kımıldamadığını gördü.

"Evet?"

"Sorun nedir? Orada donmuş gibi duruyorsun," dedi Aiden. Endişeyle, "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye ekledi.

"Biliyorum. Sadece onu gördüğümde yüzümü buruşturup buruşturmayacağımı merak ediyordum." "İyi olacaksın," diye tahmin etti. "Şimdi biraz uyu."

Yatak odasına doğru yürürken omzunun üzerinden "Balo ne zaman?" diye sordu.

"Cumartesi."

"O kadar yakında mı? Sadece üç gün kaldı." İtiraz etmeye hazırdı ama kendini durdurdu. "Yapabilirim," dedi ve yarın bir balo elbisesi için alışverişe çıkabileceğine, hızlı bir tadilat için yalvarabileceğine -hiçbir şey rafa sığmıyordu- ve Cumartesi gecesine kadar hazır olabileceğine karar verdi.

"İki gün, Cordelia. Bugün Perşembe." "Hayır, o ..."

"Saat farkı," diye hatırlattı ona. "Sydney bizden bir gün ileride."

Saatin değiştiğini unutmuştu ve tamamen sarsılmıştı. Simone'la yüz yüze gelmek için zihinsel olarak hazırlanmak için sadece iki günü vardı. "Uygun bir şey bulmak için alışveriş yapmam gerekecek. Seyahat ederken yanıma genellikle balo elbisesi almam."

"Louis kimi arayacağını biliyor. Yarın sana yardım edecek. Şimdi biraz dinlen."

Tartışmadı. Yorgun ve keyifsizdi ama uyku ondan kaçıyordu. Nedeni Aiden'di. Onu düşünmeden edemiyordu. Boston onun kurtuluşu olacaktı, hatırladı. Tek yapması gereken bu yolculuğu atlatmaktı. Ondan uzaklaştığında, kolunda sallanan sarışın güzellik kraliçelerini görmek zorunda kalmayacak, o saçmalıkların hiçbirine katlanmak zorunda kalmayacak ve sürekli bir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalmayacaktı.

Onu tamamen görmezden gelmesi canını sıkıyordu. Yalnız kalacaktı ve istediği de buydu. Değil mi?

Nihayet uyuyabildiğinde derin bir uykuya daldı ve ertesi sabah dokuzu geçene kadar uyanmadı. Gözlerini yavaşça açtı ve pencereden giren parlak güneşe karşı gözlerini kıstı. Yönünü bulması birkaç saniyesini aldı ve sonra kalın yorganı geriye atıp yatağın kenarına oturdu ve limana doğru süzülen uzun bir gemiyi izledi. Geminin sesini algıladı.

Yan odadan taze demlenmiş kahve kokusu geliyordu ama o kahve tiryakisi değildi. Uyanmak için buz gibi bir diyet kolayı tercih ederdi. Sonra

Duş alıp kısa, soluk pembe bir elbise ve nude bir babet giydikten sonra saçlarını at kuyruğu yaptı ve kafein aramaya koyuldu. Oturma odasına doğru yürüdü ve hızlıca durdu. Aiden, takım elbiseli iki adamla birlikte pencerenin yanında duruyordu. O odaya girdiğinde hepsi döndü. Siyah takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle Aiden yenilenmiş ve tamamen toparlanmış görünüyordu. Bunda yeni bir şey yok, diye düşündü isteksizce.

"Günaydın," dedi usulca. "Bölmek istememiştim. Sadece bir diyet kola alıp yolunuzdan çekileceğim."

"Cordelia, Louis'le tanışmanı istiyorum. Bugünkü programını o ayarlayacak."

Kumral saçlı ve yakışıklı ela gözlü genç bir adam elini sıkmak için öne çıktı.

Aiden diğer adama doğru başını salladı. "Bu da Cavanaugh. Biz buradayken şoförünüz o olacak."

Cavanaugh ya bir fitness eğitmeni ya da bir korumaydı ve kadın ikinci tahminine güveniyordu. Uzun boylu ve yüz yıllık bir meşe kadar sağlamdı ve bunu kanıtlayacak bir boynu vardı. O da elini sıkmak için öne çıktı. Sonra ona telefon numarasının yazılı olduğu kartını verdi.

"Bunu yanınızda bulundurun lütfen. Ben lobide olacağım," diye açıkladı. "Hazır olduğunuzda beni arayın ya da mesaj atın, ben de arabayı getireyim."

Cavanaugh emirleri uyguladığı için tartışmanın uygun olmadığını düşündü ama bir şoföre ihtiyacı yoktu. Onu beklemesi zaman kaybı gibi görünüyordu.

"Aiden, biraz konuşabilir miyiz?"

Bazı kâğıtları karıştıırıyordu ama ona bakmak için durakladı. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu sabırsızca.

Louis'e döndü. "Programımı senin ayarlayacağını mı söyledi?" diye sordu, bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek.

Louis ona üzerinde yer ve saatlerin yazılı olduğu bir kâğıt uzattı. "Önce Chasnoff'un elbise mağazasından senin için bir randevu alma cüretini gösterdim. Oldukça özel bir yer ve halka açık değil," diye açıkladı. "Sadece randevu ile gidiliyor ve bu sabah saat on bire randevunuz var.

Ev sahibine yaklaşık özellikler verilmiştir ve denemeniz için iyi bir balo elbisesi seçkisine sahip olmalıdır."

"'Yaklaşık özellikler' derken ölçüleri mi kastediyorsunuz?"

"Evet, doğru."

"Ölçülerimi kim buldu?"

"Tahmin ettim," dedi Aiden sırtarak. "Tahmin etmiştim."

Ne diyeceğini bilemedi, ama zil onu garip bir konuşmadan kurtardı. Louis yemek dolu bir arabayı içeri iten garsona kapıyı açtı. Yemek masasına gitti, iki yer hazırladı ve krallara layık bir sofraya kurmaya koyuldu. Yumurta, pastırma, çörek, yoğurt ve granoladan oluşan her zamanki kahvaltılıkların yanı sıra, akla gelebilecek her türlü meyveden oluşan kocaman bir kâse vardı.

Louis Cordie'ye cep telefonu numarasının yazılı olduğu bir kart verdi ve sonra Cavanaugh'la birlikte oradan ayrıldılar. Cordie hemen buzdolabına gidip diyet kolasını aldı. Bir bardağa buz koydu ve şişeyi masaya taşıyıp oturdu. Tereyağlı çörekten bir ısırık alana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Aiden da ona katıldı. Gümüş sürahidten kendine bir fincan kahve doldururken, "Bütün gün toplantılarım var," dedi. "Ama gitmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Pekâlâ. Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu ağzına dolgun, olgun bir çilek atarken.

"Rayburn'ler," dedi. "Sydney'in önde gelen ailelerinden biri ve bu statüleri öncelikle Simone'un ailesinin Merrick Enterprises'a sahip olmasından kaynaklanıyor. Craig ve Simone güçlü bir çift. Craig Rayburn Merrick için çalışıyor ve bu sayede oldukça zengin oldu. Yaşadığı hayat tarzına bakılırsa, nasıl para harcanacağını kesinlikle biliyor."

"Simone muhtemelen bu yüzden onunla evlendi. Para onun için önemli. Görünüşü yüzünden olmadığı kesin. Bunu söylemem çok acımasızca olsa da, bana bir buldogu hatırlatıyor."

Aiden güldü. "Sanırım Alec'in bulduğu aile fotoğrafı oldukça yeniydi . . ve şimdi sen söyleyince, biraz buldog gibi görünüyordu."

Bir kez daha ciddi olan Aiden sözlerine şöyle devam etti. "Craig ve Simone toplumun temel direkleri haline geldiler. Hastanelerden üniversitelere kadar yarım düzine kuruma büyük bağışlarda bulunuyorlar. Çeşitli etkinliklerde sık sık birlikte görülüyorlar. Rayburn'ler örnek bir aile ve oğulları annelerine bir kraliçe gibi davranıyor."

Cordie tabağını itti. Simone'un sevgi dolu bir aile tarafından kuşatılmış olduğu düşüncesi aniden iştahını kaybetmesine neden olmuştu.

Aiden devam etti. "Hayatlarına bir el bombası atmak üzeresiniz. Tepkilerini önceden tahmin etmeliyiz."

Kendisini de plana dahil etmişti ve kız bunun son derece nazik bir davranış olduğunu düşündü. Aiden aslında istediği zaman çok düşünceli ve nazik olabiliyordu. Aslında, birçok kez onun yardıma ihtiyacı olan birini kurtarmaya geldiğini görmüştü. Evet, otoriter ve buyurgan biriydi ama gardını indirdiğinde kesinlikle daha yumuşak bir tarafı vardı. Belki de Ama şu anda tek düşünebildiği onu öpmekti. Birden onun ağzına baktığını fark etti, bu yüzden gözlerini kapadı ve bir nefes aldı. Biraz kontrollü ol, dedi kendi kendine.

"Üzerimde uyuyakalıyor musun?" Aiden onu fantezisinden uyandırarak sordu.

Güldü. "Sadece jet bacağı."

"Ne dediğimi duydun mu?"

"El bombası hakkında mı? Evet, söyledim."

"Plansız hareket etmekten hoşlanmam, bu yüzden tam olarak ne yapmak istediğinize karar vermek için yarın akşama kadar vaktiniz var. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Onun cep telefonunu ve anahtarlarını alıp cebine koymasını izledi. Evrak çantasını açtı ve daha önce okumakta olduğu kâğıtları bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Louis'e sor." Çantayı kapadı ve kapıdan çıkıp gitti.

Cordie saatini kontrol etti. Saat neredeyse on birdi, o yüzden odasına gidip arabayı çağırdı. Cavanaugh lobi kapısının hemen içinde bekliyordu. Güzel bir gündü, biraz serin bir hava vardı, ellilerin üzerindeydi ve Cordie yanında hafif bir palto taşıdığına memnundu. Cavanaugh ona Sydney'de artık kış olduğunu hatırlattı ve bu da onu gülümsetti. Chicago ve Boston'daki kışla kıyaslandığında Sydney bir ütoppyaydı. Yine de trafik aynı derecede sıkışık. Elbise mağazasına varmak uzun zaman aldı. Ne kapıda bir isim vardı ne de güzel elbiselerin sergilendiği bir vitrin. Sanki Chasnoff's iş yaptığı gerçeğini saklıyor gibiydi.

Saçma sapan tavırları olan yaşlı bir kadın olan Bayan Marie onu kapıda karşıladı ve kendini tanıttı. Cordie'yi kolundan tutup dükkânın arka tarafına götürdü; orada bir terzi, yardımcı olmaya hevesli iki tezgâhtarla birlikte bekliyordu. Cordie'nin girdiği odanın penceresi yoktu,

Ancak beyaz duvarlar ve beyaz halı oldukça büyük görünmesine neden oluyordu. Yarım daire şeklinde üç berjer koltuk vardı ve hemen ileride, her kusuru göstermesi garanti olan üç büyük aynanın karşısında halı kaplı dairesel bir platform bulunuyordu.

Bayan Marie Cordie'nin endamından çok etkilenmişti. "Sopa gibi yapılı olmayan birini giydirmenin zamanı gelmişti. Ve o gözler. Muhteşem gözlerin. Safir mavisi bir elbise giymelisin. Israr ediyorum. Gerçekten göz kamaştırıcısın, biliyorsun."

Hayır, bilmiyordu ve abartılı iltifatlara nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Çarpıcı mı? Bayan Marie'nin miyop olduğu belliydi.

"Her şeyle biz ilgileneceğiz," diye devam etti. "İç çamaşırlarınız, makyajınız, önlükleriniz ve elbiseleriniz ve tabii ki sargılarınız. Başlayalım mı?"

Cordie, "Sadece bir balo elbisesine ihtiyacım var," diye açıkladı.

"Bay Madison'dan aldığım talimatlar bunlar değildi," diye cevap verdi.

Cordie tartışmaya çalıştı ama Bayan Marie onu dikkate almıyordu. Cordie sonraki üç buçuk saat boyunca birbirinden güzel elbiseler, etekler ve harika ipek bluzlar denedi. Bayan Marie ve ekibi Ona bir manken gibi davranıyor, çekiştirip duruyor ve fikirlerini hemen hemen hiç dikkate almıyordu ama Bayan Marie'nin işi bittiğinde Cordie'nin yeni bir Onun için bir isim . . . Mucize İşçi.

Dükkanından çıktığında Cavanaugh onu bekliyordu. Onu manzaralı bir yoldan otele geri götürdü. Şehrin bir kısmını tecrübe etmek istemişti ama jet lag'in etkisi henüz geçmemişti. Şimdi tek istediği sıcak bir banyo ve yataktı.

O gece ya da ertesi sabah Aiden'ı görmedi. Uyandığında Aiden bir başka toplantı için çoktan ayrılmıştı, bu yüzden Cavanaugh'u aradı, o da onu bir gezi turuna çıkardı. Liman çevresinde feribota bindiler. Hava çiseliyordu ama Cordie buna aldırmadı. Ona göre öğleden sonrası mükemmeldi. Muhteşem şehri buradan görmek sadece daha fazlasını görmek istemesine neden oldu.

Bayan Marie ve iki yardımcısı saat tam altıda çatı katına geldiler. Elllerinde giysi torbalarına gizlenmiş giysilerle dolu bir rafla içeri girdiler. Bütün giysilerin kendisi için olduğu söylendiğinde Cordie'nin nutku tutuldu. Kıyafetlerin çoğu değiştirildiği için onları geri gönderemezdi.

Bir kez daha bir manken gibi muamele gördü. Çekiştirdiler ve çektiler, macunladılar, spreylediler ve kıvırdılar ve yedi buçukta dönüşüm tamamlandı. Saçları geriye taranmış ve ensesine kadar inen gevşek dallarla bukleler haline getirilmişti. Cordie geçmişte her zaman az makyaj yapardı. Asla göz kalemi ya da far kullanmazdı. Ara sıra biraz rimel sürerdi ama bu nadiren olurdu. Ancak Bayan Marie'nin kendi fikirleri vardı ve bir yandan Cordie'yi inanılmaz özelliklerini görmezden geldiği için azarlarken, bir yandan da makyaj setiyle şehre iniyordu. Kariyerinde hiç bu kadar kusursuz bir ten, bu kadar güzel gözler, bu kadar dolgun dudaklar görmediğini söyledi. Sonunda Cordie'nin aynaya bakmasına izin verdiğinde, Cordie kendini zar zor tanıdı. Gözleri, yüzü, vücudu değişmişti. Bayan Marie gerçekten de mucizeler yaratıyordu.

Gözlerine tam olarak uyan bir renkteki elbise enfesti. Dalgalı bir yakası vardı ve bedeni o kadar mükemmel oturuyordu ki sanki vücuduna kalıplanmış gibi görünüyordu. Yere kadar uzanan eteği düzdü ve dizinin üstüne kadar uzanan bir yırtmacı vardı. Cordie daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey giymemişti ve bunun daha iyi olabileceğini düşünmemişti.

Bayan Marie ona kapüşonlu bir pelerin uzattı. Siyah kadifeydi ve astarı elbiseyle aynı safir mavisiydi. Bayan Marie boncuklu küçük bir debriyaj bile vermişti. Cordie aynada kendisine bakan görüntüye inanamadı ve tüm bunların ona ne kadara mal olacağını bilmek istemediğine karar verdi. Hayatında büyük bir savurganlık yapmakta sakınca yoktu. Ayrıca, Aiden'la bir baloya gidecekti.

Kendini bir peri masalındaki prenses gibi hissediyordu. Aiden'ın Beyaz Atlı Prens gibi davranmaması çok kötüydü. Kapısını birkaç kez çalmış ve acele etmezse geç kalacaklarını hatırlatmıştı. Kaşlarını çatmasından sonunda oturma odasında ona katıldığında, onun bir prensten çok bir dev olduğu sonucuna vardı. Belli ki onu beklettiği için sinirlenmişti ve onu gördüğünde yaptığı tek yorum olumsuzdu.

"O üst pek bir şey örtmüyor."

"Teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle. "Sen de güzel görünüyorsun." İğneyi yaparken gülümsedi.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Smokin giyen Aiden mükemmeldi... kaşları çatık olsa bile.

"Çok güzelsin Cordelia. Bu renk sana çok yakışıyor," dedi biraz pişmanlık duymuş gibi görünerek.

"Güzel görünmeliyim. Bunu yapmak için bir kadın ekibi gerekti," dedi ve yavaş bir dönüş yaparken kollarını açtı.

"Bir takım, ha?"

"Ben ciddiğim."

Güldü. "Biliyorum. Hazır mısınız?"

Pelerinini giymesine yardım ederken kulağına doğru eğildi ve "Parfümünü beğendim" diye fısıldadı.

Boynundaki sıcak nefesi onu ürpertti. Ona doğru eğilmek istedi ama bunun yerine bir adım öne çıktı. "Gidelim mi?" diye sordu.

Asansör düğmesine bastı. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Evet. Bunu çok düşündüm. Hâlâ onunla konuşmak istemiyorum ama ona bir mektubum var. Bir garsondan ona vermesini isteyeceğim."

"Mektup mu yazdın?" Onun cevap vermesini bekledi. Dudağını ısıırıyor ve hâlâ kararını tartıyormuş gibi elinde tuttuğu çantaya bakıyordu. Sorusuna cevap vermedi.

"Ona hayatının şokunu yaşattığımda gözlerindeki bakışı görmek istiyorum.

Eğer bu beni küçük düşürüyorsa, öyle olsun."

Cavanaugh onları bekliyordu. Cordie'yi görünce iki kez baktı ama Aiden'in kaşlarını çatması bir yorum yapmasını engelledi.

Galeri Balosu, otelin sadece birkaç mil güneyinde yer alan Hoffman-Sitz Center'da düzenleniyordu. Şehir arabaları ve limuzinler yavaş bir alay halinde ön kapılara doğru ilerliyordu. Cordie'nin midesi düğümlenmişti. Konuşamayacak kadar gergindi ve Aiden onun tedirginliğini fark etmiş olmalıydı çünkü onun elini tuttu.

"Titrediğini hissedebiliyorum."

"Biraz endişeliyim," diye itiraf etti. "Seni küçük düşürecek bir şey yapmaktan korkuyorum."

Onun endişesi karşısında hayrete düşmüştü. Onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Yapabileceğin hiçbir şey beni küçük düşüremez."

Bahse var mısınız? diye düşündü. Adamın ona söylediği son derece nazik bir şeydi ama aynı zamanda tamamen gerçek dışıydı. "Yani kendimi tamamen kaybedip Simone'un boğazına sarılırsam, rahatsız olmayacak mısınız?"

"Hiç de değil," dedi yüzünü ekşitmeden. "Boğazına sarılmayı mı planlıyorsun?"

Adamın sesindeki kahkaha onu gülümsetti. "Olabilir."

Kapıya çıkan merdivenlerin önünde durdular. Elinde açık bir şemsiyeyle bir uşak öne çıktı.

Cavanaugh, "Seni almak için köşede telefonunu bekliyor olacağım," dedi.

Yağmur çiselemeye başlamıştı, bu yüzden Cordie pelerininin kapüşonunu başına çekti. Aiden'in koluna girdi ve merdivenlerden yukarı çıktı, ilerlerken elbisesinin eteklerini kaldırdı.

Aiden, Cordelia'nın kalabalığı izleyebileceği bir yer bulmak istedi. Pelerininin çıkarır çıkarmaz bütün gözlerin onun üzerinde olacağından şüphelenmişti ve haklıydı da. Hatta birkaç soluk sesi bile duymuştu. Acele bir çıkış yapmaları gerekebilir diye pelerininin kontrol etmedi. Pelerini koluna geçirdi, kızın elini tuttu ve onu toplantıya doğru götürdü.

Ana balo salonu ters çevrilmiş büyük ve güzel bir akvaryum gibiydi, daireseldi ve tepesinde kurşunlu camdan bir kubbe vardı. Konuklar, odanın etrafını saran ilk kattan içeri giriyor ve basamaklardan oluşan bir halka yuvarlak bir dans pistine iniyordu. Tavana kadar yükselen devasa sütunlar ve bunların arasında

Dört kişiden fazla oturulmayan küçük yuvarlak masalar, konukların odanın en ucundaki orkestra sahnesini ve aşağıdaki dansçıları izleyebilmeleri için mükemmel yerlerdi. Renkler sessizdi, bu da kadınların giydiği renkli elbiseleri daha da canlı kılıyordu.

Aiden durmadan önce çemberin yarısına kadar yürümüşlerdi. Durdukları yerden girişi ve dans pistinin tamamını rahatlıkla görebiliyorlardı.

Cordelia'nın pelerininin sandalyelerden birinin üzerine örttü ve yanlarındaki sütunun Cordelia'yı kalabalıktan gizleyeceğinden ama yine de geniş bir görüşe izin vereceğinden emin olarak girişe döndü.

"Burası çok soğuk," diye belirtti.

Öyle değildi ama kabul etmeye karar verdi. Kolunu ona doladı ve daha da yaklaştırdı. "Daha iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi, onun sıcaklığı ve güven verici sarılığı için minnettar olmuştu. Aiden davetlilerden birkaçını tanıyordu ve balo salonu dolmaya başlamıştı,

Birkaç çift merhaba demek için durdu. Aiden kibarca el sıkışırken, Cordie çok yakışıklı bir adamın kendilerine doğru geldiğini fark etti. Otuzlu yaşlarındaydı, güneşin sarıya boyadığı kahverengi saçları ve çoğu kadının dizlerinin bağını çözecek bir gülümsemesi vardı. Saçları yakasını örtüyordu, moda olarak kabul edilenden daha uzundu ve kız onun konformist olmadığı sonucuna vardı. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Adam

smokininin içinde neredeyse Aiden kadar iyi görünüyordu. O kadar zayıf olmasa da en az onun kadar uzundu. Berrak yeşil gözleri muziplikle ışıltıyor gibiydi.

Aiden, şirketinin hizmetlerini Hamilton Otelleri'ne satmak için çok uğraşan genç bir adamla konuşuyordu ama Aiden göz ucuyla yaklaşan adamı izliyordu. Onun kim olduğunu biliyordu. Hevesli genç adamı başından savarak, "Bu tür toplantılarda iş konuşmak gibi bir alışkanlığım yok. Ofisimi arayıp randevu alırsanız konuşuruz." Gözlerini kendilerine doğru gelen adamdan ayırmadı.

Adam Cordie'nin bir adım ötesinde durdu ve gülümsemesi genişledi. Adamın yanağındaki sevimli gamzeyi fark etmekten kendini alamadı.

"Cordie."

"Evet?"

"Ben Liam Scott."

Elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Aiden hâlâ kolunu onun omuzlarına dolamıştı ve bırakmıyordu. Cordie elini Liam'inkinden çekip Aiden'in kolunu silkerek durdurana kadar bir çekişme başladı. Liam'ın selamlaması bitmemişti. Eğildi ve onu iki yanağından öptü. Sonunda Aiden'a döndü ve elini sıktı.

"Aiden," dedi hızlıca.

"Liam," diye karşılık verdi Aiden sertçe.

Aiden'in, Alec'in Liam'ın bir kadın avcısı olduğuna dair uyarısını hatırlamasına gerek yoktu. Adamın Cordelia'ya bakışı ihtiyacı olan tek kanıttı ve Aiden bundan hiç hoşlanmamıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunda düpedüz kabaydı.

"Bunu kaçırmazdım," dedi bakışlarını Cordelia'ya kilitleyerek. "Ben sanatın koruyucusuyum."

Cordie, Aiden'in sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Bu kadar düşmanca davranması için hiçbir neden yoktu. "O zaman bu galeri balolarının her birine katılıyorsun. yıl?" diye sordu.

"Hayır, bu benim ilkim." Yakasını çekiştirirken ekledi, "Ve umarım sonuncusu olur."

Aiden hiç eğlenmemişti. "Yine, neden buradasın?" diye sordu ve Liam cevap veremeden Aiden, "Seni Alec gönderdi, değil mi?" diye tahmin etti.

Liam başıyla onayladı. "Cordie'yle tanışmamı istedi."

"Ve kendinizi tanıtmak için Galeri Balosunu mu seçtiniz?"

Liam omuz silkti. "Alec'in bana Cordie hakkında anlattıklarından sonra, onunla bir an önce tanışmak istiyordum."

"Sana onun hakkında ne söyledi?" Aiden, Liam'ı merdivenlerden aşağı itme dürtüsüne boyun eğmemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Liam'dan anında hoşlanmamıştı ve oyun oynayacak havada değildi.

"Çok güzel olduğunu söyledi." Cordie'ye dönerek, "Haklıydı." dedi.

Yüzünün kızardığını hissediyordu ve tartışmayı kendinden uzaklaştırmak istedi. "Alec eskiden Interpol için çalıştığınızdan bahsetti?"

Liam ona şaşkın bir bakış attı ve sonra gülmeye başladı. "Öyle dedi, değil mi?"

"Interpol için çalışmıyor muydun?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Belli ki sorusunu çok komik bulmuştu, çünkü kahkahası daha da artmış, neredeyse gözlerinde yaşlar belirmişti. "Alec'in bir espri anlayışı var. Ben onlar için çalışmadım. Interpol tarafından aranıyordum. Hepsi bir Yanlış anlaşılma," dedi gayri ihtiyari. "Bir resim oradaydı, sonra yoktu, ama sonra yine oradaydı. Gördünüz mü? Sadece bir yanlış anlaşılma."

Cordie onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordu ama ona çünkü Liam konuşmayı başka bir konuya çevirdiğinde ciddileşti.

"Şimdi soru sorma sırası bende," dedi. "Simone ve Craig Rayburn geldiğinde ne yapacaksınız? Çoktan kontrol ettim. Silahınız yok, bu yüzden onları vurmayaacağınızı biliyorum. Planın nedir?"

Aiden onun yerine cevap verdi. "Cordelia Simone'a hayatının şokunu yaşatmak istiyor ama onunla konuşmak istemiyor."

"O zaman onu nasıl şok edecek?" Cordie'ye döndü. "Şok tabancası getirdin mi? Bu onu şok ederdi."

"Hayır, ben-" Cordie başladı.

"Çünkü eğer yapmadıysanız," diye devam etti, "arabada ödünç alabileceğiniz bir tane var." Etrafında toplanan kalabalığa baktı. "Bu sütunun arkasında mı saklanıyorsun?"

"Hayır, elbette değil," dedi, bunun yalan olduğunu çok iyi biliyordu. "Rayburn'lerin gelmesini bekliyorum."

Sırıttı. "Böylece onları şok edebilirsin."

Liam onun hoşuna gitmeyecek kadar çok eğleniyordu. Kız bunu ona söyleyemeden, Liam Sydney'i nasıl bulduğunu sorarak konuyu tekrar değiştirdi.

Sonra da görmesi gereken yerleri sıralamaya başladı. Konuşurken onun elini tuttu ve masada onun için bir sandalye çekti. Onun yanına oturdu ve sanki odadaki tek kişi oymuş gibi ona odaklanarak eğildi. Aiden'in sakın ve kibar kalmak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordu ama Liam'ın davetsiz misafirliğinden memnun değildi. Bir adam gelip onu selamladığında bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. O andan itibaren kendisini tanıyan kadın ve erkeklerin akınına uğrayarak dikkati dağıldı. Her adam Liam'la konuşmak istiyordu.

Aiden'in yatırım yapmak isteyeceğini bildiği çeşitli projeler vardı ve her kadın sadece Aiden'i istiyordu. Cordie kadınları suçlayamazdı. Aiden, içlerinden birinin gerçek bir av olarak adlandırdığını duyduğu şeydi ve Liam'a bakıyorlardı, o da sinsi sinsi dolaşan kadınlar için aynı derecede çekiciydi. Cordie Liam'ın yakışıklılığına ve çekiciliğine karşı bağışıklı değildi ama onun gözünde Liam, Aiden'in yanında sönük kalıyordu. Bunun üzücü olduğunu düşünüyordu. Umutsuzca başka bir erkeğe ilgi duymak istiyordu.

Bir garson elinde gümüş bir tepside şampanya kadehleriyle belirdi.

Cordie

o kadar gergindi ki içkiyi yudumlamamak için kendini zor tutması gerekti. Bir şeyin ya da başka bir şeyin başkanı tarafından kısa bir karşılama konuşması yapıldı - dikkatini vermiyordu - ve sonra orkestra çalmaya başladı.

Aiden giderek büyüyen çevresinden sıyrıldı ve Liam'a doğru yürüdü. "Seninle konuşmak istiyorum Scott," dedi, sesi düpedüz kavgacıydı.

Liam başını kaldırdı. "Tabii, devam et."

"Soruma henüz cevap verdiğinizizi sanmıyorum. Neden buradasın?"

Liam sandalyeyi geriye itti ve ayağa kalktı. "Alec sorun çıkabileceğini düşündü ve ona bir iyilik borçluyum, o yüzden buradayım. Cordie için endişeleniyor."

"Cordelia'ya ben bakabilirim." Aiden'in sesi öfke saçıyordu.

Liam bu hararetli yanıttan etkilenmemişti. "Rayburn ve oğullarının icabına bakabilirim. . . eğer bir sorun çıkarsa."

Cordie gözlerini devirdi. Bu testosteron atışmasından hiç etkilenmemişti. İki adamın arasında durdu ve tatlı bir sesle, "Kendime bakmama ne dersin?" dedi.

Liam, Cordie'nin omzunun üzerinden bakarak, "Dikkat et," dedi. Cordie ve Aiden girişe doğru döndüler.

"Rayburn'ler burada," dedi Aiden.

ON İKİ

SImone ve Craig Rayburn bir çift gibi görünüyordu.

Girişin hemen içinde durdular, görünüşe göre arkadaşlarını ve iş ortaklarını selamlarken arkalarındaki diğer konuklar için yolu tıkadıkları gerçeğinden habersizdiler. Craig Simone'un şalını çıkardı ve havada asılı duran bir vestiyer görevlisine uzattı, ardından Simone'un dirseğinden tutarak kalabalığın arasından geçmesine rehberlik etti. Yavaşça balo salonunun karşı tarafına doğru ilerlediler, dikkatlerini çekmek için yarışan insanlarla sohbet etmek için tekrar tekrar durakladılar. Cordie Simone'a iyice bakamadı çünkü diğer misafirler görüşünü engelliyordu. Yine de Craig'i net bir şekilde gördü ve bulldog benzetmesi hayal ettiğinden de doğrudu. Çıkık alt çenesi oldukça etkileyiciydi ve konuşurken alt dişleri görünüyordu. Kimsenin standartlarına göre çekici bir adam değildi ama insanların ona tepki gösteriyordu, belli ki varlıklı elit kesim arasında belli bir itibar seviyesine ulaşmıştı. El sıkışarak ve yanaklardan öperek büyük bir ustalıkla odayı dolaştı. Selamlaştığı her kişi onun ilgisinden mutlu, hatta heyecanlı görünüyordu ve tüm bu övgülerden zevk aldığına şüphe yoktu. Gülümsemesi yeterince içten görünüyordu, ama içinde bir parça arkasındaki kibir.

Çift kendilerine ayrılan masaya ulaştı ve yerlerine oturdu. Birkaç dakika sonra arkadaşları yavaş yavaş kendi masalarına dağıldılar ve Cordie Simone'u ilk kez net bir şekilde gördü. Parıldayan gümüş bir elbise giymişti. straplez elbise. Cordie onların birbirlerine o kadar da benzemediklerini düşünüyordu. Simone'un saçları onunkiler kadar siyahtı ve aynı boyda görünüyordu ama vücut şekilleri farklıydı. Simone son derece zayıftı. Ne bir kıvrımı ne de bir gram yağı vardı, yine de sıska, yontulmuş kollarına bakılırsa her gün spor yapıyordu. Simone dans pistine doğru döndü. Cordie onun gözlerinin rengini göremiyordu ama mavi olduğunu tahmin ediyordu. Alec'in ona gösterdiği fotoğraftaki benzerliği Cordie de görmüştü ama

Şimdi benzerlikleri bulmakta zorlanıyordu. Bazıları Simone'un güzel bir kadın olduğunu düşünebilirdi, ama resimle karşılaştırıldığında, Simone'un açılırları

yüzü daha keskin ve daha belirgindi. Artık kırklı yaşlarındaydı, bu yüzden çizgiler muhtemelen yaştan ve stresten kaynaklanıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Simone stresten etkilenmezdi, strese kendisi sebep olurdu.

Başkaları birbirlerine benzediklerini düşünebilirdi ama Cordie hiçbir benzerlik olmasını istemiyordu.

Aiden omuzlarına destekleyici bir kol koydu. Eğildi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ona benzemek istemiyorum," dedi Cordie.

"Biliyorum."

Cordie gözlerini çiftten alamıyordu. Çok iyi vakit geçiriyorlardı. Craig, Simone'un oldukça komik bulduğu bir şey söyledi. Elini onun göğsüne koydu, güldü ve başını salladı.

Alec, Liam'a Cordie'nin durumu hakkında bilgi vermişti ve Liam'ın o ana kadar bu konuda bir fikri yoktu ama Simone'un bir kraliçe edasıyla kocası ve arkadaşlarıyla gülüp eğlenmesini izlerken Cordie'ye karşı bir öfke duydu. Simone imkânsız başarımişti. Tarihi başarıyla yeniden yazmıştı.

Craig aniden kalabalığın içinde birini fark etti. Ayağa kalktı ve dikkatlerini çekmek için el salladı. Cordie o yöne döndü ve Rayburn'lerin iki oğlu Glen ve Knox'un balo salonuna girdiğini gördü.

"Oğulları babalarına benziyor," dedi Liam. "Bu gerçekten utanç verici."

Kardeşler yakışıklı değildi ama tasarım smokinleri içinde kusursuz bir şekilde giyinmişlerdi ve bu kadar genç erkekler için alışılmadık bir özgüven yayıyorlardı. Cordie büyük kardeş Glen'in on sekiz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Doğruca ailelerinin yanına gittiler ve Simone onları geniş bir yüz ifadesiyle karşıladı.

yaklaştıklarında gülümsedi. Her oğul annesini sıcak bir şekilde kucakladığında Cordie midesine inen bir yumruk gibi bir darbe hissetti. Öfkeliydi ve aile sevgisinin dışa vuran bu dokunaklı sahnesini izledikçe daha da öfkeleniyordu. Bu, babasının sevdiği, tekrar görmek için yanıp tutuştuğu kadındı. Ona yalan söylemiş ve çok acı çekmesine neden olmuştu. Babası Natalie Smith'e, yani var olmayan bir kadına özlem duyarken onca yıl boşa gitmişti.

Cordie boncuklu çantasına uzandı ve bir otel zarfının içine koyduğu mektubu çıkardı. Yoldan geçen bir garsonu durdurarak mektubu ona uzattı ve talimatları verirken odanın öbür ucundaki Simone'u işaret etti.

Liam artan bir merakla izledi. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama zarfın içinde ne olduğunu sorabilir miyim? Simone bunu görünce çıldıracak mı?"

Aiden da aynı derecede meraklıydı ama bunu öğrenmek için arabaya dönmelerini beklemek niyetindeydi. "Eğer bize ne yazdığını söylemek istemiyorsan-" diye başladı.

"Ben mektup yazmadım," dedi sessizce, gözleri hâlâ

Simone'daydı. "O zaman zarfın içinde ne var?" Aiden sordu.

"Babama bıraktığı mektubun bir kopyası. Tekrar okumak isteyebileceğini düşündüm. Mektubu yazmasının üzerinden yıllar geçti ve söylediği bazı acımasız şeyleri unutmuş olabilir. Ona hatırlatmak ve bilmesini sağlamak istedim ..." Sesi uzaklaştı, çünkü dikkati Simone ve ailesi.

Ne Liam ne de Aiden başka soru sordu. Gözlerini garsondan ayırmadılar ve onun Simone'a ulaşmak için kalabalığın arasına girip çıkışını izlediler.

Craig Rayburn karısının yanından ayrılmış ve arkadaşlarıyla bir masada oturuyordu. Bir çift dans pistinden merdivenlerden yukarı çıktı ve garson tam Simone'a ulaştığında onunla konuşmak için durdu. Simone gülümseyerek zarfı açtı ve açmadan önce arkadaşlarından birkaç adım uzaklaştı.

Cordie onun mektubu çıkarıp açmasını izledi. Simone'un ne olduğunu anlaması için fazla okumasına gerek yoktu. Kasılarak durdu ve yüzünde öyle bir panik ifadesi vardı ki sanki grotesk bir şey görmüş gibiydi. Mektubu katlayıp yeniden katlarken çılgınca önce soluna, sonra sağına baktı. Nerede olduğuna aldırmadan mektubu elbisesinin korsajına tıktırdı. Gözden ırak, gönülden ırak mı? Bu onun Mantra mı? Kısa bir iki saniyeliğine dehşete kapılmış görünüyordu. İzleyen olup olmadığını görmek için son bir kez etrafına bakındıktan sonra yüzüne yine sakın bir ifade yerleştirdi ve arkadaşlarına katıldı.

Cordie kadını hafızasının derinliklerine götürmeyi henüz bitirmemişti. Simone'un yaptığı küçük dolandırıcılığın yanına kâr kalmadığını, silmeye çalıştığı kızının ne yaptığını bildiğini anlamasını sağlamak için bir yumruk daha vurmak istiyordu. Olay çıkarmak ya da Simone'la yüzleşmek niyetinde değildi. Sadece babasını biraz olsun haklı çıkarmak, Simone'un aldatmacalarının buhar olup uçmadığını anlamasını sağlamak istiyordu. Onlar vardı. Bunu gördüğünde

Simone'un gözlerinde tanınan Cordie öfkesini bir kenara bırakacak, Simone'un adını bir daha ağzına almayacak ve kendi hayatına devam edecekti.

Cordie masanın etrafında yürüdü ve bir sütunun önünde yerini aldı. En üst basamakta durarak Simone'a baktı ve bekledi.

Aiden Cordelia'nın ne yapmayı planladığından emin değildi ama bunu tek başına yapmasına izin vermeyecekti. Liam da onu takip etti. Onun iki yanında durdular.

Odanın diğer ucundaki Simone gülümsüyor ve başını sallıyordu ama gözleri önündeki insanlarda değildi. Dikkati dağılmış gibiydi, sabırsızca etrafına bakınıyor, sanki birinin ona saldırmasını bekliyordu.

"İşte yaşlı baba geliyor," dedi Liam.

Uzun boylu, zayıf bir adam olan ve otoriter bir tavırla yürüyen Julian Taylor kızına doğru ilerliyor, birkaç kişinin elini sıkmak için duruyor ve sadece birkaç kişiye sert bir gülümsemeyle karşılık vermeye tenezzül ediyordu.

Simone babasını gördüğünde yüz ifadesi değişti. Bir kaçış yolu arayan biri gibi çaresizlik içinde odaya göz gezdirdi. Ve işte o zaman Cordie'yi gördü. Yüzü bir anda bembeyaz oldu. Gördüklerini değiştirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Geri çekilmek için bir adım attı, tekrar babasına baktı ve sonra sertçe Cordie'ye döndü, şüphesiz onun hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordu.

Cordie şimdi bir parça öfke seziyordu ve bu onu şaşırtmıştı.

Simone'un aklından geçenleri neredeyse görebiliyordu. Babasının onun gördüklerini görmesini nasıl engelleyebilirdi? Ona doğru döndü ve eli boğazına gitti. Yumuşak bir çığlık atarak yavaşça ve dramatik bir şekilde yere düştü. Cordie'nin o güne kadar gördüğü en zarif ve yapmacık bayılmaydı bu. Bunu fark eden tek kişi o değildi.

"Alkışlayalım mı?" Aiden sordu.

"Onu şok etmek istemiştin," diye hatırlattı

Liam. Cordie başını salladı. "Gidelim mi?"

Aiden pelerinin omuzlarına doladı ve onun elini tuttu. "Burada işinin bittiğine emin misin?"

"Oh evet," dedi gülümseyerek. "Bitirdim." Balo salonuna son bir kez daha baktı. Hâlâ baygın numarası yapan Simone'un etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Kocasını onu kucağına almış, girişe doğru başıyla işaret ederken oğullarıyla konuşuyordu.

Liam, Cordie ve Aiden'la birlikte kapıya doğru yürürken, Cavanaugh'a arabayı getirmesi için mesaj atmıştı bile. Birdenbire

Cordelia'yı uzaklaştırmak için endişeliydi.

Liam, "Sadece kim olduğunu söyleyerek bile o aileyi parçalayabilirsin," dedi.

Başını iki yana salladı. "Onun ailesini yok etmek istemiyorum. Dediğim gibi, sadece bilmesini istedim. Şimdi işim bitti. Onun adını bir daha asla duymak istemiyorum."

Rayburn'lerin oğullarından birinin kalabalığı yaparak girişe doğru ilerlediğini gören Aiden hızını artırdı.

Tam binadan çıktıkları sırada Cavanaugh durdu.

"İkinizle de tanışmak bir zevkti," dedi Liam. Aiden'ın elini sıktı ve sonra Cordie'ye dönerek onun elini iki elinin arasına aldı. "Seni arayacağım yarın."

Aiden vedalaşmanın gereğinden uzun sürdüğünü düşünerek Cordelia'yı kolundan tuttu ve arka koltuğa götürdü.

Cordie otele dönüş yolunda sessizdi. Aiden ona soru sormadığı için şükreliyordu çünkü Rayburn'ler hakkında konuşmaya hazır değildi. Onlar hakkında söyleyebileceği tek iyi şey, farklı bir kıtada yaşadıkları ve onlarla karşılaşma konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağıydı. Gözlerini pencereden dışarı dikti. Elleri titriyordu ve bitkin düşmüştü. Derin nefesler alarak hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Galeri Balosu'nda bulunduğu süre boyunca çok gergindi ama artık bitmişti ve rahatlayıp kaygılarından kurtulabilirdi. O sadece Nasıl yapacağımdan emin değilim. Yoga yardımcı olabilirdi. En azından Regan'ın ona sık sık söylediği buydu. Yoganın strese iyi geldiğini söylerdi. Hatta Cordie'ye bir yoga matı bile almıştı. Onunla ne yapmıştı acaba? diye merak etti. Eve döndüğünde onu aramak zorunda kalacaktı.

Aiden mesajlarını dinlemeyi ve okumayı bitirdikten sonra Cordelia'ya dönerek, "Sakinleştin mi?" diye sordu.

"Ben her zaman sakindim. Neden olmadığımı düşündün ki?"

"Nefes nefese kalmıştın ve yüzün kızarmıştı. Şimdi öyle değil, yani biraz daha sakın hissediyor olmalısın." "Ama hala kaşların çatık." diye ekledi.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

"Yoga matımı nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum."

Onun rahat görünme çabasını yutmamıştı. "Yoga mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Ama senin bir paspasın var."

"Evet, Regan verdi. Yoga strese iyi geliyor."

Elini onun elinin üstüne koydu. Kadın hâlâ titriyordu. "Yemeğe çıkmak ister misin, yoksa otele dönüp yoga mı yapmak istersin?"

Onun esprisini kabul etmedi. "Otele dönelim." "O zaman biz de öyle yapacağız."

"Dışarı çıkabilirsin. İstersen beni bırakabilirsin." Güldü.

"Bırakabilir miyim? Teşekkürler."

Cordie o zaman gerçekten rahatlamıştı. Aiden bir süre için sempatik, neredeyse sevgi dolu bir adam olmuştu ama şimdi kibirli ve küstah haline geri dönmüştü ve Cordie yeniden normallik hissine kapılmıştı.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve sonra Cordie, "Bu güzel elbiseyi başka bir yerde giymem gerekecek, böylece onlarla ilişkilendirmeyeceğim," dedi.

"'Onlar' Rayburn'ler mi?"

"Evet, muhtemelen bir servete mal olmuştur," dedi. Parmakları eteğinin kumaşını hafifçe okşadı. "Bayan Marie'nin tüm kıyafetler için ödeyeceği fatura astronomik olacak. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bunu karşılayabilirim, değil mi? Babam bana bir servet bıraktı. Bu doğru; ancak bu konuda mantıklı davranacağım. Kıyafetlere o kadar para harcamaya alışık değilim ve tasarımcı etiketleri bana göre değil. Babam cömert bir adamdı, ama ben hep tek başıma hayatta kaldım. Tanrı aşkına, bir Katolik lisesinde öğretmenlik yaptım. Öğretmenler ne kazanıyor biliyor musun? Sıfır. Sıfır kazanıyorlar."

Otelin önüne gelene kadar monologuna devam etti. Aiden arabadan inmesine yardım etti, Cavanaugh'a teşekkür ederken bekledi ve sonra, "Fatura zip olacak," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Lobiye geçerlerken, Aiden personelin sorularını yanıtlamak için iki kez durdu. Kartını asansör yuvasına yerleştirdi ve kapılar açıldı.

İçeri girdiklerinde ve kapılar kapandığında, "Fatura halledildi," dedi.

"Kim tarafından? Hayır, Aiden. Kıyafetlerimin parasını ben ödüyorum, sen değil."

Bir mesaj okurken onu görmezden geliyordu. Kız onu göğsünden dürttü. "Dedim ki-"

"Seni duydum."

"Tamam o zaman."

Onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu düşündü. Yatıştırılmış bir şekilde, dedi ki, "Minnettarım

Teklifi. Minnettar olmadığımı düşünmenizi istemem. Aman Tanrım, çok kabasın," dedi sesini yükselterek. "Bu sırada mesaj atmamalısın.

Biri seninle konuşuyor."

Kızgınlığı kısa sürdü. Gülümsemesi en katı kalpleri bile eritebilirdi. Asansörün kapıları fuayeye doğru açılırken telefonunu cebine geri koydu.

"Ne yemek istersin? Akşam yemeği yemedin," dedi. "Aç değilim." Oturma odasını aceleyle geçerek

yatak odası. "Belki sadece bir hamburger. Bu iyi olurdu ... ve patates kızartması. Gerçekten patates kızartması yememeliyim ... ve bir milk shake. Çikolata, lütfen. Geçirdiğim gecedan sonra bunu hak ettim."

Fuayenin ortasında durup onun odasında kayboluşunu izledi.

"Ve peynir yok," diye seslendi. "Oh, ve turşu, lütfen. Bir sürü Turşu." Kapısını kapatırken, "Hatırlayacak çok şey var. Üstümü değiştirene kadar bekle, sipariş vereceğim."

Aiden oturma odasına baktı ve başını salladı. Eşarby kanepenin arkasındaydı. Bir bavul büyüklüğündeki çantası yerdeydi ve ayakkabıları bir sandalyenin altındaydı. Sehpanın üzerinde bir ruj tüpüne benzeyen bir şey, bir çift okuma gözlüğü ve kimyayla ilgili olduğundan emin olduğu deri ciltli bir kitabın yanındaydı. Sırtlı koltuğun üzerinde bir paket mendil vardı. Tanrı aşkına, bu kadın neden sandalyenin üzerinde mendil bırakmak? Sanki bir kasırğa geçmiş gibi görünüyordu, ama kendi kendine bunun sadece dağınıklık olduğunu söyledi. Ve dağınıklıktan nefret ederdi. Yine de kadının dağınıklığı onu rahatsız etmiyordu. Bu da neydi böyle?

ON ÜÇ

OCordie yatak odasına giderken saçındaki tokaları çıkardı ve parmaklarını kalın tellerin arasında gezdirdi. Saçındaki tokayı çıkarmış olmalıydı.

Yüzünü yıkamadan önce önlük giydi ama bir saniye daha bekleyemezdi. Bayan Marie'nin makyaj dediği Spackle cildini deli gibi kaşındırıyordu. Önlüğüne tek bir damla bile su bulaşmamasına dikkat etti ve yüzünü kurulayıp biraz nemlendirici sürdükten sonra kendini çok daha iyi hissetti. Sindirella gitmiş, Cordie geri gelmişti ve o da bunu tercih ediyordu. Bir prenses gibi giyinmek çok fazla zaman ve emek gerektiriyordu ama yine de Galeri Balosu'na Aiden'in kolunda gitmenin biraz büyülü olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Elbiseyi dikkatlice çıkardı, Bayan Marie'nin verdiği özel askıya astı, sonra fermuarını çekerek giysi torbasına koydu ve dolaba kaldırdı. Yatak odası serin olduğu için lacivert ipek bir gecelik giydi. Sıkı ipek bornozunun uygun olmayacağını düşündü, bu yüzden otelin sağladığı kalın havlu kumaştan bornozlardan birini giydi.

Aiden kapıyı çaldı. "Yemek geldi."

Sipariş vermemesi gerekiyordu ama verdiği sevinmişti çünkü midesi gurulduyordu. Aceleyle oturma odasına çıktı. Beyaz bir atlet ve eski bir kot pantolon giymişti. Kalçalarına kadar iniyor, onu daha da seksi gösteriyordu.

Aiden, telefonu kulağına götürerek masadaki sandalyeyi onun için çekti ve ona bir peçete uzattı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordu ama ses tonundan duyduklarından memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Hangi bacak?" diye sorduğunu duydu. Birkaç saniye sonra, "Evet, ona merhaba diyeceğim," dedi.

Aramayı sonlandırdı, telefonu masaya bıraktı ve onun karşısına oturdu. "Spencer'in selamı var."

"Kötü bir haberi mi vardı?" diye sordu. "Sesin kızgın geliyordu."

"Walker başka bir kazadaydı."

"Yaralanan oldu mu?" diye sordu.

"Sadece Walker," diye cevap verdi. "Sağ bacağını kırdı ve iki yüz bin dolarlık Lamborghini'yi mahvetti."

Aiden'in çenesi sıkılaştı ve onun bu kadar kızgın olmasının gerçek nedenini anladı.

"Araba umurunda değil. Walker kendini öldürebilirdi. Bu yüzden bu kadar üzgünsün," dedi.

Omuz silkti. "Endişelenemeyecek kadar kızgıyım. Kendini ya da bir başkasını öldürene kadar durmayacak. Bu bir felaket olacak. Geldiğini görüyorum ama yapamıyorum."

"Onu kontrol et."

Başını salladı; sonra aniden konuyu değiştirdi. "Liam seni yarın göreceğini söylerken ne demek istedi?"

Cordie hamburgerini ikiye böldü ve "Bu şey çok büyük. Biraz ister misin?"

"Hayır."

"Sadece suşi mi yiyeceksin? Bu pek doyurucu değil."

Masanın öbür ucuna uzandı ve hamburgerinin yarısını aldı. "Soruma cevap ver."

"Liam ve ben bu akşam masada otururken bana Harbour Köprüsü'nün tepesine tırmanmak isteyip istemediğimi sordu. Burada böyle bir şey var," diye ekledi.

Gülümseyerek, "Evet, biliyorum."

dedi. "Ama şafak sökmeden gitmen gerek."

Tekrar başını salladı. "Biliyorum. Ben de yaptım. Güneşin suyun üzerinden doğuşunu izlemek çok etkileyici."

"Kulağa heyecan verici geliyordu ama reddettim." "Neden?"

"Herhangi bir şeyin tepesine tırmanmak bana çekici gelmiyor." "Yükseklikten korkuyor musun?"

"Mantıksız değil."

"Eğer davetini reddettiyseniz, neden yarın sizi arıyor?" "Biraz gezmek için," dedi. "Olup olmayacağımı bilmiyordum mevcut ya da değil."

"Olmayacaksın," dedi kararlı bir şekilde. "Olmayacağım."

Neden?"

"Sen de benimle geleceksin."

Telefonu çaldı. Kimin aradığını gördü ve "Üzgünüm, kapatmam gerek. Bunu al." Ayağa kalktı ve odayı geçerek pencereye gitti. Cordie hamburgerin yarısını ve birkaç patates kızartmasını yedi ama milk shake'e dokunmadı. Midesi sandığı kadar sakinleşmemişti. Bir bardak içti. bir şişe su içti. İşini bitirdiğinde banyoya geri döndü ve dişlerini fırçaladı. Akli Walker'daydı. O, kardeşleri Aiden ve Spencer'dan ve kız kardeşinden çok farklıydı. Hepsı çalışkan ve sorumluluk sahibiydi. Walker öyle değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. O sadece Nihai çapkındı ve doğru ya da yanlış diye bir duygusu olmadığından endişeleniyordu. Saçını tararken bunu düşündü. Böyle ahlaklı kardeşler varken bu nasıl olabilirdi? Özellikle Regan çok iyi kalpli bir kadındı, her zaman başkalarının ihtiyaçlarını düşünürdü. Walker sadece kendini düşünecek yeri varmış gibi görünüyordu. Hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmamıştı. Ve belki de sorun buydu. Aiden her zaman Walker'a karşı belli bir sorumluluk hissetmişti ve hemen hemen herkesle ilişkilerinde olduğu gibi, sorumluluğu üstlenmeye, işleri yoluna koymaya ihtiyacı vardı. Belki de Aiden'ın geri adım atıp kardeşiyle olan ilişkisine uzun uzun bakmasının zamanı gelmişti. Walker'ı değiştiremeyeceğini ya da onu kendinden kurtaramayacağını görmesi gerekiyordu. Her seferinde Aiden'ın yüzündeki endişeyi izlemekten nefret ediyordu.

Kardeşi yine kötü bir karar vermişti ama onu anladığını bilmesini istiyordu.

Aiden'ı aramaya çıktı. Telefonu sehpanın üzerindeydi ama görünürde yoktu. Akşam yemeklerinin olduğu masa çoktan kaldırılmıştı ama kimsenin içeri girdiğini ya da çıktığını duymamıştı. Yatak odasının kapısı açıktı. Kapıyı çaldı ve adını seslendi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Köşede, pencerenin yanında dizüstü bilgisayarını fişe takıyordu.

Kapının pervazına yaslandı. "Neden bana hep bunu soruyorsun? Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sanırım sana her merhaba dediğinde bu soruyu sormaya başlayacağım. O zaman ne kadar sinir bozucu olduğunu göreceksin."

"Cordelia. . ." Cordelia'nın adını, onun uyarı sesi sandığı bir tonda söylemişti.

"Telefonunu oturma odasında unutmuşsun." "O senin telefonun. Benimki şarj oluyor."

"Ah." Walker hakkında vardığı sonucu ona söylemek üzereydi ama ne düşüncelerini toparlayabildi ne de konuşabildi. Adamın yüzünde çok gergin bir ifade vardı.

Aiden bakmaktan kendini alamadı. Ne kadar kışkırtıcı olduğunun farkında mıydı?

Baktı mı? Bornozu açtı ve dizlerine kadar uzanmayan dekolteli seksi bir gecelik giymişti. Tanrım, güzel bir vücudu vardı. Hayır, diye düşündü. harika bir vücuttu. Bütün akşam ondan uzak durmak için savaş vermişti ve lanet olsun, bu çok zordu. Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu savaş onu öptüğü gece başlamıştı. O andan itibaren, ne olursa olsun

Onu unutmak ve zihninden uzaklaştırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kadın düşüncelerinde dolaşmaya devam ediyordu. İster bir toplantıda, ister bir iş görüşmesinde olsun, isterse günlük rutinine devam ediyor olsun, kız kafasının içindeydi ve onun konsantrasyonuyla oynuyordu. Bu gece balo elbisesiyle dışarı çıktığında muhteşem bir film yıldızı gibi görünüyordu ve her erkeğin onun hakkında fanteziler kuracağını biliyordu. Ama şimdi onu saçları açık ve makyajsız görünce, daha önce hiç bu kadar güzel ya da makyajsız bir kadın görmediğinden emin oldu. hayatındaki baştan çıkarıcı kadın.

Ona doğru yürümeye başladı. Kadın onu kendine çeken bir mıknatıs gibiydi ve yaklaştıkça onu daha çok istiyordu. Kokusu onu tahrik ediyordu. Ve ağzı ... Onun tatlı, dolgun dudaklarına bakıp da kendisini nasıl memnun edebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Aiden yaklaşırken Cordie'nin bacakları güçsüzleşti. Adamın gözlerindeki için için yanan şehvet, ayak parmaklarına kadar ürpermesine neden oldu. Onu istiyordu. Bunun farkına varmak onu neredeyse boğacaktı.

"Cordelia?" Sesi arzusundan dolayı sert çıkıyordu.

Çıplak bir fısıltıyla ona her zaman sorduğu soruyu sordu. "Neye ihtiyacın var, Aiden?"

Şimdi ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sen. Sana ihtiyacım var."

"Öyle mi?" diye fısıldadı. Kelimeleri çıkaracak kadar nefesi yoktu.

"İstiyorum," dedi adam kızın bornozunun yakalarından tutup onu kendine doğru çekerken. Kollarını onun etrafına dolayarak, ağzı onunkine inerken onu sıkıca kendine doğru tuttu. Ağzı ve diliyle onunla sevişti, onunkine süründü, onun tadını tekrar almak için yanıp tutuşuyordu. Ona dokunmak onun için bağımlılık haline gelmişti. Dudakları çok yumuşak, çok tatlıydı ve

çok verici ve çok seksiydi. Tek yapması gereken ona bakmaktı ve o da sertleşti.

Cordie pasif değildi. Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi ve onu aynı tutkuyla öptü. Onun için olduğu kadar Cordie de onun için yanıp tutuşuyordu. Ona yeterince yaklaşamıyor, yeterince hızlı olamıyordu. Onun kollarında, baloda hissettiği tüm endişe ve korku silinip gitmişti. Aiden ona kendisinden başka her şeyi unutturmuştu. Önemli olan tek şey onun dokunuşuydu.

Adam öpüşmeyi bitirdiğinde, kadın arzudan titriyordu. Adam geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Sanki uzun bir yol koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Aralarındaki gerilim çatırdarken, sessizlik içinde sonsuz bir dakika geçti.

"Açık konuşayım." Sesi titriyordu.

Uzun, hırıltılı bir nefes verdi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu yüzden sadece başını salladı.

"Altımda kıvrınmanı istiyorum, Cordelia. Bana nelerden hoşlandığını söylemeni istiyorum, böylece seni aklından çıkarabilirim. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını salladı. O kadar telaşlıydı ki konuşamıyordu. Zar zor düşünebiliyordu.

"Bana sarılmanı istiyorum. Tırnaklarının omuzlarıma batmasını ve boşalırken adımı haykırmanı istiyorum."

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Hâlâ ayakta olduğuna hayret ediyordu. Sesi çok tutkuluydu ve ona bakma şekli onu ateşlendirmişti... çok ateşlendirmişti.

Tiştörtünü kafasına geçirdi ve yatağın üzerine fırlattı. Sonra onun bornozuna uzandı. Adam bornozu çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakırken kadın direnmedi.

"Geceliğini çıkar." Bu bir rica değil, emirdi.

Zar zor nefes alabiliyordu. Onun kendisini tekrar kollarına almasını istiyordu. Yatak odası gölgelere bürünmüştü.

Işıklar açık değildi çünkü geceliğini çıkardığında savunmasız kalacaktı. Vücudu mükemmel değildi ve Aiden'in kadınlarında mükemmelliğe alışkın olduğunu biliyordu. Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu.

"Cordelia, geceliğini çıkar."

Kararsız elleriyle askılara uzandı ve yavaşça kollarının üzerinden aşağı çekti. Kumaş göğüslerini sıyırdığında durdu.

"Emin misin, Aiden?" Onun bu gecedan pişman olmasını istemiyordu. Pişman olursa bu onu öldürürdü.

O kadar tahrik olmamış olsaydı gülerdi. "Evet, eminim." Derin bir nefes aldı ve geceliğini yere bıraktı.

Bakışları yavaşça kadının vücudunda gezindi. "Tanrım, çok güzelsin."

Şimdi ona sarılmak için sabırsızlanan Aiden, kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve ona uzandı. Onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Çarşaflar geriye çekildi. Onu nazıkçe yatağa yerleştirdi, sonra yüksek sesle, tatmin olmuş bir hırıltıyla üzerine indi.

Cordie, adamın sıcak ve kaslı vücudunun kendisininkine temas etmesiyle sersemlemişti. Tamamen erkekti, sert ve ateşliydi ve oh, harika kokuyordu. Duyguları onun tarafından bastırılmıştı. Adam onun kalçalarının arasına yerleşti ve kadın onun omuzlarını okşarken ayak parmaklarını bacaklarına sürttü. Onun her yerine dokunmak istiyordu. Teni çok sıcaktı ama altındaki kaslar sertti.

Aiden onun kendisine doğru bastırılmasının tadını çıkarıyordu. Kalbinin onunkinin altında çarptığını hissedebiliyordu. Onu ezmek için ağırlığını kollarına vererek ayağa kalktı. Onun güzel gözlerine baktığında tutkuyu gördü ve hiçbir şeyi esirgemeyen vahşi, ıslak bir öpücükle ağzını aldı. Elleri onu okşarken tekrar tekrar öpmeye devam etti.

Kadın onun altında huzursuzca hareket edince, adam yavaşça vücudundan aşağı inerek dolgun göğüslerini öptü. Bir meme ucunu ağzına aldı. Kadın doğrulup inledi. Adamın dokunuşuna karşı çok duyarlıydı. Elinin avuç içini onun kalçalarının arasına kaydırды. Parmakları kız serbest kalmak için yalvarana kadar alay etti ve işkence etti.

"Lütfen. Aiden, lütfen," diye nefes nefese kaldı.

Daha aşağıya kaydı, ipeksi kalçalarını öptü, sonra aralarına girdi. Ayrıldığı anda anlamıştı. Kadın omuzlarına yapışarak ve onun adını haykırarak doğruldu.

Serbest kalmasının yarattığı sarsıntı Cordie'yi şaşırttı. Gözlerini sıkarak, zevk dalgalarının üzerine akmasına izin verdi.

"Tadını seviyorum." Onu aklından çıkarmaya daha yeni başlamıştı. Adamın kontrolü dağılmadan önce iki kez daha doruğa ulaştı. "Senin içinde olmak istiyorum."

"Henüz değil," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan titriyordu.

Onu sırt üstü yatırdı ve çılgına çevirmeye başladı. Kulak memesini ısırdı, adam tepki olarak homurdandığında gülümsedi. Göğsünün her santimini öptü ve onu ağzına almak için aşağı indiğinde inledi.

Onun içinde olmak için daha fazla bekleyemedi. Çekmeceden bir prezervatif aldı ve hazır olduğunda onu sırt üstü yatırıp bir kez daha örttü. Ona karşı nazik değildi ama o da nazik olmasını istemiyordu. Kollarını onun kalçalarının altından geçirdi ve derinlere doğru itti. Memnun bir inilti çıkardı ve ona tekrar tekrar çarpmak istedi ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"İyi misin?" diye sordu boynunun kenarından aşağıya doğru bir yol öperken.

Tırnakları adamın omuzlarına battı. "Ah evet," dedi bacaklarını kaldırıp onu sıkarken.

Duygu o kadar yoğundu ki neredeyse o anda doruğa ulaşıyordu. Önce yavaşça, sonra daha hızlı hareket etmeye başladı ve her seferinde daha derine itti. Kadının etrafında sıkılaştığını hissedebiliyordu.

Cordie'nin içinden ecstasy dalgaları geçti. Orgazmı durduramıyordu. Ona sarıldığında daha önce hiç hissetmediği bir heyecan duydu ve bu heyecan dalgalar halinde devam ediyor gibiydi.

Kadının doruk noktası onunkini tetikledi. Aiden'in daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve inanılmazdı. Daha derine battı ve tüketen bir iç çekti.

Uzun dakikalar boyunca hareket edemedi. İki de nefes nefese kalmıştı. Vücudu ter pırıltılarıyla kaplıydı. Cordelia'yla sevişmek verebileceği her şeyi almıştı. Ve sonra biraz daha. Onu tekrar istemesinin ne kadar süreceğini merak etmesine gerek yoktu. Daha şimdiden bunu düşünüyordu.

Aiden ona aşk dolu övgü dolu sözler söylemedi ama Cordie bunu yapmasını beklemiyordu. Dirseklerinin üzerine eğildi, onu uzun uzun ve derinlemesine öptü, sonra yataktan kalkıp banyoya gitti. Aiden'in sadece Aiden olduğunu kendine hatırlattı. Ani ve kontrollü. Ne yapacağından emin değildi. Ona yatağını terk etmesini söylemeyecekti ama onunla yatmasını da beklemeyebilirdi.

Bunun garip olmasını istemiyordu. Yataktan kalktı, bornozunu aldı ve yatak odasına geri döndü. Kalbi hızla çarpıyordu. Aiden'la seks yapmaya devam ederse onu öldürebilirdi. Bu fikir onu gülümsetti. Gitmek için ne yol ama.

Yatmak için hazırlandıktan sonra çarşafın altına girdi, ışığı kapattı ve gözlerini kapattı ama uyku onu ele geçiremedi. Birkaç dakika sonra

dönüp dururken telefonun çaldığını duydu. Aiden için başka bir arama olduğunu tahmin etti.

Biraz zaman aldı ama sonunda rahatladı. Tam uykuya dalmak üzereydi ki yatağının yanında bir ses duydu. Gözlerini açtı ve loş ışıkta Aiden'ı gördü. Komodinin üzerine bir şey bıraktı ve Örtüleri geri çekip yanına uzandı. Ona doğru uzandı ve boynunun yan tarafını öptü. Cordie onun omzunun üzerinden bakınca bir paket gördü. masanın üzerinde duran prezervatifler.

"Korkmalı mıyım?" diye sordu gülerek. Adam onu sırt üstü iterek ve üzerine yuvarlanarak karşılık verdi. "Ne yapıyorsun sen?"

Adam cevap verirken sesinde bir gülümseme duyabiliyordu. "Sana üstte olmayı sevdiğimi söylemişim."

ON DÖRT

COrdie yalnız uyandı. Saate bakmak için tek gözünü açtı. Saat on olmuştı bile. Bu kadar geç saatlere kadar uyumaya alışık değildi ama

Doyumsuz bir erkekle gecenin büyük bölümünde akıllara durgunluk veren bir seks yapmaya alışkındı. Kuşkusuz, herhangi bir erkekle bütün gece seks yapmaya alışık değildi ve bunu kanıtlamak için ağrıyan kasları vardı.

Yataktan kalkarken inledi. Daha fazla çalışması gerektiğine karar verdi. Evet, doğru. Kimi kandırıyordu ki? Daha iyi bir forma girebilmek için spora *başlaması* gerekiyordu. İnsan seks için fiziksel olarak nasıl fit olabilirdi ki?

Aiden'in yastığındaki girintiye baktı. Kollarında uyuyakaldığında neredeyse şafak sökmüş olmalıydı ve onun kalktığını duymamıştı. Süitten gelen sesleri dinledi ama hiçbir şey duymadı. Birlikte geçirdikleri gecenin anısı zihninde canlandı ve bunu düşündükçe yüzü ısındı. Hayatında hiç bu kadar sınır tanımamıştı. Hiç böyle bir tutku, böyle bir coşku hissetmemişti. Aiden inanılmaz bir aşıktı, nazik ve verici ama bir o kadar da talepkâr. Hatırlayarak bir anlığına gülümsedi ama gerçekler yüzüne vurunca gülümsemesi çabucak kayboldu.

Tanrım, ne yapmıştı? Bir gecede Aiden'dan kaçmak için yaptığı tüm plan suya düşmüştü. Kabul, inanılmaz ve coşkulu bir geceydi ama her şeyi değiştirmişti. Yoksa değiştirdi mi? Dün gece neydi? Yatağın kenarına oturdu ve durumunu düşündü. Tek gecelik bir ilişki miydi? Arzularına teslim olan iki insan mı? Olabilirdi. Ne de olsa ikisi de yetişkindi ve bu koşullar altında birbirlerine çekilmeleri son derece doğaldı.

Yoksa daha fazlası mıydı? Aiden çok şefkatli ve sevecen davranmıştı ama ne sevgi sözcükleri ne de aşktan söz etmişti. Neden olabilir mi? Muhtemelen geçmişte düzinelerce kadını yatağına almıştı; bu neden farklı olsun ki? Kalbi biraz sızladı ama bunu yapmayacaktı.

olumsuzluklar üzerinde durmasına izin verdi. Dün gece harikaydı. Bunu harika bir anı olarak dosyalayacak ve yoluna devam edecekti.

Sıcak bir duş onu canlandırdı... bir bakıma, her neyse. Aiden bugün onunla bir yere gideceğini söylemişti ama nereye gideceğini söylememişti. Aiden'ı tanıdığım kadarıyla, onu nereye götürürse götürsün kot pantolon uygun olmazdı. Bayan Marie'nin gardırobuna eklemesi için ısrar ettiği güzel elbiselerden birini giymeye karar verdi. Mücevher yakalı, uzun kollu ve kloş etekli, koyu mor bir elbiseydi. En sevdiği çıplak topuklu ayakkabılarını giydi. Saçlarıyla uğraşmak istemediği için onları at kuyruğu yaptı, parfümünü sıktı ve gitmeye hazırdı.

Kahvaltı onu bekliyordu. Masa tek kişilikti ve yer minderinin üzerinde bir şişe diyet kola, gümüş bir kase buz ve bir kap yaban mersinli yoğurt vardı. Ayrıca bir sepet kruvasan ve hamur işleri ve meyve dolu başka bir sepet. Fazla bir şey yemedi, sadece biraz yoğurt yedi, çünkü Aiden onu Empire'da öğle yemeğine götüreceğini ve öğlen hazır olmasını söyleyen bir not bırakmıştı.

Diyet kolasını yudumlarken e-postaları yanıtladı. Otuzdan fazla e-posta vardı, birçoğu okula dönmesi için yalvaran öğrencilerden geliyordu. Kimya derslerinde sorun yaşıyorlardı ve öğretmenlerini suçluyorlardı. Görünüşe göre Rahibe Delores'in yaz okulu için işe aldığı ilk  ğretmen bir hafta dayanabilmiş, sonra da canına tak edip istifa etmişti. Bir  ğrencinin e-postasına göre, bir paket Doritos'u mideye indirmekten daha hızlı bir şekilde  ğretmen değiştiriyorlardı. Bu ateşli yakarışlar Cordie'nin yüreğini burktu. Çocuklar zor olabilirdi ama başa çıkılması imkansız değillerdi. Tek gereken sağlam bir el, sabır ve mizah duygusuydu. Onları şimdiden ne kadar  zlediğine şaşırmıştı.

Yazması gereken en uzun e-postayı sona sakladı. Sophie ve Regan'ın nasıl gittiğini öğrenmek için beklediklerini biliyordu ve çalkantılı düşüncelerini kelimelere dökmesi biraz zaman aldı. Onlara balodan ve Simone'u sevecen ailesiyle birlikte görmekten biraz bahsetti. Ayrıca Simone'un saçma bayılma nöbetinden de bahsetti ve Chicago'ya döndüğünde onlara daha fazla ayrıntı vereceğine söz verdi. Cordie, Simone'u gizlice görmeye çalışmadığı için  zg nd . göndermek için akıllı telefonuyla birkaç fotoğraf çekmişti ama otele dönene kadar bunu düşünmemişti. Evet, bu kaçırılmış bir fırsattı ve başka bir şansı olacağından da şüpheliydi çünkü Aiden ona yarın Chicago'ya döneceklerini söylemişti.

Sabah için planladığı toplantı. Eve gitmeye hazırdı. Yapmayı planladığı şeyi başarmıştı ve şimdi Rayburn'lerden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu.

Ancak e-postayı gönderdikten sonra Aiden hakkında pek bir şey söylemediğini fark etti. Arkadaşları bunun tuhaf olduğunu düşünür müydü? Her ne kadar

Sophie ve Regan onun en yakın arkadaşlarıydı, onunla yattığını bilmelerini istemiyordu. Ayrıca, Aiden'la yaşadıklarının tesadüf olduğuna ve bir daha asla yaşanmayacağına kendini ikna etmişti.

Alec'e gönderdiği son e-posta, arkadaşı Liam Scott'la tanıştığını ve adamın ne kadar karizmatik olduğunu düşündüğünü anlatıyordu. Tek bir sorusu vardı: Adam kanunun hangi tarafındaydı?

Saat on bir buçukta Aiden'a mesaj atarak hediyelik eşya dükkânına uğramak istediğini ve onunla öğlen atriolumun yanındaki lobide buluşacağını söyledi. Güneş gözlüklerini ve telefonunu çantasına attı, dudaklarına parlatici sürdü ve otelin telefonu çaldığında asansöre doğru gidiyordu. Arayanın Aiden olma ihtimalini düşünerek hemen cevap verdi.

Adamın sesini tanııyordu ama hoş bir sestti. "Andrew Kane orada mı? Onunla konuşmak istiyorum."

Bu soru onun dikkatini çekti. "Kim arıyor?" diye sordu. "Bir arkadaşım."

"Adınız?" diye kibarca sordu.

"Bir arkadaş," dedi yine, ama bu kez sesi pek de hoş değildi.

Tamam o zaman. Madem böyle oynamak istiyordu. "Bay Andrew Kane müsait değil."

"Ne zaman dönecek?"

"Söyleyemem."

"Peki ya kızı? Müsait mi?" "Hayır," diye cevap verdi.

Kadın bir açıklama talep edemeden, adam "Teşekkür ederim. Daha sonra tekrar deneyeceğim," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu yerine koydu ve sandalyeye yaslandı. Bütün bunlar da neydi? Bir öfke patlaması onu ele geçirdi. Aramanın arkasında Simone olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Belli ki Cordie'nin babasının hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Cordie'yi baloda gördüğünde verdiği tepki, yakın zamanda bir sevgilisi olduğunu yaymayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

gayrimeşru kızını terk etmişti. Eğer bu duyulursa, toplumdaki konumu mahvolurdu. Bebeklerini atan kadınlar yılın annesi seçilmezdi. Arayan ya Simone'un akrabasıydı ya da onun için çalışıyordu, değil mi? Mantıklı olan tek şey buydu. Ama Simone ne yaptı?

Ne istiyorsun?

Cordie'nin elleri titriyordu. Telefon onu sarsmıştı ama şimdi düşününce buna şaşırması gerektiğini anlıyordu. Simone'un onu bulmasını kesinlikle kolaylaştırmıştı. Mektubu Hamilton Oteli'nin zarfına koymakla kalmamış, aynı zamanda Aiden'in yanında yer almıştı ve Sydney sosyetesindeki hemen herkes onun kim olduğunu biliyordu. Bir neon tabela da olabilirdi.

Otelin üzerindeki ok onun nerede olduğunu gösteriyor.

Şimdi ne olacak? Cordie öfkesini mantıklı bir insan gibi düşünecek kadar uzun süre bastıramadı. Ne yapması gerektiğini -eğer bir şey yapacaksa- bilmiyordu. Net ve sakın bir şekilde düşünene kadar şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi. Hediyeelik eşya dükkânı. Birden aşağıya bir hediye almak için indiğini hatırladı.

otelin özel vücut losyonundan bir şişe içti. Belki Aiden'la öğle yemeği için buluştuğunda tekrar makul bir hale gelebilirdi.

Lobi giriş çıkış yapan misafirlerle doluydu. Büyük bir işadami grubunun etrafından dolanarak hediyeelik eşya dükkânına giden koridora yöneldi. Koridorun bitişiğinde tavandan tabana kadar uzanan güzel bir ayna ve önünde taze kesilmiş çiçeklerle dolu kocaman bir vazoda bulunan maun bir masa vardı. Renkler muhteşemdi ve Cordie durup düzenlemeyi hayranlıkla izledi. Sümbüllerin harika kokusunu içine çekmek için eğildiği sırada aynaya baktı ve dondu kaldı. Sağ omzunun üzerinden Simone Rayburn'ün yansımasının ona doğru yürüdüğünü gördü.

Ön masaya. Arkasında iki adam vardı ve Cordie onların Simone'la birlikte olup olmadıklarını anlayamadı. Koyu renk takım elbise giymiş ve muhafazakâr kravatlar takmış olan bu adamlar ona filmlerde gördüğü CIA ajanlarını hatırlatıyordu: sert ve yaklaşılmaz. İçlerinden biri orta boylu, tıknaz yapılı ve kalın, dalgalı saçlıydı. Gür kaşları, etraflarında derin çizgiler olan koyu renk gözlerini gölgeliyordu ve ağzı, gıdı hizasında biten Fu Mançu bıyığı tarafından aşağı çekilmiş gibiydi. Yanındaki diğer adam uzun boyluydu. Başını keldi, büyük olasılıkla güçlü ve erkeksi bir görünüm vermek için tıraş edilmişti ama

Maço olma çabası, onu orta yaş krizindeki Harry Potter'a benzeten yuvarlak tel çerçeveli gözlükleriyle çelişiyordu. İki adam belli bir mesafeden onu

takip etti ve Simone masanın önünde durduğunda durakladılar,

Onlar da. Kesinlikle onunla birlikteydiler. Lobide etrafa bakınıyorlardı ve Cordie kalabalık azalınca eninde sonunda onu fark edeceklerini biliyordu.

"Cordelia?" Otelin genel müdürü Louis koridordan ona doğru yürüyordu.

Adını duyunca irkildi ama hemen toparlandı ve gülümsedi. Hoşbeşle vakit kaybetmedi. "Sizden bir iyilik isteyeceğim. Lütfen lobide kalır mısınız? Kapıcıyla konuşan mavi takım elbiseli kadın ve yanında getirdiği iki adam benimle konuşmak istiyor. Bu pek hoş olmayacak. Yakınımda kalır mısınız?"

"Elbette. Sizinle birlikte toplantıya katılmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Başını salladı, sonra da "İşte geliyor. Sanırım ön kapıya iki muhafız yerleştireceğim."

"Umarım bu çabuk olur," dedi Cordie. Kendini destekledi ve arkasını döndü.

Simone onu tanımişti ve Cordie'nin yanına gelmesini bekliyordu. Lobinin ortasında buluştular.

Cordie'nin selamlaması pek samimi değildi. "Ne istiyorsunuz?"

Simone, Cordie'nin öfkesinden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Konuşmak için özel bir yere gidebiliriz diye düşünmüştüm. Söyleyecek çok şey var." Arkasındaki adamlara işaret etti.

Cordie onların Simone'un yanından geçip kendisine doğru gelmelerini izledi. Olamaz. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Neden gideceğimi düşündün ki?"

Harry Potter gözlüklü adam Cordie'nin üst kolunu sıkıca kavradı. Cordie şaşırılmıştı. Simone, Cordie'yi otelden dışarı sürükleyebileceğini mi sanıyordu?

"Seninle birlikte görünmek istemiyorum," diye fısıldadı Simone.

"Birbirimize çok benziyoruz. Bir sürü insan tanıyorum ve konuşacaklar."

Cordie, haydut onu zorla çekerken kendisini sıkan ele baktı. "Bırak beni!" diye avazı çıktığı kadar bağırırken kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı.

Lobideki herkes ona doğru döndü. Aralarında ona doğru koşan Louis'in de bulunduğu birkaç adam yardım teklif etmek için öne atıldı.

Simone'un nefesi kesildi. "Lanet olsun. Charles, bırak onu. Arnold, geri çekil."

Hemen itaat ettiler. Tekrar Simone'un arkasında durmak için hareket ettiklerinde Cordie, Louis ve diğerlerinin onun iyi olduğunu anlamaları için elini kaldırdı. "Seçme şansın var Simone. Yoksa sırf eğlence olsun diye sana Natalie mi demeliyim?"

Simone'un yüzü bir maskeye dönüştü. Hiçbir şey ele vermiyordu.

Cordie lobinin diğer tarafını işaret etti. "Ya şuraya oturabilirsin Barın yanındaki masalardan birine oturup konuşabilirsin ya da gidebilirsin. Hangisi olsun? Ben ikincisini destekliyorum."

Simone tek kelime etmeden masalara doğru yürüdü. Bir oyuncu seçti ve lobiye sırtını dönerek oturdu. Onunla birlikte gelen adamlar oldukları yerde kaldılar. Cordie onu takip etmekte acele etmedi. Sonunda Simone'un karşısındaki masaya oturduğunda gözlerini kadına dikip bekledi. Simone onun bakışlarını tam olarak karşılayamadı. Sinirle bacak bacak üstüne attı. bacaklarını ve eteğindeki hayali tüyleri fırçaladı, düşüncelerini toparlayıp söyleyeceği mükemmel kelimeleri seçerken oyalandı.

Sabırsızlanan Cordie, ona söylediği ilk sözleri tekrarladı. "Ne istiyorsun?"

Simone sonunda Cordie'ye baktı. "Sana soracağım soru da tam olarak bu. Sessiz kalmak için para mı istiyorsun? Ne kadar istiyorsun?"

"Para istemiyorum."

Simone'un ona inandığını sanmıyordu ve Simone "Baban bir tamirci. Tabii ki para istiyorsun."

Cordie güldü. "Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Sonra ne olacak?" Simone hayal kırıklığının yüzeye çıktığını söyleyerek sordu.

Mükemmel bakımlı tırnaklarını masanın üzerine vurdu. "Özür dilemek istiyor musun? Andrew istiyor mu? Bir açıklama? Gençtim, çok gençtim. Bu konuda bir şey yapmak için çok geç olana kadar hamile olduğumu bile bilmiyordum."

Çok hoş, diye düşündü Cordie. "Beni aldıramadığın için sana acımalı mıyım?"

Simone başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor. Çok saldırgan bir genç bayansınız."

Cordie tartışmayacaktı. Düşmandı.

"Baban nasıl?" Simone sordu. Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ona acı verdiysem özür dilediğimi söyle." Göz açıp kapayınca kadar sesi sertleşti. "Seni o mu gönderdi?"

"Hayır."

"İntikam o
zaman?" "Özür
dilerim?"

"Buraya seni terk ettiğim için intikam almaya mı geldin?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Harika bir çocukluk geçirdim."

"O zaman buraya neden geldin?" Simone gerçek bir
öfkeyle sordu

Şaşkınlık.

Simone orada oturmuş ona küçümseyerek bakmasaydı, Cordie ona karşı en ufak bir sempati duyabilirdi ama kadın kendi bencil dünyasına öylesine kapılmıştı ki en ufak bir fikri bile yoktu. Yaptığı şey için zerre kadar pişmanlık ya da pişmanlık duymuyordu. Büyük aldatmacası geçmişte kalmış bir şeydi, bir tesadüftü. Hayatını etkilemediyse, önemli değildi.

Cordie'nin baloda tanık olduğu sahne gözünün önüne geldi. Simone'un etrafı arkadaşları ve sadık ailesiyle çevriliydi. Görünüşe bakılırsa iki oğlu annelerine karşı sevgi dolu, hatta şefkatliydi. Kocasını gerçekten önemsiyor gibiydi ve babası, ailesinin reisi belli ki kızıyla güçlü bir bağı vardı, çünkü onu üzmemek ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sevilen ve takdir edilen biriydi ve Natalie Smith'i hiç tanımayan bir dünyada yaşıyordu.

"Anlamamı beklemiyorum," diye yanıtladı Cordie, "ama dışarıda seni gerçekte olduğun gibi gören biri olduğunu bilmen benim için önemli."

Simone buz gibi soğuk bir bakışla öne doğru eğildi. "Bana ne istediğimi sordunuz. ." diye başladı.

"Evet?"

"Evine git ve sessiz ol."

"Sana söz versem bile, sözümü tutacağımı nereden bileceksin?"

Simone'un rengi soldu ama sesindeki sert ton değişmedi. "Bilmeyeceğim. Sana güvenemem."

"Hayır, yapamazsın."

Cordie, Aiden'in otele girdiğini ve avluya doğru yöneldiğini gördü. Acelesi vardı ve öğlen buluşacaklarına göre onu arıyor olabileceğini düşündü. Bu çarpık buluşmayı sonlandırmanın zamanı geldiğine karar verdi.

Gitmek için ayağa kalktı, ancak uzaklaşmadan önce son sözü söyledi. "Yarın eve gidiyorum ve içtenlikle umuyorum ki bir daha asla

seninle bir daha konuşmayacağım. İyi ve onurlu bir adamı aldattın ve çocuğunu terk ettin. Gerçekten kimseye senden bahsedeceğimi mi sanıyorsun? Sen bir utanç kaynağısın."

ON BEŞ

Aiden çok öfkeliydi. Louis ona Simone ve otele getirdiği iki infazcı hakkında bilgi vermek için mesaj atmıştı.

Cordelia'yı almaya çalıştıklarını duyunca çılgına döndü.

Neredeyse ona bağıracaktı. "O orospu çocuğu sana elini sürdüğü anda otelden atılmalıydı. Louis ne düşünüyordu? Neden o-"

"Koşarak geldi. Ona kızamazsın."

Aiden ve Cordie güvenlik odasında birlikte duruyorlardı. İçeri ilk girdiğinde NORAD'a girdiğini sanmıştı. Her yerde monitörler vardı. Oda onların süiti büyüklüğündeydi -belki daha büyüktü

-Teknisyenlerden biri Cordie'nin olay olarak adlandırdığı şeyin görüntülerini çekiyordu. Aiden'in sözleri biraz daha açıklayıcıydı: "O piçin suratını dağıtacağım." Cordie onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Onu lobide yakaladığında ilk başta gergindi. Birlikte geçirdikleri tutkulu geceden sonra onun kendisine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve kendini utangaç ve biraz da kendinden emin hissetmiyordu. Şimdi aralarında bir tuhaflık olur muydu? Cevabını saniyeler içinde almıştı. Aiden beklenmedik ziyaretçilerini duyduğunda tüm endişeleri ortadan kalktı. Hemen kontrolü ele aldı ve emirler yağdırmaya başladı. Yine eski Aiden'dı, kendinden emin ve kontrollüydü ve

Ona karşı tutumu eskisinden farklı değildi. Hâlâ her zamanki gibi otoriterdi.

"İşte burada," dedi teknisyen. "Ses istiyor musunuz, efendim?"

"Lobideki konuşmaları dinleyebiliyor musunuz?" Cordie, lobideki dehşete düşmeli ya da etkilenmeli. "Başkalarının özel konuşmalarını dinlememelisin."

"Hayır, yapmamalıyız," diye kabul etti Aiden. Sonra teknisyene, "Sesi izole et ve çal," dedi.

Cordie, "Aiden, bu yasal olamaz," diye yakındı.

Kabul etmedi ya da karşı çıkmadı. Ellerini ceplerine sokarak teknisyenin arkasında durdu ve monitörü izledi. Simone'la yaptığı korkunç konuşmanın tekrarını dinlerken ne o ne de Cordie tek kelime etti. Teknisyenin sadece birkaç düğmeyi ayarlayarak arka plandaki gürültüyü ortadan kaldırılabilmesine şaşırmişti. Tepkisini ölçmek için Aiden'a bakıp duruyordu ama Simone, Cordie'yle görülmek istemediğini fısıldayıp Cordelia'nın çılgınlığını duyana kadar hiçbir şey söylememişti. O zaman gülümsedi. Cordie, Simone'un yüzündeki ifadenin paha biçilmez olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sanki hiç giysisi olmadığını yeni fark etmiş gibi görünüyordu.

Aiden teknisyene bir kart uzatırken, "Çerçeveleri dondurun ve o adamların iki güzel fotoğrafını çekip bu numaraya gönderin," diye emretti. "Onları bana da gönder."

"Evet, efendim."

"Teşekkürler," dedi Cordie'nin elini tutarak. "İyi iş, Harold." Onun için kapıyı açtı. "Belki de öğle yemeğini iptal etmeliyiz. Burada, otelde yiyebiliriz."

"Neden? Rezervasyonumuzu mu kaçırdık?"

Başını iki yana salladı. "Karşılaşmanızdan sonra içeride kalmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Hiç de değil," diye kararlı bir şekilde cevap verdi. "Hadi gidelim. Üç buçuğa kadar vaktim var."

Cavanaugh arabada bekliyordu. Yola çıktıklarında Aiden ona saat üç buçukta ne yaptığını sordu.

"Spaya mı gidiyorsun?" diye merak etti.

"Hayır," diye cevap verdi. Pencereden dışarı baktı ve iç geçirdi. Açık ve güneşli bir gündü. Liman, pırıl pırıl suyu delip geçen ışık parçalarıyla göz kamaştırıcıydı.

"Burası çok güzel bir şehir," diye belirtti.

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Saat üç buçukta ne yapıyorsun?"

"Garvan Tıbbi Araştırma Enstitüsü'nde bir randevum var." "Oraya gitmek isteyeceğinizi tahmin etmeliydim."

"Memleketteki akademik danışmanım genom dizilimi üzerinde çalışan birkaç araştırmacıyla tanışmamı sağladı. Heyecan verici bir çalışma," dedi ve ekledi: "DNA'dan ilham alan çalışmaları görmek için sabırsızlanıyorum."

Merdiven. Bu bir spiral. Fotoğraflarını gördüm elbette ama yakından görmek istiyorum."

"Yarın eve uçana kadar otelde kalacağınızı umuyordum."

"Garvan'ı özleyemem." Bu olasılık onu dehşete düşürmüştü. "Seni endişelendiren ne?"

"Beni endişelendiren ne?" Ses tonu sertti. "Az önce Simone ile görüşmenizi izledim. Yanındaki iki adama baktın mı? Tehlikeliler."

"Evet, ama Simone'un söyleyecekleri vardı ve ben de sorun çıkarmayacağımı açıkça belirttim."

Aiden onun konuşmayı safça yorumlamasından rahatsız olmuştu. "Seni otelden sürükleyerek çıkaracaklardı. Tekrar denemeyeceklerini sana düşündüren ne? Ve sakın bana o kadının seni bırakacağına güvendiğini söyleme.

yalnız."

Sıkılmış çenesini fark edene kadar onun ne kadar üzgün olduğunu fark etmemişti. "Bensiz hiçbir yere gitmeni istemiyorum," diye emretti.

"Bahse girerim Garvan'ı seveceksin."

"Başka bir deyişle, *seninle* mi geliyorum?"

Başını salladı, sonra konuyu değiştirdi. "O fotoğrafları kime gönderdin? Teknisyene bir kartvizit verdin ..."

"Liam," diye cevap verdi. "Onun yardımına ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Ayrıca, o adamları tanıyor olabilir. Onları kontrol edecektir."

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Senin yanında ondan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Aiden. "Ama Alec'in yargılarına güveniyorum ve Liam'in işinde iyi olduğunu söylüyor."

"Bunun ne olduğunu anladın mı?"

Aiden güldü. "Pek sayılmaz. Sadece onu yanımızda istediğimizi biliyorum." Cavanaugh arabasını evin önüne çektiğinde konuşma sona erdi.

İmparatorluk binası. Restoran en üst kattaydı ve tüm pencereler suya bakıyordu. Büyük bir özel odaya alındılar. Anlaşıldığı kadarıyla bu Aiden için bir iş yemeğiydi. Onu bekleyen on altı kadın ve erkekten oluşan bir grup vardı ve konuşma izinler ve genişleme üzerine odaklanmıştı. Cordie, Aiden'in pazarlık becerilerinden etkilenmişti. Hem adil davranıyor hem de istediği her şeyi alıyordu. Kadınlar onu süzüyordu ama kızamıyordu.

Adam muhteşemdi. Bir zamanlar onu da süzmüştü.

Empire'daki yemekler çok lezzetliydi. Balığının her parçasını yedi. Nasıl yemesin ki? O kadar tazeydi ki tabağında kıpır kıpırdı. Öğle yemeğinin sonunda konukların çoğu oyalandı ve o da aşağıdaki kişilerle tanışıp konuşabildi

Bazıları. Politikacılar, toplum liderleri, müteahhitler ve iş sahiplerinden oluşan eklektik bir gruptu ve kendisine karşı ne kadar samimi ve misafirperver olduklarından etkilendi. Yine de birkaç sohbetten sonra, adamlardan bazılarının onun Aiden için çalıştığını düşündüğünü fark etti. Biri ona akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğini sordu; bir diğeri ona şehrin turistlerin bilmediği bazı yerlerini gösterip gösteremeyeceğini sordu; bir diğeri ise sadece onunla "takılmak" istedi. Tüm davetleri nezaketle reddetti.

Arabaya döndüklerinde Aiden, "Ne kadar sıkıldın?" diye sordu. "Hayır, sıkılmadım. Onlar ilginç insanlar."

"Kaç erkek sana asıldı?" "Sadece arkadaşça davranıyorlardı."

"Kaç tane?" Şimdi kaşlarını çatıyordu.

"Üç."

Bunu duymak hoşuna gitmemişti. "Benimle olduğunu biliyorlardı." "Senin için çalıştığımı sanıyorlardı."

"Benim için çalışsaydın hiçbir şey yapamazdım." "Bu bir şikâyet mi yoksa iltifat mı?"

"Elbette bir şikâyet. Dikkatimi dağıtıyorsun." Bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ve sen de kabasın," dedi tatlı bir sesle. O daha yorum yapamadan koltuğunda öne doğru eğildi ve "Cavanaugh, Garvan buradan uzakta mı? Geç kalmak istemiyorum."

"On dakika içinde orada oluruz," diye söz verdi şoför. "Biraz erken geleceksiniz."

Aiden telefonuna gelen bir mesajı yanıtlarken başını kaldırdı. "Garvan'ı dört gözle bekliyorsun, değil mi?"

"Ah evet," dedi. Heyecanını zorlukla bastırabiliyordu. "Yeni genom dizileme makinelerini görmek ve bazı araştırmacılarla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Çok harika işler yapıyorlar. Bence siz de tesisten çok etkileneceksiniz."

Görünüşe göre çok etkilenmiş, öyle ki bağıшта bulunacağına söz vermiş. Acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Muhtemelen yapmaları gerekiyordu, değerli çalışma zamanlarını alıyorlardı, ama herkes çok nazıktı ve Cordie'nin en az elli sorusu vardı. Ayrılırken, yöneticilerden biri ona özgeçmişini göndermesini önerdi.

Otele dönerken Aiden ona Garvan'da çalışmayı düşünüp düşünmeyeceğini sordu.

"Sydney'in yaşamak için harika bir yer olacağını düşünüyorum ve buradaki insanlar

-Çoğu insan çok dost canlısı ve iyi kalpli ama Rayburn'ler burada yaşadığı sürece hayır. Onlardan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyorum."

"Ben de seni onlardan uzakta istiyorum."

Otele döndüler ve doğrudan süitlerine gittiler. Özel asansörün önünde iki güvenlik görevlisi olduğunu fark etti. Aiden'in sorumlu olduğunu biliyordu ama gerekli olup olmadığını sormadı çünkü onun bu konuda sinirleneceğini biliyordu. İnsan çok dikkatli olamazdı. Bunu ya da benzer bir şey söyleyebilirdi.

Cordie'ye öyle geliyordu ki Aiden çalışmayı hiç bırakmıyordu. Takım elbise ceketini çıkardı ve kravatını gevşetti, bu onun için hafta içi gündelik kıyafetiydi. Sonra masasına oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı ve bir sonraki

birkaç saat hiç hareket etmedi. Akşam yemeğinde oda servisi sipariş ettiler ve Aiden ene almakla vakit kaybetmedi. Yemekten sonra takım elbise ceketini giydi, kravatını düzelitti ve barda bazı iş arkadaşlarıyla buluşmak üzere aşağı indi. Süitten ayrılmayacağına dair tekrar tekrar söz vermemiş olsaydı onu da yanında sürüklerdi.

Ondan bir süreliğine kurtulduğu için mutluydu. Onun için endişelenmesinin çok düşünceli olduğunu düşünüyordu ama bu konuda biraz fazla hevesliydi. Bir adam kolunu tutmuştu, evet. Ve evet, onu isteği dışında otelden çıkarmak niyetindeydi. Yine de onu tehdit etmemiş ya da incitmemişti. Sadece Simone'un emirlerini uyguluyordu ve Simone'un tek istediği

konuşmaları için mahremiyetti.

Cordie eve dönmek için eşyalarını topladıktan sonra duş aldı ve siyah ipek bir kaşkorse ile ona uygun bir boxer şort giydi. Regan ve Sophie'yle konuşmayı ve onlara Simone'la tanışması hakkında daha fazla şey anlatmayı her şeyden çok istiyordu ama e-posta göndermek ya da telefonda konuşmak istemiyordu. Bunun yüz yüze bir konuşma olması gerekiyordu. Havlu kumaştan bornozunu giydi, dudak kremi ve el losyonu tüpünü aldı ve oturma odasına gitti. Huzursuzdu, kanepeye kıvrıldı ve uzaktan kumandayla televizyonu açtı.

Büyük beyaz köpekbalıkları hakkında özel bir program vardı ve bittiğinde bir daha asla okyanusa girmeyeceğine yemin etti. Kanal sörfü yaparken BBC'de eski bir Sherlock Holmes gizemi buldu. Yerleşti ve dikkatini vermeye çalıştı ama zihni işbirliği yapmadı. O yapamadı Ne kadar yorgun olduğuna inanamıyordu ve saat daha on bile olmamıştı. Suçlunun stres olduğuna karar verdi. Eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Simone'u düşünmeden edemiyordu. Hiç bu kadar soğuk, bencil bir kadınla karşılaşmamıştı. Cordie'nin babası onu nasıl sevebilmişti? Simone'un o zamanlar farklı olması mümkün müydü? Natalie Smith olabilir mi? Cordie bundan şüpheliydi. Belki o da iyi ve sevgi dolu bir insanmış gibi davranıyordu. Belki de hayatı boyunca rol yapmış, insanların kalbinin içindekileri görmesine asla izin vermemişti. Cordie'nin Natalie Smith ile

Simone gergin ve üzücü bir dönem geçirmişti ama artık geride kalmıştı. Tekrar tekrar yapıyor gibi görüldüğü gibi, geçmişini bırakıp yoluna devam etmeye yemin etti.

Aiden odaya beklediğinden çok daha erken geldi. O da yorgun görünüyordu. Yatak odasında kaybolmadan önce zar zor merhaba dedi. Yirmi dakika sonra geri geldi. Duş almış, üzerinde eşofman ve tişört vardı. Kadının ayaklarını önünden çekti ve yanına oturdu. Göğsü duştan dolayı hâlâ nemliydi ve tişört ona yapışmıştı. Bakmamaya çalıştı ama Tanrım, adam yırtık pırtıktı. Vücudu inanılmazdı.

"Bunu izliyor musun?" diye sordu televizyonu göstererek.

"Pek sayılmaz. Değiştirebilirsin."

"Haberler başlıyor olmalı." Etrafındaki masalara ve yere baktı.

"Kumanda nerede?"

Yerini bulması biraz zaman aldı. Minderlerin arasına sıkışmış el losyonu tüpünü ve kanepenin altında dudak kremi buldu. Uzaktan kumanda bornozuna takılmıştı. Ayağa kalkıp kemerini çözdü ve uzaktan kumanda yere düştü.

Aiden onun ne giydiğini görür görmez, tüm mantığı uçup gitti. pencere. Gözleri buluştu ve hiçbir söze gerek kalmadı. Onu nazikçe kucağına çekti. Yavaşça bornozunu çıkarıp yere atarken gözleri onunkilerin derinliklerine daldı. Sırada kaşkolı vardı. Sonra da ve bakışları onun güzel göğüslerine kaydı.

Cordie tek bir kelimeyle onu durdurabileceğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu.

Simone ile yaşadığı korkunç yüzleşmeden sonra, kendini kaybetmeye ihtiyacı vardı.

Onu. Onun için hissettiği tek şeyin şehvet olması, onun bir kolaylık olması, başka bir şey olmaması umurunda değildi. Hayır, bu gece umurunda değildi.

Kollarını onun boynuna doladı ve dilinin ucuyla alt dudağının üzerinde gezindi. Adamın elleri kabaca göğüslerini kavradığında ve başparmakları meme uçlarına dokunduğunda, kadın nefesini içine çekti ve tuttu.

"Bütün gün bunu düşündüm," diye fısıldadı. Bir eli boynunun arkasına gitti. "Bu gece kaç kez boşalmak istiyorsun?"

Konuşamıyordu. Tek yapabildiği nefes almaktı. Adam cevap beklemedi. Ağzı uzun, yoğun bir öpücükle onunkini kapladı. Dili içeri kayarak onu yanıt vermesi için ikna etti. Uzun dakikalar boyunca, ikisi de daha fazlası için çaresiz kalana kadar onu öptü ve okşadı. Onu kollarına aldı ve yatak odasına götürüp yatağına yatırdı. İpek şortu, onu çıkarmak için sabırsızlanırken yırtıldı. Eşofmanlarını tekmeleyerek onun vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Hareket etmesine izin vermedi, yavaşça vücudunun her yerini öpmek için aşağı doğru ilerlerken onu yatağa sabitledi. Ona hazır olup olmadığını sormasına gerek yoktu. İhtiyacı o kadar yoğundu ki tırnakları adamın tenine batıyordu.

İçine girdiğinde, aldığı zevk onu milyonlarca parçaya ayırdı ve haykırdı.

"Çok sıkısın." İç çekti. "Çok mükemmel."

Cordie kendini tutamayana kadar daha sert, daha derin ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Etrafında sıkıştı ve ona sarıldı, doruğa ulaşırken bir çılgılık attı. İçinden akan hisler durmadan devam ediyor gibiydi. Bu hem görkemli hem de korkutucuydu. Sarmal halinde aşağı iniyor, kendini her şeyi tüketen coşkuya bırakıyor ve bir daha asla yukarı çıkmak istemiyordu. Aiden ona uyum sağladı. Dayanıklılığı inanılmazdı. Sonunda kendi boşalmasını bulmadan önce iki orgazm daha yaşadı.

Aiden'in bu kez kendine gelmesi çok daha uzun sürdü, onu bırakması da. Ayağa kalkıp onun gözlerinin içine baktığında nefes nefese kalmıştı. Tutkunun hâlâ orada olduğunu görebiliyordu ve bu onu oldukça memnun etti. Kız onun dokunuşuna karşı çok duyarlı, çok dürüst ve vericiydi. Onu tekrar öptü, uzun ve sert bir şekilde; sonra, daha önce olduğu gibi, tek kelime etmeden yataktan kalktı ve banyoya gitti.

Cordie onun kapalı kapının ardında kayboluşunu izledi. Tekrar yastığa uzandı ve güldü. Ne yastık muhabbeti, ne sarılma, beşlik çakmak bile yoktu. Yataktan kalkıp oturma odasına doğru yürürken bacakları titriyor ve kendini halsiz hissediyordu. Bunun sebebinin susuzluk olduğuna karar verdi. Bu . . .
ve

bolca seks. Bornozunu bulup üzerine geçirdi ve barın buzdolabından bir şişe su alıp fıçı partisindeki bir genç gibi hüpleterek içti.

Telefon çaldı. Normalde saat on biri geçtiği için arayan kişinin pek de düşünceli olmadığını düşünürdü ama Aiden gece gündüz demeden dünyanın her yerinden aranırdı.

"Muhtemelen Liam'dır," diye seslendi Aiden.

Cordie, Liam'ın kendine özgü İngiliz aksanını duymayı bekleyerek telefonu açtı. Arayan Liam değildi ama sesi tanıdı. Bu, daha önce babasını sormak için arayan adamdı.

Şimdi tekrar soruyordu. "Andrew Kane orada mı?"

"Hayır."

"Yakında dönecek mi?"

"Pek olası değil."

"Sen onun kızı mısın?"

Babasının öldüğünü ona söylemeli miydi? Hayır, ona ya da Simone'a hiçbir şey söylemeyecekti. "Evet, söyleyeceğim," diye yanıtladı.

Sesi uğursuzlaştı. "Ödeme mi bekliyorsun?"

Ödeme mi? Anlaşılan Cordie Simone'u buraya şantaj yapmaya gelmediğine ikna edememişti. Elbette Simone onun para istediğini düşünenecekti. Tek önemseydiği buydu. Cordie'nin cevabı kesindi. "Hayır."

"Buraya sorun çıkarmaya geldin, değil mi? Ortalığı karıştırmak için. Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Biz mi?"

"Sana bir mesajım var."

"Mesaj kimden?" diye sordu, adamın kendisine söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. "Neye bulaştığını bilmiyorsun."

"Mesaj nedir?"

"Çeneni kapalı tut. Eğer birine söylersen, hatta ima edersen ..." "Evet ... ?" Onu kızdırmak için kelimeyi kasten uzattı.

"Seni timsahlara yem edeceğim. Kafanın arkasına bir kurşun sıkacağım."

"Hangisi?" diye sordu. "Beni timsahlara yem etmek mi yoksa kafama bir kurşun sıkmak mı? Kararını ver." Telefonu kapattı. Arkasını döndüğünde, Aiden'ın arkasında durduğunu görünce şok oldu. "Nesin sen? Ninja mı? Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Sorunun bir cevaba ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. "Telefonda kim vardı?"

Kim-" Kötü bir kelime söylemeden önce kendini durdurdu. "Seni kim tehdit ediyordu?"

"I-"

Telefon tekrar çaldı. "Açma. Ben bakarım." Kaşlarını çatı Cordie bir yandan da arayan kişiyi dinliyordu. "Hayır, ikimiz de uyanığız. Yukarı gel."

Yukarı gelsene? Telefonu kapatır kapatmaz, bu saatte kimin ziyarete geldiğini öğrenmek istedi.

"Liam."

"Oh Tanrım. Çıplağım, Aiden."

"Hayır, bornoz giyiyorsun," diye cevap verdi. "Ama evet, muhtemelen üzerine bir şeyler giymelisin." Havayla konuşuyordu. Cordie yatak odasına girmiş ve kapıyı kapatmıştı.

"Lanet telefonda kim vardı?" diye bağırdı tişörtünü giyerken kapıdan.

Asansör için zil çaldı. Kapı açıldı ve Liam fuayeye doğru yürüdü.

Aiden onu bir soruyla karşıladı. "Güvenlik odasına girip görüntülere baktın mı?"

"Evet," diye cevap verdi. "Ses kaydını ben de dinledim." Başını sallayarak ekledi: "Onu gerçekten otelden çıkarabileceklerini düşünmüşler."

Cordie onlara katılmak için aceleyle dışarı çıktı. Kot pantolon ve beyaz bir bluz giymişti.

Saçlarını toplamak için zaman ayırmamıştı ve ayakkabı giymeye de zahmet etmemişti. Saçlarını hızlıca tarayarak karışıklığı gidermişti. Aiden tepki vermemeye çalıştı. Ona her baktığında daha da güzelleşiyordu. Onun Yüzü kızarmıştı ve boynunda gün içinde uzayan bıyıklarından kaynaklanan hafif çizikler görebildiğini düşündü. Açıklanamayan bir nedenden ötürü bu hoşuna gitmişti.

"Merhaba Liam," dedi Cordie. Yanaklarının renginin açıldığını hissetti ve Liam'ın onun ne düşündüğünü görüp göremediğini ya da birkaç dakika önce Aiden'la ne yaptıklarını anlayıp anlamadığını merak etti. Adam onun utancını fark etmemiş gibi görününce rahatladı. Liam onu geniş bir sırıtış ve kocaman bir kucaklamayla karşıladı.

Aiden bir sahiplenme dalgası hissetti ve Liam'ı asansör boşluğundan aşağı atmanın eğlenceli olabileceğini düşündü. Verdiği tepki çılgıncaydı. Yanlış olan neydi?

onunla? Neyse ki duygularını saklamakta ustaydı. Hayatının çoğunda bunu yapmıştı.

"Merhaba dedin. Şimdi onu bırak."

"İçecek bir şey ister misiniz?" Cordie geri adım atarak teklif etti. "Bir bira içebilirim. Ben getiririm," dedi Liam ve bara yöneldi.

Cordie tam kanepeye oturacaktı ki siyah kaşkorsesini fark etti. Liam karşısına oturmadan bir saniye önce utanarak onu kaptı ve minderin arkasına sıkıştırdı.

Aiden, Liam'a, "Biri arayıp onu öldürmekle tehdit etmiş," diye açıklarken Cordie'nin başında dikiliyordu.

"İlk arama değil," diye düzeltti.

"Ne?" Aiden inanamıyordu. "Birden fazla kez mi aradı?"

Başını salladı. "Sesi tanıdım. Bugün erken saatlerde aradı ve babamla konuşmak istedi."

"Baban öldü," dedi Aiden.

Kızgın bir şekilde cevap verdi. "Biliyorum. Cenazedeydim."

"Ona babanın öldüğünü söyledin mi diye soracaktım," diye açıkladı

Aiden. "Hayır, sadece burada olmadığını söyledim, o da geri arayacağını söyledi.

sonra."

"Peki ya ikinci telefon görüşmesi?"

"Babamla tekrar konuşmak istedi ve sonra beni tehdit etti. Eğer sessiz kalmazsam beni timsahlara yem edeceğini ve kafama bir kurşun sıkacağını söyledi. Beni çıldırtıyordu ama muhtemelen onunla alay etmemeliydim."

"Nasıl?" Liam sordu.

"Ondan kararını vermesini istedim."

Liam gülümsedi. "Yarın Chicago'ya dönmeyecek misin? Son baktığımda Michigan Gölü'nde hiç timsah yoktu."

"Doğru," diye kabul etti. "Yani sanırım bu bir kurşun." "Bu konuda küstahlık etme," diye tersledi Aiden.

"Lütfen bir yere yerleşir misin ve üzerimde gezinmeyi bırakır mısın?"

Onun yanına çöktü. "Simone'un yanındaki adamlar hakkında ne öğrendin?" diye sordu Liam.

"Koruma olarak çalışıyorlar ve ikisinin de sicili tertemiz. Haklarında tek bir şikâyet bile olmamış ama bir kadını sürüklemeye çalışmışlar.

İnsanlarla dolu bir otel lobisinden. Tertemiz korumalar için oldukça cesurca, öyle değil mi?"

Aiden başını salladı. "Aramaya devam et."

"Simone tarafından tutulmuş olmalılar. Kocasından ya da babasından istemiş olamaz," dedi Cordie.

Liam birasını masaya koydu. "Size Taylor/Rayburn ailesinden ve onların küçük imparatorluğundan bahsedeyim." Öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Özel hayatları ve iş anlaşmaları konusunda oldukça ketumlar, bu yüzden haklarında bilgi edinmek için biraz araştırma yapmak gerekti. Servetleri ve güçleri Merrick Enterprises'dan geliyor, Simone'un büyükbabası Howard tarafından kurulan bir şirket.

Merrick. Bazıları onun acımasız bir işadamı olduğunu söyleyebilir, ancak rakiplerinizden kurtulmadan onun yaptığı gibi işleri ele geçiremezsiniz. Gayrimenkul yatırımla işe başladı ve oradan inşaat ve imalatın diğer alanlarına daldı. Tahminler şirketin bugün yüz milyonlarca dolar değerinde olduğunu söylüyor.

"Merrick öldüğünde, işleri de dahil olmak üzere mirası, o zamana kadar Julian Taylor ile evlenmiş olan ilk çocuğu Alice'e kaldı. Alice'in işle hiç ilgisi yoktu ve anlatılanlara göre oldukça zayıf, hastalıklı bir kadındı. Bu da kocası Julian'ın işi devralması için kapıyı açık bıraktı. Bugün şirketi Julian yönetiyor. Merrick Enterprises yönetimi devraldığında başarılıydı, ama o şirketin değerini kat be kat artırdı. Her şeyi ve herkesi demir bir yumrukla kontrol ediyor. Simone'un ondan gözü korkmuş gibi görünüyor. Tahminimce rahat yaşamına o kadar alışmış ki bunu bozacak her şeyden korkuyor.

"Simone'un kocası Craig Rayburn, şirkette ikinci yetkili. İşte ilginç bir adam. Batı Avustralya'da küçük bir kasabada büyümüş ve okuldan hemen sonra Sydney'e gelmiş. Merrick Enterprises'daki ilk işi bir bölge müdürünün asistanlığıydı ama hırslıydı. Çoğu kişi onun takıntılı olduğunu söylerdi. Birkaç yıl içinde Merrick'in emlak şirketlerinden birinin başına kadar yükseldi ve Julian işte o zaman kişisel bir ilgi duymaya başladı. Julian'ı tahrik eden bir şey varsa, o da hırs ve emir alma yeteneğidir ve Craig'in durumunda kayınpederinin taleplerini yerine getirmektir. Julian daha fazla dönmeye başladı ve

Craig'e daha fazla sorumluluk yüklendi ve herkes onun seçilmiş kişi olduğunu anladı. Julian'ın kızıyla evlenmesi anlaşmayı kesinleştirdi.

Craig bir altın küpüne düşmüştür ve bunun her dakikasını sevmektedir. Her Şeye sahip: büyük bir malikane, yat, kendi adasında bir tatil evi. Sen adını koy. Tam bir patron haline geldi ve Julian görevi bıraktığında yönetimi devralacak, ancak Julian hayatta olduğu sürece Craig'in onun kuklası olacağını tahmin etmek zor değil.

"Bu da bizi iki oğlumuza, Glen ve Knox'a getiriyor. Büyükbaba Julian doğduklarından beri onları yetiştiriyor. Eski taştan yongalar hakkında konuşun. En iyi okullara gidiyorlar ve şu anda bile Julian'ın imajına göre şekillendiriliyorlar. Miraslarının detaylarını henüz bulamadım ama zamanı geldiğinde büyük olasılıkla devralacaklar. Önümüzdeki yıllarda Julian ve Craig'den sipariş alacaklarına şüphe yok.

"Simone, yanlış harcanan gençliğine rağmen, kendini yeniden keşfetti. Erkekler o kadar para kazanırken, o sosyetenin büyük hanımefendilerinden biri haline geldi. Bu rol ona çok yakışıyor. Adını birkaç hayır kurumuna verdi ve Sydney'in iyi insanları onu neredeyse kanonlaştırdı. Hatta birkaç yıl önce bir hayırsever kuruluş tarafından Yılın Kadını seçildi.

"Julian ailesini sanki Tanrı'nın Avustralya'ya bir armağanıymış gibi sergiliyor. Her ay haberlerde ailenin katıldığı bir hayır etkinliğiyle ilgili bir makale çıkıyor. Sydney'de kime sorarsanız sorun. Size Julian Taylor ve Rayburn ailesinin çok iyi olduğunu, aralarında tek bir yüz karası olmadığını söyleyeceklerdir. Bana sorarsanız biraz fazla Stepford'lular ama kesinlikle bir Julian Taylor yaratımı."

Cordie, Liam'ın aile hakkındaki raporunu p r dikkat dinledi. Bitirdiğinde arkasına yaslandı ve Liam'ın keşfettiklerini düşünmeye başladı. "Sırrı ortaya çıkarsa Simone'un kaybedeceği çok Şey var," dedi. "Eğer biri kocasını ve çocuğunu terk ettiğini öğrenirse, toplumdaki itibarı yok olur ve tüm ailesi acı çeker. Bu utanç ve aşağılanma onu mahveder."

Liam başıyla onayladı. "Asıl soru şu: Sırrını güvende tutmak için ne kadar ileri gidebilir?"

ON ALTI

Aiden artık Liam'a karşı o kadar da düşmanca davranmıyordu. Julian Taylor ve çoluk çocuğu hakkında konuşmaya devam ettiler ve Cordie duydukça

Ne mutlu ona ki eve gidiyordu ve hiçbirini bir daha görme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Adamları tartışmalarıyla baş başa bıraktı, iyi geceler diledi ve yatmaya gitti. Diğer odadaki alçak seslerin Simone ve aile üyeleri hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. O aşağılık kadını düşünmek istemiyordu. artık. Simone'u aklından çıkarmak ne kadar sürecekti? Regan ve Sophie haklıydı. Buraya hiç gelmemeliydi, bunu hiç başlatmamalıydı, öfkesinin onu kontrol etmesine asla izin vermemeliydi. Mantıklı olmamak onun yapacağı bir şey değildi. Yine de Simone hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri mantıklı olamayacak kadar öfkeliydi. Hiç düşünmüyordu. İtiraf etmesi ne kadar korkunç olsa da, duygularının kendisini kontrol etmesine izin vermişti.

Bir de Aiden vardı. Chicago'ya döndüklerinde ne olacağını biliyordu. Aiden sıska, düz göğüslü sarışın haline geri dönecek, o da evini satmaya hazır hale getirecek ve Boston'a taşınacaktı. Tanrım, ne kadar iç karartıcı.

Yarın neden hayatına devam ettiğini hatırlayacaktı. Bu gece ona ihtiyacı vardı. Onun kollarında uyumak istiyordu çünkü onunlayken kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. Asansör zilini duyduğunu düşündü ve Liam'ın az önce çıktığından oldukça emindi. Yine de oturma odasına üzerinde tek bir giysi olmadan girmeyecekti. Bornozunu giydi, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Aiden yine tişörtünü çıkarıyordu. Onun kendisini izlediğini fark etti ve sustu. "Liam az önce gitti."

Kemerini çözdü. "Zili duyduğumu sandım."

Aiden onun ne yapacağını görmek için bekledi. Kızarıyordu ve bu ona çok tatlı gelmişti. Utangaç davranıyordu ama Aiden onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu.

Yatakta. En az onun kadar vahşı, en az onun kadar çılgındı.

Cordie bornozunu çıkardı ve yere bıraktı. Adama doğru yürüdü ve adamın ona bakışı kendisini dünyanın en seksi kadını gibi hissetmesine neden oldu. Ona ulaştığında kollarını boynuna doladı, parmak uçlarında uzandı ve onun kulak memesini dişledi. "Seninle yatmak istiyorum."

Onu kollarının arasına aldı. "Uçakta uyuyabilirsin."

- - -

Chicago'da hava sıcak ve nemliydi. Cordie eve dönerken fazla uyumamıştı ve kendini jet-lag olmuş ve uykusuz hissediyordu. Günün hangi gün olduğunu bile bilmiyordu ama bunu saat değişikliğine bağlıyordu.

Aiden havaalanından onunla birlikte geldi. Bavullarını taşıdı, ona veda öpücüğü verdi ve gitti. Onu bir daha görüp görmeyeceğini ya da ne zaman göreceğini umursamayacak kadar yorgundu. Onu bekleyen onca sorun yüzünden fazla uyuyamayacağını biliyordu. Sydney'den ayrılmalarından hemen önce kardeşi Spencer'dan Walker'ın sağlık personeli eşliğinde Chicago'ya geri döndüğünü ve şu anda hastanede olduğunu bildiren bir mesaj almıştı

Şimdi Hamilton'da iyileşiyor. Her gün fizik tedavi göreceği bir rehabilitasyon merkezine girmesi planlanmıştı ama son anda fikrini değiştirmişti. Spencer mesajını, Walker'ın tam bir baş belası olduğu konusunda Aiden'ı uyararak bitirdi.

Ayrıca Miami Hamilton'ın genişlemesiyle ilgili bir sorun vardı ve Aiden önümüzdeki bir iki gün içinde uçağını söylemişti. Fazla uykuya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ve bir gün bunun onu yakalayacağından endişeleniyordu. Öte yandan onun her gece altı saate ihtiyacı vardı.

Kendini bir zombi gibi hissederek yatağa girdi ve tam sekiz saat boyunca uyudu. Ertesi gün boyunca hâlâ sürükleniyordu. Süt, ekmek ve diğer birkaç ihtiyacını almak için süpermarkete gitti ve alışverişi bitirip eve döndüğünde bitkin düşmüştü.

Tepesinde kara bulutlar toplanıyordu ve kapısına doğru aceleyle merdivenleri çıkarken yağmurun ilk damlalarını hissetti. Ağır çantaları bir koluna geçirerek çantasını karıştırdı ve evinin anahtarını bulup kilide soktu ama anahtarı çeviremeden kapı açıldı. Bunun tuhaf olduğunu düşündü. Kapısını kilitlemeyi unutmak onun yapacağı bir şey değildi, özellikle de

Aiden kilidi açık bulduğunda ona bir ders vermişti. O zamandan beri güvenlik konusunda çok bilinçli olmayı öğrenmişti. Bu kadar dikkatsiz davrandığına inanamıyordu ama eve dönüş yolculuğu yüzünden kafası hâlâ bulanıktı. Dengeleme

Çantaları tekrar iki koluna alıp içeri girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Sadece birkaç adım atmıştı ki ayağı bir şeye takıldı. Bir poşet uçtu, diğerini kontrol etmek için hokkabazlık yaparken kafasını çarpmamak için tırabzana tutundu. Kaval kemiği acıyla zonkluyordu. Dökülmeye neyin sebep olduğunu görmek için aşağı baktığında taşınma kutularından biri tehlikeli bir şekilde yolunun üzerinde duruyordu. Topallayarak mutfığa girip çantasını mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra, dağılan yiyecekleri toplamak için ön salona döndü.

Şaşkınlıkla durdu ve birkaç saniye boyunca hatalı kutuya baktı. Kutuları duvara üç sıra halinde dizdiğine yemin edebilirdi. Bu nasıl yere düşmüştü? Kendi kendine devrilmeyecek kadar ağırdı ve onu indirdiğini kesinlikle hatırlamıyordu. O sırada gevşek yiyecekleri poşete geri koyup mutfığa götürürken, az önce olanları anlamlandırmaya çalıştı. Doğru, son birkaç gündür biraz sisin içindeydi ama daha önce hiç bu kadar dikkatsiz olmamıştı.

Belki de Aiden sorumluydu. Kafasını karıştırıyordu. Onu düşünmeden edemiyordu. Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Kendi kendine, hayatına devam etmesi gerektiğini söyledi. Yine de bu o kadar kolay değildi, özellikle de onunla geçirdiği seks dolu gecelerden sonra. Sıcaklığı hissetmeden bunu düşünemiyordu.

Boston'daki tadilat salyangoz hızında ilerliyordu. Odalar hâlâ boyanmamış ve yerler yeniden döşenmemişti. Nick bir çatıda bir sorun olduğunu ve yeni bir çatı için ödeme yapacağını söyledi. Ne yazık ki çatı ustaları iki hafta daha işe başlayamadı.

Boston hayatına devam etme planının anahtarıydı ama şimdilik Chicago'da sıkışıp kalmıştı. Onu görmemek için Hamilton Hotel'den uzak durmaya yemin etmişti. Onun kendisini aramasını beklemiyordu ... ama arayacak mıydı? Onu hiç düşünüyor muydu? Tanrım, bir ergen gibi davranıyordu.

Regan ve Sophie Cordie'yi görmek için sabırsızlanıyorlardı ama biraz dinlenmesine de izin veriyorlardı. İyileşmesi için ona birkaç gün verdiler ve sonra Regan onu akşam yemeğine davet etti. Sophie ve Alec, Cordie'nin mahallesinin kenarında küçük bir ev kiralamışlardı ve satın alacakları bir ev aramak için zaman yaratmaya çalışıyorlardı.

Cordie, Buchanan'ların evine giden yol üzerinde oturduğu için Jack ve Sophie onu aldılar. Neyse ki direksiyonda Jack vardı da Cordie koltuğuna yapışıp Sophie'nin onları öldürmemesi için çılgınca dua etmek zorunda kalmadı.

İçeri girdiklerinde yemek hazırdı ve hızlı bir selamlaşmanın ardından üç kişilik bir masanın etrafına sıkıştılar. Regan harika bir aşçı olmaya başlamıştı. Lazanya, salata ve tatlı olarak da tiramisu servis etti. Yemek boyunca Sydney ve Cordie'nin onu ne kadar sevdiği hakkında konuştular. Garvan ve bazı parlak araştırmacılarla tanışması hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

"Avustralya'yı biraz keşfetmek istediğini sanıyordum," dedi Jack. "Melbourne ve Perth'i görmek istediğinden bahsetmiştin. Ne oldu?"

Cordie, "Simone'la tanıştım," diye cevap verdi.

"Tamam, konuyu o açtı," diye belirtti Sophie. "Şimdi o insanlarla neler olduğunu konuşabiliriz." Cordie'ye dönerek, "Regan bize yemek bitene kadar seni sorguya çekmememiz için söz verdirdi," diye açıkladı.

"Nasıl biriydi?" Regan sordu. "Alçak."

"En baştan başla," diye önerdi Jack. Alec başıyla onayladı ama bunun dışında arkasına yaslanıp gözlemlemekten ve dinlemekten memnun görünüyordu.

Aiden ile aralarında olanlardan bahsetmeden onlara her şeyi anlattı. Hepsi daha fazla soru sormak için sözünü kesmeye devam ettiği için uzun sürdü. Cordie onlara Liam ve Aiden'dan bahsedince Alec güldü. ne kadar çekici olduğunu.

"Polisle birlikte mi orada?" Sophie sordu.

"Bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum," dedi.

Aiden'dan bahsettiği tek an, Simone'a otele kadar eşlik eden iki adamı öğrendiğinde ne kadar öfkeli olduğunu anlattığı andı.

"Onlardan biri seni mi yakaladı?" Sophie hayretler içinde kalmıştı. "Lobide mi? Bu cesaret ister."

"Neden eve dönmek istediğimi anlayabilirsiniz." Onlara isimsiz telefon görüşmelerini anlatmaya devam etti.

"Seni arayanın Simone'un yanındaki adamlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Sophie sordu.

"Benim tahminim de bu."

"Simone'un annen olduğunu birine söylersen seni öldürmekle mi tehdit etti?" Regan başını salladı. "Bu oldukça aşırı, değil mi?"

"Tabii ki aşırı," diye yanıtladı Cordie. "Bence hepsi deli. Liam ailenin itibarının tehlikede olduğunu söyledi. İtibarlarını korumak için her şeyi yapabileceklerini düşünüyor."

"Onlar' mı?" Jack sordu.

"Simone; kocası Craig; ve Simone'un babası Julian. O aileyi sıkı bir yumrukla yönetiyor."

Regan, "Sanırım bu onları mahvedecek kadar büyük bir skandal," dedi.

"Belki," diye yanıtladı Cordie. "Onlar şu anda sosyetenin temel direkleri. Baloda onlara nasıl yaltaklanıldığını görmeliydin. Baloda nasıl yaltaklandıklarını görmeliydin.

midde bulandırıcı."

Jack, "Ve bu tür bir ilgi ve övgü almak bazı insanlar için bağımlılık yaratabilir," dedi. "Alec ve ben bunu gördük."

Alec, "İnsanlar daha azı için öldürdüler," diye araya girdi.

Cordie, "Bir sırrı saklamak için öldürmeyi hayal bile edemiyorum," dedi.

"Çünkü sen Simone gibi düşünmüyorsun. Senin değerlerin farklı. Gerçek şu ki, ailenin küçük hanedanlığı için bir tehditsiniz."

"Bahse girerim para istemediğini söylediğinde sana inanmamıştır," dedi Sophie.

"Endişelenmiyor musun?" Regan sordu. "Her şey hakkında çok sakınsin. Neden korkmuyorsun?"

Sophie, "Üçümüz arasında Cordie her zaman en sakinimiz olmuştur," diye yorum yaptı.

"Adam sadece beni korkutmaya çalışıyordu," dedi. "Bunu ortaya çıkarıp Simone'un mükemmel yalan hayatını mahvetmediğim sürece bana bir şey olmaz. Ayrıca, Unutuyorsun, o ucubelerle akraba olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum. Ne olursa olsun bunu ortaya çıkarmazdım. Simone'a bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum ama anlaşılan öyle değilmiş, eğer 'Sana nasıl güvenebilirim' diye soruyorsa."

"Peki sen ne dedin?" Alec sordu.

"Ona yapmaması gerektiğini

söyledim."

Jack, "Seni tehdit etmek için aramasının nedeni bu olabilir," diye tahmin yürüttü. Sophie tabağını lavaboya götürdü, sonra arkasını dönüp şöyle dedi,

"Cordie, az önce iki FBI ajanına birinin seni tehdit ettiğini söylediğinin farkında mısın? Muhtemelen soruşturmak isteyeceklerdir."

Jack güldü. "Muhtemelen mi?"

"Liam yürütecek," dedi Alec.

"Neyi yürütecek?" Cordie sordu.

"Soruşturma."

"Ne soruşturması? Soruşturma falan yok," dedi Cordie.

Alec onun itirazına aldırmadan telefonunu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı. "Şimdi var."

Cordie gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Geçen hafta Simone ve ailesi hakkında bir ömrü dolduracak kadar çok düşündüm." Regan'a döndü. "Walker nasıl? ne yapıyorsun?"

"Yerleşiyor," diye yanıtladı Regan. "Spencer'a şirket işlerine karışmaya başlayacağını söyledi. Aiden bunu duymaktan hoşlanmayacak. Şu anda Miami'de."

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Hâlâ jet-lag oldum." "Aiden Sydney'de nasıldı?" Alec sordu.

Cordie ne söyleyeceğinden emin değildi. Alec onu okumakta çok iyiydi.

"Meşgulüm."

Meşguldü."

"Her zaman meşgul," dedi Regan. "Keşke biraz yavaşlasa ve hayatın tadını çıkarsa."

Cordie neden birdenbire bu kadar gergin hissettiğini anlayamıyordu. "Benimle Garvan'a geldi," diye ağzından kaçırdı. "Benden özgeçmişimi göndermemi istedi."

Hepsinin kafası karışmış görünüyordu.

"Aiden neden ona özgeçmişini göndermeni istesin ki?" Sophie sordu.

Cordie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Aiden değil. Müdürlerden biri özgeçmişimi göndermemi istedi."

"Orada çalışır mıydın?"

"Borgialar orada yaşadığı sürece olmaz," dedi ürpererek. Bulaşıkları toplamak için ayağa kalktı ve kalçasını tezgâhın kenarına çarptı. Cordie bu kadar küçük bir yerde yaşamanın -geçici bile olsa- çok zor olduğunu düşündü.

Regan ve Alec'i çıldırtıyordu. Onun mutfağı onlarınkinin en az beş katı büyüklüğündeydi.

Sophie, Jack ve Regan oturma odasına gittiler ve Alec yardım etmek için geride kaldı.

"Ev arayışı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok beğendiğim bir tane buldum," dedi Alec. "Regan çok beğendi ama satın almak istemiyor."

Cordie parmesanı buzdolabına koydu. "Bu hiç mantıklı değil. Neden satın almak istemiyor?"

"Çünkü hareket etmeni istemiyor."

Gözleri büyüdü ve sonra güldü. "Evimi satın almak mı istiyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi. Bir sandalyeye oturdu ve ona oturmasını işaret etti.

"Bizim için mükemmel."

"Bu çılgınlık. Ben kardeşinin evini aldım, şimdi de sen benimkini alıyorsun."

Birkaç dakika daha ev hakkında konuştular ve sonra Alec, "Boston'a taşınmak istediğinden kesinlikle emin misin?" diye sordu.

"Olsam iyi olur," dedi. "Kardeşinin şehirdeki evi bana ait."

Kaşlarını çatarak ona, "Buradaki evini ve bu şehri seviyorsun," diye hatırlattı.

"Yeni aldığım evi ve Boston'ı da çok seviyorum." "St.

Matthew'da öğretmenlik yapmayı sevmedin mi?"

"Evet, yaptım ama bir değişikliğe hazırım."

"Belki de bunu düşünmek için biraz daha zaman ayırmalısın."

Alec'in baskı yapmayı bırakmasını istedi. Gitmesinin gerçek nedenini biliyor muydu? Belki de biliyordur diye düşündü. Regan ve Sophie, Cordie'nin Aiden'a duyduğu aptalca aşkı uzun zaman önce atlattığına inanıyorlardı ama Alec

çok daha dikkatli ve kolay kandırılmayan biriydi. Kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Gerçeği biliyorsa bile kimseye söylemeyecekti. Sırları onun yanında güvendeydi.

"Brownstone'umu almakta ciddiysen, senindir."

Ve taşınma konusu da nihayet kapanmış oldu. Alec yapacağı değişiklikler hakkında konuşmaya başladı ve gülünç bir şekilde Bodrum katını nasıl bitireceğini ve duvardan duvara düz ekran 3 boyutlu televizyonu nasıl yerleştireceğini ayrıntılı bir şekilde anlatırken coşkuluydu. Ayrıca geniş arka bahçe için de büyük planları vardı, başlangıç olarak verandanın boyutunu dört katına çıkararak

yeni ızgarasını ve tütsüleyicisini yerleřtirdi. Tipik bir adam, diye dűřündű. Her řey barbekűyle ilgiliydi. Umarım Regan onu dizginler.

Arkadaşlarıyla yeniden bağlantı kurmak rahatlatıcıydı ve Sophie'nin dediği gibi Simone hakkında içini dűkmek katartıktı. Gece yarısına kadar eve gelmedi ve son gűnlerde çok dalgın olduğu için yatmadan önce kapılarının kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti.

Ev ekspertizi ve incelemesi ertesi gűn programa alındı ve yeni perdeler için lű almak ve duvarlar için farklı boya renkleri seçmek dıřında, Regan ve Alec evi kapatmak için acele etmediler, bu da Cordie'yi eřyalarını depoya koymak zorunda kalmaktan kurtardı. Ev

Boston'daki ev en az ű hafta, belki de dűrt hafta kadar hazır olmayacaktı.

Evini satmak için dűzenlemek zorunda olmadıęından, babasının evini satarken yaptıęını yapmaya ve mobilyalarının bir kısmından kurtulmaya karar verdi. Gűzel ama rahatsız sandalyeler ilk gidenler oldu. Onların tařınmasını izlemek ona yeni bir zgűrlűk hissi verdi. Sonra biraz kendini kaptırdı ve kitapları, yataęı, kűűk bir masa ve birkaç sandalye dıřında her řeyi baęıřladı. Sakladıęı tek resim, Alec'in baldızı Laurant'ın onun için yaptıęı soyut bir tabloydu. Cesur ve gűlendiriciydi ve onu çok sevmiřti.

Sonraki hafta, babasının mirasının finansal detaylarını ozmek için bankacılar ve avukatlarla yaptığı toplantılarla ve Boston'a gitmeden önce halletmesi gereken daha az önemli diğer randevular ve ayak işleriyle doluydu. Her gűn bir faaliyet kasırgasıydı. Birinin onu izlediğine dair tuhaf bir hisse kapılmaya ne zaman başladığını tam olarak kestiremiyordu ama bu his oradaydı ve giderek gűleniyordu.

řűphesini ilk kez dıřı randevusundan sonra fark etti. Kapalı otoparkta arabasına doęru yűrűrken, arkasında ona ayak uyduran ayak sesleri duydu; ancak arkasını dűndűęűnde orada kimse yoktu. Arabasına doęru kořarken sesi bir daha duymadı. Sadece hayal mi gűrműřtű?

Bir sonraki olay sanat galerisinde yaşandı. En sevdiği tabloları veda etmek için oraya gitmişti ve mavi oda adını verdiği geniş bir alanda yalnızdı. Birden ensesinde bir űrperti hissetti, sezgisel olarak arkasında birinin durduğunu hissetti, ama ne zaman

Arkasını döndüğünde tek gördüğü, bir sonraki sergiye açılan kapıdan geçen bir gölgeydi. Yine aşırı aktif hayal gücü müydü?

En güçlü duyguyu babasının mezarını ziyaret ettiği gün hissetmişti. Arabasıyla mezarlığa girdiğinde, arkasından renkli camlı koyu renkli bir sedanın geldiğini fark etti. Birkaç yüz metre uzakta durdu ve arabasını durdurup mezarın bulunduğu tepeye tırmandığında araba da durdu. Getirdiği taze çiçekleri düzenlerken birkaç kez omzunun üzerinden baktı. Arabadan kimse çıkmamıştı ama izlendiğine dair yoğun bir his vardı içinde. Hızla eşyalarını topladı ve arabasına geri döndü. Arabasıyla uzaklaşırken dikiz aynasına baktı. Siyah araba hâlâ orada duruyordu.

Korkularının geçerli olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve herhangi bir kanıt olmadan Alec ya da Jack'i rahatsız etmek istemiyordu. Onlar işleriyle meşguldü ve o da baş belası olmak istemiyordu. Biraz araştırma yapmaya karar verdi.

kendi başına dedektiflik yapıyordu. Michigan Bulvarı'nda yürürken durup vitrinlere baktı ve camın yansımından gelip geçen insanları izledi. Bu onu bir yere götürmedi, o da başka bir numara denedi. Pudra kâğıdını çıkardı ve yanaklarına allık sürdü, bir yandan da aynadan arkasındaki insanlara bakıyordu. Panoramik bir görüntü elde etmek için birkaç yöne döndü. Şüpheli hiç kimse orada değildi. Gezintisinde bu yöntemi dört ya da beş kez uyguladıktan sonra yanakları o kadar kızarmıştı ki palyaço gibi görünmeye başlamıştı.

Eve dönerken aşırı tepki verdiği ya da paranoyaklaştığına karar verdi. Çılgınlığının suçunu jet lag'e atamazdı artık. En azından Aiden'ı takıntı haline getirmiyordu. Bu sadece geceleri yataktayken oluyordu ve Aiden'ın onu öpüşü ve okşayışının anıları onu melankoliye sürüklüyordu. Uyumak için berbat bir yoldu ama bir ritüeldi.

tekrarlayıp durdu. Toparlayabildiği tek parlak düşünce, Boston'daki yeni evine yerleşir yerleşmez her şeyin daha iyi olacağıydı. Hayal gücünün azgınlığı sona erecek, içgüdüleri normale dönecek ve yeni bir ev, yeni mobilyalar, yeni her şeyle yeni bir hayata başlayabilecekti.

YEDİ

TSydney ve Chicago arasındaki telefon görüşmeleri kısa ve özdü. Kesin talimatlara uymuştu. Sydney'i Sydney saatiyle akşam saat tam on birde arayacaktı, bu da Chicago'da sabah saat sekize denk geliyordu. Tabii acil bir durum olmadıkça. O zaman gece ya da gündüz, istediği zaman arayabilirdi.

Elinde cep telefonu, otel odasının penceresinin önünde duruyordu. Telefon numarasını çoktan girmişti ama arama yapmak için saat tam sekize kadar bekledi.

Selamlaşma olmadı. "Ne buldun?"

"Bankacılar ve avukatlarla görüşüyor." Nefesini tuttuğunu duydu, sonra bir küfür savurdu ve devam etti. "Geçen gün onu mezarlığa kadar takip ettim. Babasının mezarına gitti."

"Andrew Kane öldü mü?"

"Evet."

"Ne zaman öldü?" Sorunun ardında hiçbir duygu yoktu. "Çok uzun zaman önce değil. Henüz bir mezar taşı yok.

Öğreneceğim." "Peki ya avukatlar?"

"Onlar emlak avukatları. Babası ona para bırakmış, çok para." "Ne kadar?"

"Milyonlar."

"Bu mümkün değil. O bir tamirciydi." "Beni mi istiyorsun?"

"Mali durumunu araştıracağım. Bunu çoktan yapmalıydım. Onu parayla kontrol etmeyi umuyordum. Belki hâlâ edebilirim."

"Onun paraya ihtiyacı yok."

"Bu bir ihtiyaç meselesi değil. Kimse yeterince şeye sahip olamaz. Bunu sen de biliyorsun. Benim hakkımda, aile hakkında birileriyle konuşuyor mu? Bir adım öne geçmek istiyorum.

Bu. Ne planladığını bilmem gerek. Bu beni çok endişelendiriyor. Burada kaybedecek çok şey var."

Aynı fikirde değildi ama tartışmaya da cesaret edemedi. Fikir beyan etmek ona düşmezdi. "Bunu unutup yoluna devam edeceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, tabii ki yapmayacak. Şu anda plan yapıyor. Bundan eminim. Ben olsam öyle yapardım. Dikkatlice plan yapardım. Rapor edilecek başka bir şey var mı?"

"İki yakın kadın arkadaşı var."

"Evet, son telefon görüşmemizde onlardan bahsetmiştiniz." "Eminim biliyorlardır."

"Bu aileyi yok edebilir, beni yok edebilir."

"Keşfettiğim bir şey daha var," dedi. Bu bilgiyi saklıyor, doğru anı bekliyordu.

"İki kadın arkadaş ..." "Ne olmuş onlara?"

"FBI ajanlarıyla evliler."

Bunu uzun bir sessizlik dakikası izledi. Sonra bir tıslama. "Bir şey olmalı beni mahvetmeden önce bitirmek istiyorum. Bir gün televizyonu açtığımda onun bir röportaj verdiğini ve herkese kim olduğunu söylediğini göreceğim diye endişelenmek istemiyorum."

"Evet, biliyorum."

"Ne dediğimi anlıyor musun?" "Evet. Anlıyorum."

SEKİZ

S Arkadaşlarına ayıracak çok az zamanı vardı ve Cuma sabahı sadece sohbet etmek için arayan Regan'dan haber aldığına sevinmişti.

Cordie'ye

Sophie ve Jack hafta sonu için kuzeye, bir arkadaşlarının göl evine gidiyorlardı. Pazar günü geç saatlerde döneceklerdi. Ayrıca Neiman Marcus'ta indirim olduğunu da söyledi. Bir süre konuştular ve Regan tesadüfen Aiden'ın havaalanından eve dönmekte olduğundan bahsetti - her an inebilirdi - ve yeni bir otel inşa etmek için bir kongre üyesiyle anlaşma yapan Walker'la yüzleştğinde havai fişeklerin patlamasını bekliyordu. Regan haberlerine devam etti ama Cordie'nin duyduğu tek şey Aiden'ın Chicago'ya döndüğü oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Onunla karşılaşmak istemiyordu, onu başka bir kadınla görme riskini göze almak istemiyordu. Otelden uzak durduğu sürece sorun olmayacağını düşündü.

Regan'la yaptığı görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, Aiden'ı düşünmekten kaçınmaya kararlıydı. Evinin etrafındaki birkaç işe odaklanmak işe yaramıyordu, bu yüzden biraz alışveriş yapmaya karar verdi. Hava sıcaktı ama katlanılabılırdi. Soluk mavi pamuklu bir güneş elbisesi giydi. Nem artıyordu ve saçları her zamanki kıvrımıyla tepki veriyordu, bu yüzden her zamanki saç modelini tercih etti ve at kuyruğu yaptı. Eve vardığında Michigan Caddesi'ndeki mağazaları gezerken solgunlaşıyor ve Tanrı aşkına neden topuklu ayakkabı giymenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak ediyordu. Etrafında kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalıkla birlikte kaldırımında durmuş ışığın değişmesini bekliyordu. Arabalar hızla geçiyordu. Caddenin karşısında ışığın yanmasını bekleyen iki eski öğrenciyi, Sean Corrigan ve Jayden Martin'i gördü. Onları cenazeden beri görmemişti, Jayden çalınan bir araba konusunda babasının iyiliğine dair oldukça muğlak bir vasiyette bulunarak herkesi şaşırtmıştı. İkisi de otoriteyle mücadele eden iyi çocuklardı. Özellikle Jayden'ın büyük güven sorunları vardı. Sean onu gördü ve el salladı. Jayden ona

Ani bir baş sallaması onu gülümsetti. Hâlâ sert adam rolünü oynamayı seviyor, diye düşündü.

Sonrasında olanlar mantığa meydan okuyordu. Sadece ışıklara bakmıştı. Bir saniye önce sinyalin dönmesini beklerken, bir saniye sonra kendisine doğru hızla gelen bir arabanın önünde duruyordu. Kaçınılmaz olanı engellemek için çılgınca bir girişimde bulunarak elini uzattı ve geri sıçradı. Sürücü frene bastı ama artık çok geçti ve frenleri gıcırdayan araç ona çarptı.

Çarpmanın etkisiyle havaya fırladı. Önce vücudunun sol tarafı darbe aldı ve kaputun üzerine savruldu. Omzu ve başı ön cama çarptı ve araba savrularak durduğunda tekrar savruldu ve kendini yerde buldu. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir acı yaşamamıştı. Dünya üzerinde dönmeye başladı ve her şey karanlığa gömülürken insanların çığlıklarını duydu. Bilinci zar zor yerindeydi, ancak unutulmaya yüz tutmadan önce endişeli sesleri ve siren seslerini seçebiliyordu.

- - -

Acil servis doktoru ve üç uzman doktor ona hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledi. O kendini şanslı hissetmiyordu. Az önce araba çarpmış gibi hissediyordu.

Yaraları o kadar da ağır değildi. . . düşününce. Sol kolu kırılmış, bileği çatlamış ve her yeri morarmıştı. Beyin sarsıntısı geçirmemiş ya da başka bir kemiği kırılmamıştı, ki bu gerçekten mucizeviydi, diye düşündü. Ağrısı için bir şeyler verilir verilmez aklı başına geldi ve hastane personeline evrakları doldurmak için ihtiyaç duydukları bilgileri verebildi. Bir hemşire ona çantasının kendisiyle birlikte hastaneye gelmediğini söyledi. Ya kaza yerinde bırakılmıştı ya da biri onu almıştı. Cep telefonu da kayıptı.

Birkaç dakika sonra onu bayıltan bir iğne yapıldı ve gözlerini bir sonraki açışında parmaklarından dirseğine kadar alçıdaydı. Ve Aiden yatağının ayak ucunda duruyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gözlerini kapadı, tekrar açtı ve o hâlâ oradaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Nereden biliyorsun? Kaza daha yeni oldu, değil mi?" Acaba saatlerdir uyuyor muydu? . ya da

Günler mi?

"Alec Regan'ı aramak için oteli aradı. Personel yerini tespit edemedi. Spencer ve ben ofise yeni girmiştik ve haberi duyduk. Arkamızı döndük ve hemen oraya geldik. Beni çok korkuttunuz. Bunu asla yapma. tekrar." Onu azarlıyordu ama sesinde endişe de vardı. "Alec ve Spencer burada. Şu anda polisle konuşuyorlar."

"Ama Alec nereden biliyordu?"

Oturmak için mücadele ediyordu, bu yüzden Aiden yatağın yanına yürüdü ve o dik durana kadar bir düğmeye bastı.

"Bırakayım da Alec açıklasın," dedi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Korkunç, demek istedi. Gerçekten korkunç. Bütün vücudu ağrıyordu. Kolu zonkluyordu. "Ben iyiyim," dedi ve sesinin ne kadar acınası çıktığını kendisi bile duyabiliyordu.

"Berbat görünüyorsun." Ona hakaret ederken aslında gülümsüyordu.

"Arabamla seni birkaç kez ezmeme izin ver, bahse girerim sen de cehennem gibi görüneceksin."

"İki siyah gözün olacak." Spencer perdeyi geri çekerken anonsu yaptı. "Bir pelerin giy ve Zorro gibi görün."

Alec de onlara katıldı. Onu görünce yüzünü buruşturdu ve aklından geçenleri söyledi. "Kötü görünüyorsun."

Spencer yatağın ayak ucunda onun yanında durdu ve başıyla onayladı.

"Siz nasıl sempatik olunacağını bilmiyor musunuz?" diye tersledi.

Üçü de başlarını salladı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladılar.

"Sana yalan söylememizi istemiyorsun, değil mi?" Spencer sordu.

"Evet, istiyorum. Gerçekten." Alec'e dönerek, "Kaza geçirdiğimi nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Size bir ev sorusu sormak için cep telefonunuzdan aradım ve bir çocuk cevap verdi. Bana adını söylemedi. Bayan Kane'e araba çarptığını ve hastaneye gitmekte olduğunu söyledi."

Spencer, "Sanki öğrencilerinizden biri size Bayan Kane diye sesleniyor," dedi.

Birden kırmızı ışıktaki Sean ve Jayden'ı gördüğünü hatırladı. "Başka bir şey söyledi mi?"

Alec cevap verdi. "Çantanı ve telefonunu aldı. Birinin onu almaya çalıştığını söyledi, bu yüzden önce o aldı. Ona nereye götüreceğini söyledim."

"Ya Jayden ya da Sean'dı ve ikisi de nerede yaşadığını biliyor."

Spencer bir şeyler söylemeye başladı ama Aiden başını sallayınca durdu. Bu da neydi şimdi?

Alec onun dikkatini çekti. "Telefondaki çocuk kötü olmadığını, yere düşmeden önce sadece birkaç kez zıpladığını söyledi. Umalım da tıp alanına girmesin."

Köşeden genç bir polis geldi ve kendisini Memur Talbot olarak tanıttı. "Birkaç soruya cevap vermek ister misiniz, Bayan Kane?" diye sordu.

Cordie başıyla onaylayınca, adam onu kazayla ilgili sorgulamaya başladı. Görgü tanıkları, bir teslimat kamyonunun geri tepmesinden kaynaklanan yüksek bir patlama sesi olduğunu bildirmişlerdir. O kadar korkmuşlar ki sesin geldiği yöne doğru bakmışlar ve lastiklerin gıcırdadığını ve kadının sokakta yattığını duyana kadar geri dönmemişler. Gürültüyü hatırlıyor muydu? Hayır, diye cevap verdi ama sonra kaldırımında durduğu andan kaldırıma düşene kadar her şey bulanıklaştı. Patlamayı duyduğunda sıçramış olması mümkün müydü? Bunun mümkün olduğunu düşündüğünü söyledi, ama kendini sokakta bulacak kadar uzağa atlamasının olası olduğunu düşünmüyordu. Olabilir miydi?

Olay hakkında rapor edebileceği başka bir şey var mıydı? Ona eski öğrencilerini caddenin karşısında gördüğünü, ancak ışığın ve trafiğin çok farkında olduğunu söyledi. Bunun dışında ne olduğunu hatırlayamıyordu. Her şey çok ani olmuştu.

Birkaç not aldıktan sonra ona teşekkür etti ve gitmek için döndü. "Şanslı bir bayansınız Bayan Kane. Ölebilirdiniz."

Başına gelenlerin ciddiyetini kavramaya başlamıştı ama konsantre olamıyordu. Hemşire ona ağrı kesici vermişti ve bu da beynini bulandırıyordu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Uyuma dürtüsü karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Bir hemşire Cordie'nin giyinmesine yardım ederken adamlara dışarı çıkmalarını söyledi. Doktor az önce taburcu belgelerini imzalamıştı ve gitmekte özgürdü ama yalnız kalamazdı. Yapabileceği ve yapamayacağı şeylerin uzun bir listesi ve doldurulması gereken üç reçete vardı.

Spencer, "Eve gitmek isteyecektir," dedi.

"Çok kötü," diye karşılık verdi Aiden. "Otele gidiyor. Basamakları kaldıramaz. Alacağı ilaçlarla birlikte düşüp boynunu kırabilir. Benimle kalacak."

"Ona sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Spencer sordu. "Kimsenin ona söylemesine gerek yok. Çok yakında anlayacaktır."

Spencer arabasını almak için ayrılırken, "İyi ki sağ eli değilmiş. Hala yazabiliyor olacak. . ."

"Cordelia solaktır," dedi Aiden ona.

Alec onun yorumuna gülümsedi ve "Başka ne fark ettin?" diye sordu. Aiden onu görmezden geldi.

Cordie giydirildiğinde, ona yardım eden hemşireye göre bir çarşaf kadar beyazdı. Doktor, Cordie'nin uyumasına ve ağrılarının kontrol altına alınmasına yardımcı olacak bir ilaç sipariş etmişti.

"Biraz sersemlemiş olacaksın," dedi hemşire, "ama bir yere gitmediğin için sorun yok. Dinlenmeniz gerek. Bu gece dizlerinizin üzerine çöküp hala hayatta olduğunuz için Tanrı'ya şükretmenizi önerirdim ama muhtemelen devrilirsiniz, o yüzden dualarınızı yatakta edin."

Cordie kadının kendisiyle konuştuğunu biliyordu ama ne dediğini anlayacak kadar kafasını toparlayamıyordu. Kendini bir gölün dibindeymiş gibi hissediyordu ve yukarıya doğru yüzmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekecekti. Yapabileceği tek şey teslim olmak ve bulanık karanlığa gömülmekti. Birden Aiden'ın güçlü kollarını etrafında hissettiğinde uyukluyordu. Onu kaldırma şekli o kadar zahmetsizdi ki, kendisini hava kadar hafif hissetmesini sağladı. Başını onun omzuna koyup uykuya dalarken, Aiden'ın onu yatağına taşımayı sevdiğini düşündü.

Otele vardıklarında, Aiden onun süitine girmesine yardım etti. Sydney'deki otel süitinde olduğu gibi, oturma odasının her iki yanında birer tane olmak üzere iki yatak odası vardı. Onu misafir odasına yönlendirdi. Kıyafetleriyle uyumasını istemediği için onları çıkardı ve gömleklerinden birini alıp ona giydirdi, alçısını dikkatlice kolundan geçirdi. Spencer elinde reçetelerle içeri girip onları yatağın yanındaki masanın üzerine koyduğunda örtüleri çekiyordu.

"O nasıl?" diye sordu fısıltıyla.

"Bacaklarını ve kalçasını görmelisin. Siyah-mavi."

Spencer, "Walker'ın hemşirelerinden birini buraya getirmeliyiz," dedi. "Uyanır ve yardıma ihtiyacı olursa onu duyamazsınız."

"Bunu yarın hallederiz. Bu gece burada kalacağım."

"Onunla yatacak mısın?"

"Evet."

"Uyanırsa bu onu korkutur." "Hayır, korkacağını sanmıyorum."

Cordie konuşmaları boyunca uyudu. Gecenin bir yarısı uyandı ve ne yapacağını şaşırmış bir halde etrafına bakındı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Ötedeki odadan kapının altından yumuşak bir ışık sızıyordu ama O odanın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir dolap mı? Banyo mu? Başını çevirdi ve Aiden'in yanında mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Hâlâ Sydney'de miydiler? Ne zaman

Kolunu kaldırmaya çalıştığında alçının ağırlığını hissetti. Etrafına bakındı ve yanındaki komodinin üzerinde, kapağında *H* harfi kabartması olan siyah deri bir klasör gördü. Birdenbire netlik geldi. Hamilton. Aiden'la birlikte Chicago Hamilton'daydı.

Bu nasıl olmuş olabilir?

NINETEEN

Alec, Spencer'ın Cordie'nin yatak odasının kapısına yapıştırdığı yazıyı okuyunca güldü: *Uyarı. Ayıyı dürtmeyin.*

"Cordie'nin ayı olduğunu varsayıyorum," dedi Alec.

Spencer başıyla onayladı. Önünde dizüstü bilgisayarıyla yemek masasında oturmuş, bazı işleri halletmeye çalışıyordu.

"Neden ofisinde değilsin?" Alec ona sordu.

"Bebek bakıcılığı yapıyorum," diye cevap verdi Spencer. "Aiden Cordie'nin yalnız kalmasını istemiyor." Gülümseyerek ekledi, "Bu ikisi gerçekten de birbirlerine girdiler. Görülmeye değer bir şeydi. Tanrı biliyor ya, denese de kızın gözünü korkutamaz."

"Tartışma ne hakkındaydı?"

"Eve gitmek istiyor ama Regan buna izin vermiyor." Alec, "Regan birazdan burada olacak," dedi.

Spencer başıyla onayladı. "Hemşire az önce çıktı. Duş almasına ve giyinmesine yardım etti. Cordie çok minnettar oldu. Öfkesini sadece Aiden ve benden çıkarıyor."

"Neden sen?"

"Onu eve götürmeyeceğim. Sana söylüyorum Alec, bu kat savaş alanına dönüyor. Walker, Cordie'den yüz kat daha kötü. O sadece Aiden'la tartışıyor. Walker herkesle tartışıyor ve şimdi işe dahil olmaya karar verdiğine göre, bu bir kabus."

"Karışmak ... bu iyi bir şey değil mi?" "Tanrım, hayır."

Alec, Cordie'nin kapısına vurdu ve içeri girdi. Perdeler açıktı ve güneş ışığı içeri süzülüyordu. Yatakta oturuyordu, sırtını yatak başlığına dayamıştı. Üzerinde bir tişört, eşofman altı ve çorap vardı, dizüstü bilgisayar açıktı ama onu görünce kapatıp bir kenara koydu.

"Daha iyi görünüyorsun." Yalanı gülmeden söyledi. Kızgın bir şekilde, "Rakun gibi görünüyorum" dedi.

Diplomatik olmaya çalışmaktan vazgeçti ve bir sandalyeyi yatağın yanına sürükledi. Masanın üzerindeki yemek tepsisini fark edince gümüş kubbeyi kaldırdı ve "Yemeğini yemeyecek misin?" dedi.

"Hayır, şimdi olmaz."

Ağzına bir patates kızartması attı ve kulüp sandviçinin yarısına uzandı. "Yemelisin. Gerçekten güzel görünüyor." Sonra da her lokmayı mideye indirmeye başladı.

Ona bir şişe su uzattı ve bacaklarını uzatırken yüzünü buruşturdu. "Alec, isteğim dışında tutuluyorum. Çıkar beni buradan. Gitmek istiyorum. ev."

"Bence birkaç gün daha burada kalmalısın. Eve gidersen takılıp düşebilir ve parkelerime kan bulaştırabilirsin."

"Onlar henüz senin sert ağaçların değil." "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Kolum acıyor ve ağrıyor ama daha fazla ağrı kesici almayacağım. Beni çok duygusal yapıyorlar."

"Nasıl yani?"

İlaç tedavisinin onu savunmasız hale getirdiğini ve Aiden'ın yanında en iyi halinde olması gerektiğini açıklamadı. Gardını düşürmek ve istemeden pişman olacağı bir şey söylemek istemiyordu. Aiden ona karşı bir şeyler hissettiğinden bir kez bile söz etmemişti. Avustralya'daki seks inanılmazdı ama sonrasında sevgi dolu sözcükler yoktu. Onun için tamamen fizikseldi. Kız bunu erkenden anlamıştı. Ama onun için bu bir aşktı. Ona nasıl hissettiğini söyleyeceğinden ve bunun her şeyi mahvedeceğinden endişe ediyordu.

Çarpıcı bir esmer olan hemşire onu kontrol etmek için geri döndü. Boş tepsiyi görünce yüzü güldü. "şükürler olsun. İlaçlarını alıyorsun. iştahınız açılsın."

Alec ona karşı çıkamadan Cordie, "Evet, öyleyim," dedi. "Hiç vakit kaybetmeden eve gideceksin."

"Planımız bu."

Hemşire tepsiyi dışarı çıkardıktan sonra Cordie, "Bütün hemşireler Walker'a güzelce bakıyor mu?" diye sordu.

"Walker'ı tanıdığım kadarıyla, evet olduğunu tahmin ediyorum," dedi ayağa kalkıp sandalyeyi masaya geri koyarken. Yatağa geri döndü ve eğilerek

morluklardan uzak durmaya dikkat ederek alnından öptüm. "Seni daha sonra kontrol edeceğim."

"Gerek yok."

İtirazını duymazdan geldi ve tam gitmek için dönüyordu ki Aiden, ardından iki genç çocukla birlikte içeri girdi. Jayden Martin, Alec'in silahını ve kılıfını fark etti ve bir adım geri çekildi. Sean Corrigan silahı görmemişti. Gözlerini Cordie'ye dikmiş, sinirli sinirli bakıyordu.

"Sean, Jayden, sizi gördüğüme çok sevindim." Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve yavaşça ayağa kalktı. Kolu askıdaydı ama yine de diğer eliyle göğsüne bastırarak onu korumaya çalıştı. "Hadi oturma odasına geçelim ve konuşalım."

Dengesini bulmadan önce birkaç dengesiz adım attı ama Aiden çoktan yanına gelmişti. Artık ona sakatmış gibi davranmasını istemiyordu. "Eğer beni kaldırırsan, seni yumruklarım," diye fısıldadı.

Güldü. Beklediği tepki bu değildi.

Jayden kaçacakmış gibi bakıyordu ve kadın iki çocuğu da hızla Alec'le tanıştırdı. "Regan Buchanan'ı okulda birçok kez görmüşsünüzdür. Bağış toplama işlerinde bana yardım ederdi. Bu onun kocası, Alec Buchanan." Onun bir FBI ajanı olduğundan kasten bahsetmemişti.

"Ah evet," dedi Sean. "Onu hatırlıyorum. Gerçekten çok güzeldi."

"Hâlâ öyle," dedi Alec.

"Seni Bay Kane'in cenazesinde görmüştüm," dedi Jayden, Alec'e dikkatli bir bakış atarak. Elinde plastik bir alışveriş torbası vardı. Onu yatağın üzerine bıraktı. "Çantan orada," dedi Cordie'ye, onu oturma odasına kadar takip ederek. "Biz bir şey almadık."

"Yapacağını düşünmemiştim," diye cevap verdi.

Sean, "Kırk iki dolar hâlâ cüzdanında," diye gönüllü oldu. Kadın gülümsedi. "Benim için sakladığın için teşekkür ederim."

"Adamın biri onu almaya çalıştı ama Jayden daha hızlıydı."

Jayden, "Senin telefonunu da almaya çalıştı ama önce ben aldım," dedi. "Bayan Kane, telefonunuzun kilit kodunu değiştirmelisiniz."

"Anlamak için fazla bir şey gerekmedi," diye onayladı Sean. "Neymiş o?" Alec sordu.

Jayden cevap vermeden önce onay için Cordie'ye baktı. "Sıfır, sıfır, sıfır, sıfır."

Alec ona, "Evet, değiştirmen gerekiyor," dedi.

Çocuklar Aiden ve Alec'in üzerlerinde yükselmesinden o kadar rahatsız olmuşlardı ki Cordie kanepeye oturdu ve onlara sandalyelere oturmalarını işaret etti

onun karşısında.

Jayden, "Teşekkürler ama gitsek iyi olacak," dedi.

"Olanları gördün mü?" Aiden takım elbisesinin ceketini çıkarıp kanepenin arkasına sarkıtırken sordu. Kollarını sıvayarak, ceketinin kravatını taktı ve çocuklardan birinin cevap vermesini bekledi. Birbirlerine baktılar ve kimin cevap vermesi gerektiğine karar veremediler.

Aiden'in sabrı tükenmek üzereydi ve soruyu tekrar sormak üzereydi ki Sean, "Anlatmalısın Jayden," dedi.

"Ne olduğunu hatırlamıyor musunuz, Bayan Kane?" Jayden sordu.

"Hatırlamıyorum. İkinizi gördüğümü hatırlıyorum, hepsi bu."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde Cordie'nin yanında durmuş, kaşlarını çatarak yanıt beklemeye devam ediyordu. Ne kadar tehditkâr görüldüğünün farkında değil miydi?

"Aiden, otur," diye emretti.

Aiden ipucunu aldı ama oturmak yerine yüksek pencerelere doğru yürüdü ve ellerini arkasına koyarak sokağa baktı.

Alec çocuklardaki endişeyi fark etti. Cordie'nin kazası hakkında daha fazla şey bildikleri anlaşılıyordu ve konuşmayı kesmelerini istemiyordu. Döşemeli sandalyelerden birine oturdu ve arkasına yaslandı.

Jayden, Aiden'in sorusundan şüphelenerek bir an durakladı ve sonra, "Evet, hepsini gördüm," dedi. Kızın arabanın kaputundan nasıl fırladığını acı verici ayrıntılarla anlatmaya başladı. "Herkes bağıırıyordu," dedi Cordie'ye. "Sana ulaştığımda, bir adamın arabanın önüne atladığını söylediğini duydum. Neden böyle bir şey söylediğini anlayamadım-"

"Bu saçmalık," diye sertçe itiraz etti Cordie. "Ben o arabanın önüne atlamadım."

"Biliyorum," diye onayladı Jayden. "Seni ittiler." Aiden arkasını döndü. "Ne dedin sen?"

Jayden hiç tereddüt etmedi. "İtildiğini söyledim."

"Bu doğru," diye iddia etti Sean. Cordie'ye döndü. "Büyük bir patlama oldu ve herkes biraz sıçradı ama sadece bir kamyondu. Bir kamyon değildi. Beni hiç korkutmuyorsun, ve tam sana bakıyordum ki

Trafik. Seni kimin ittiğini görmedim çünkü çok büyük bir kalabalık vardı ve sen vurulduğunda her şey çılgına döndü."

Aiden yerinde duramıyordu. Birinin Cordelia'ya kasten zarar verme olasılığı onu öfkeliendiriyordu. Konuşmaları dinlerken pencerenin önünde volta atıyordu.

"Belki de seni iten adam sadece gürültülü patlamadan korkmuştur." Sean bu teoriyi ortaya attı. "Ya da arkanızdaki bir kadın olabilir."

"Oldukça güçlü olmalı," dedi Jayden. "Yani, sen itildin. Arabanın tam önüne düştün. Nasıl zıpladığını görmeliydin."

"Bunu ben de yaşadım Jayden," dedi Cordie.

Sean, "Evet, ama sen görmedin," diye işaret etti.

"Belki sen de görebilirsin," dedi Jayden. Alec'e dönerek, "Bütün ışıklarda kamera yok mu?" diye sordu.

"Doğru. Var," diye yanıtladı Alec.

"Belki ararsınız ve kazayı görmenize izin verirler. Eminim verirler."

Alec videoyu çoktan istemişti ama Jayden bu fikri bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu ve kabul etti. "İyi düşünmüşsün," dedi. "Bunu kontrol edeceğim."

Jayden başıyla onayladı. "Eğer biri Bayan Kane'i bilerek incitmişse, ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Neymiş o?" Alec çocuğun ne önereceği konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. Karşılaştığı gençlerin çoğu bir göz için bir göz felsefesini benimsemişti.

"Onu hızla giden bir arabanın önüne atmalısın," dedi Jayden inançla.

Aiden volta atmayı bıraktı ve başını salladı. "Bu planı sevdim."

Cordie, "Hayır, yapılması gereken bu değil," dedi. "Biz burada yasalara uyuyoruz."

"Çoğu zaman öyle oluyor," dedi Aiden.

Alec, çocukların artık o kadar ürkek olmadıklarını düşündü, çünkü artık silahına bakmıyorlardı. "Birkaç soru sormak istiyorum," dedi.

"Ne hakkında?" Sean endişeli

görünüyordu. "Kaza hakkında," diye açıkladı.

"Başka ne hakkında konuşmak istesin ki?" Jayden, Alec'e hitap etmeden önce Sean'a mırıldandı. "Devam edin ve sorularınızı sorun."

Alec, çocukların Cordie'yi fark etmeden önce neyi fark ettiklerini bilmek istiyordu. Etraflarındaki insanlar hakkında ne kadar gözlemci olmuşlardı? O köşede ne yapıyorlardı? Bir kaç soru oldukça fazla soruya dönüştü. ve kazadan önceki dakikalara dönüp durdu.

"Şimdi hatırladım," dedi Jayden. Sesi hareketlendi. "Bayan Kane'i ışığa ulaşmadan önce gördüm. İlk başta o olduğunu anlamadım çünkü çok uzaktaydı ama caddede yürüyüşünü izliyordum."

"Neden onu izliyordun?" Alec sordu. "Şey ... bilirsin ..."

"Devam et ve söyle bana."

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. "Üzerinde bir elbise vardı ve bacaklarını fark ettim."

Sean sanki ışık yeni doğmuş gibi, "Evet," dedi. "Onları ben de fark ettim. Arkasında yürüyen adam da kesinlikle fark ediyordu."

"Evet, doğru," dedi Jayden. "Onu unutmuşum. Aşağı bakıyordu. Kesinlikle ilgileniyordu."

"Bu adam ... Bayan Kane'i köşeye kadar takip etti mi?" Alec sordu. "Bilmiyorum," diye yanıtladı Jayden. "Orada bir insan kalabalığı vardı."

O köşeye sıkıştım ve Bayan Kane'i işaret bekleyene kadar bir daha görmedim."

Çocuklar fark ettiklerinden çok daha fazlasını görmüşlerdi. Alec onlara, "Bu çok yardımcı oldu," dedi.

"Sorularınızı bitirdiyseniz. . . ." dedi Cordie. Alec başıyla onayladığında Jayden'a döndü. "Annen nasıl?"

"Ameliyattan beri çok daha iyi."

"Lütfen ona selamımı söyle. Sean, ailen nasıl?" "Herkes iyi. Artık gitsek iyi olacak Jayden. Benim gitmem lazım."

Annemden önce eve gel." Cordie'ye dönerek, "Cezalıyım," diye açıkladı.

Cordie çocukları asansöre kadar götürebilmek için ayakta durmaya çabaladı.

Sean yardım etmek için öne atıldı ve o anda, hayır, diye düşündü. Eğer onu çekiştirir ya da çekerse, muhtemelen bayılacaktı. Neyse ki Aiden ondan önce davranmış ve kalkmasına yardım etmişti. Kızın gözlerindeki paniği görmüş olmalıydı.

"Çantamı güvende tuttuğunuz için çok teşekkür ederim. Tüm kimlik bilgilerim içindeydi."

"Ve kırk iki dolar," diye hatırlattı Sean ona.

"Sanırım sana bir akşam yemeği ısmarlamalıyım. Ben kendiminkini getireyim-" diye söze başladı ama Aiden onu durdurdu.

"Bana bırak," diye teklif etti.

"Oh, yapmak zorunda değilsin" Jayden itiraz etmeye başladı ama Sean ona dirsek attı.

Aiden cüzdanını çıkarıp onlara bir hafta yetecek kadar para verdi, paranın çoğunun video oyunlarına ya da yemek dışında bir şeye gideceğinden şüpheleniyordu.

"Babanı özlüyor musun?" Jayden paraları cebine doldururken Cordie'ye sordu.

"Evet, özlüyorum," diye cevap verdi. "Ben de onu özlüyorum."

"Ben de öyle," dedi Sean.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Jayden bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Evet, elbette." Aiden'a doğru eğildiğini fark etti ve geri çekilmeye çalıştı, sonra olduğu yerde kalmanın daha kolay olduğuna karar verdi.

"Yeni bir araba aldım," dedi. "Aslında yeni değil. Baban ona külüstür derdi."

Aiden'a şöyle bir baktıktan sonra Jayden'a döndü ve "Arabayı nasıl aldın?" diye fısıldadı.

"Parasını ben ödedim. Gerçekten," dedi. "Para biriktirdim ve baban ... doğum günüm için bana biraz para verdi."

Babasının yaptığı ve ona hiç bahsetmediği bir başka güzel şey. "İyilik nedir?" diye sordu.

"Bir gezintiye çıkıp bana ne düşündüğünü söyler misin diye merak ediyordum, belki gelecek hafta, daha iyi görüldüğünde... bilirsin..."

Gülümsedi. Görünüşü hakkındaki değerlendirmesi biraz sert olabilirdi ama doğruluk payını yadırgamadı. Bir yıkım topuyla kavga etmiş gibi görüldüğünü biliyordu. Yolculuğu kabul ettikten sonra vedalaştı ve Aiden çocuklarla asansöre kadar yürüdü.

Kapılar kapanır kapanmaz, "Arabayı çalmış olabileceğinden endişelendin, değil mi?" dedi.

"Belki biraz," diye itiraf etti.

Alec gitmek için ayağa kalkarken, "Ben gidiyorum," dedi. "O sokak kamerasının ne çektiğini görmek istiyorum, etrafındaki kalabalığı kontrol et."

"Ben de kalabalığa bakmalıyım," dedi. "Belki tanıyabilirim ... eğer zorlanırsam," diye niteledi. Yatak odasına doğru yavaş adımlarla ilerlerken omzunun üzerinden Aiden'a baktı ve "Bu öğleden sonra beni eve bırakır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

Onun kendisini sinirlendirmesine izin vermeyi reddetti. "Tamam," dedi. "Beni ne zaman eve bırakacaksın?"

Dayanamadı. "Belki gelecek hafta daha iyi görüldüğünde... bilirsin..."

- - -

O akşam saat yediye doğru Cordie oradan asla çıkamayacağına ikna olmuştu. Kimse onu eve bırakmaya yanaşmıyordu, Regan bile. Anlaşılan hepsi de onun için en iyisini bildiklerini düşünüyorlardı. Ya da Aiden'ın talimatlarına uyuyorlardı ki bu daha olası görünüyordu. Kapıcıdan bir taksi çağırmasını istemeyi düşündü ama kapıya gidebilmek için lobiye çoraplarıyla geçmesi gerekecekti. Regan'ın ona evden getirdiği tenis ayakkabıları gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Hatta polisi aramakla bile tehdit etti ki Aiden bunun çok komik olduğunu düşündü. Spencer tabelayı kapısına geri asarken Aiden kahkahalarla gülüyordu.

Yedi buçuk civarında şımarık bir on çocuk gibi davrandığını fark etti. Kendisiyle ilgilenmek isteyen böyle iyi arkadaşları olduğu için şükretmeliydi. Hamilton'da da şımartılmıştı. Regan daha önce saçlarını yıkaması ve fön çekmesi için spa personelinden birini göndermişti. Güzel bir banyo yaptıktan sonra hemşire üstünü değiştirmesine ve alçısını düzeltmesine yardım etmek için geldi. Aldığı tüm destek sayesinde kendini çok daha iyi hissediyordu.

Aiden, akşam yemeği sipariş ettiğini duyurmak için kapısını çaldı ve ondan masaya gelmesini istedi.

"Gerçekten başımın çaresine bakabilirim," dedi adam ona sandalyeyi çekip peçeteyi kucağına koyarken.

"Evet, bugün birkaç kez bundan bahsetmiştin." Gümüş tabağın kapağını kaldırarak fileminyon, kuşkonmaz ve bebek kırmızı patatesleri ortaya çıkardı.

Birkaç saniye boyunca ağız sulandıran bifteğe baktıktan sonra, "Bunu bilerek yaptın," dedi.

"Ne yaptı?" diye sordu masumca.

Bifteği kesemeyeceğini biliyordu ve bu yüzden sipariş etmişti, ona henüz kendine yetemediğini kanıtlamak için. Biftek bıçağını ve çatalı aldı ve eti lokmalık parçalara böldü.

"Seni beslememi ister misin?" Sesinde kahkaha vardı.

"Buna gerek yok," diye homurdandı boştaki eliyle çatalı alırken.

Onun karşısına oturdu ve tabağındaki aynı yemeği açtı. Onunla yemek yemesine şaşırılmıştı çünkü genellikle her akşam dışarı çıktığını biliyordu, bazen iş için, bazen de eğlence için.

"Tartışmasız bir akşam yemeği yiyelim mi?" diye teklif etti.

"Tartışmıyoruz. Ben sadece fikrimi söylüyorum ve sen bunu görmezden geliyorsun." "Yani bu bir hayır demek," dedi kuru bir sesle.

"Tartışmayacağız," diye söz verdi. Ve bunu kanıtlamak için akşam yemeği için ona teşekkür etti.

Biftekten bir ısırık aldı ve "Bu güzelmiş" dedi.

O da kabul etti. Çok lezzetliydi. "Bana kongre üyesinin seni delirtmesinden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok ve Walker beni deli ediyor." Daha sonra Rock Point'te neler olduğunu açıkladı. "Spencer anlaşma üzerinde çok çalışmıştı ve tatil köyü o topluluğu yeniden hayata döndürecek ama kongre üyesi açgözlülük yaptı ve daha fazla para talep etti."

"Bir fiyatta anlaştı, sonra fikrini değiştirdi."

Aiden başını salladı. Hayal kırıklıklarını kimseyle konuşmaya alışık değildi ve içindekileri dökmek iyi hissettirdi. "Adam pisliğin teki," dedi. "Ne dedi biliyor musun? Söz vermesi ve elimi sıkması hiçbir şey ifade etmiyormuş. Henüz hiçbir şey imzalamamıştı, yani anlaşma yapılmamıştı."

"Walker bu işe nasıl karıştı ve neden kongre üyesiyle pazarlık yaptı?"

Aiden başını salladı. "Bilmiyorum. Onunla henüz konuşmadım. Önce öfkemi yenerim diye düşünmüştüm ama öyle olmadı."

"Kıyamet ne zaman?"

Soru onu güldürdü ve ruh hali aniden hafifledi. "Yarın."

Daha sonra Houston'daki mülkünden ve genişleme için izin almakta yaşadığı zorluklardan bahsetti. Her şeyi nasıl sakladığını hayal bile edemiyordu.

Kafasının içinde. Kaç tane otel olduğunu hatırlamakta zorlanırdı. Aiden değil. Her aşamayı o denetledi, temel atmadan Büyük açılışa, rakamları bir bilgisayardan daha hızlı sıralayabiliyordu.

"Nasıl bu kadar düzenli kalabiliyorsun?" diye sordu.

"İşin yapılması için güvенеbileceğim pek çok iyi insan var ve Spencer da benim kadar çalışıyor. İş bölüşüyoruz," diye açıkladı. "O sadece bu konuda daha rahat."

Az önce söylediklerini düşündü ve Walker'ı haksız yere dev bir yük ve sorumluluk almayı reddeden bir adam olarak yargılamış olabileceğine karar verdi. İşlerin idaresini ağabeyleri devralmıştı ve onun bu konuda söyleyecek çok az şeyi vardı. Belki de Walker'ın onların düşündüğünden çok daha fazlası vardı.

"Dördünüzün de eşit oyu var," dedi Cordie. "Öyle değil mi? Regan yardım vakfını yönetiyor olsa da, her yeni gelişmede oy hakkı var."

"Bu doğru."

"Walker da öyle mi?"

"Tabii ki."

"Walker ve Regan sana ve Spencer'a karşı oy kullanırsa ne olacak?"

Omuz silkti. "İstediğimi elde etmenin bir yolunu bulurum."

Güldü. "Sen kibirlisin." "Evet."

Bu kabulle birlikte bir özür gelmemişti ama o zaman adamın kibri bir kusur olarak görmesini beklemiyordu. Aiden Madison en üst düzey alfabayı ve sözüm ona özgür bir dişi olan o, ondan etkilenmemeliydi.

Yapmalı mı?

"Bu gece biraz iş yapmam gerekiyor," dedi ona.

"Ofisine mi gidiyorsun?"

"Hayır, burada dizüstü bilgisayarımda çalışacağım."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Sizi rahatsız etmeyeceğim. E-postalarım cevap vermelidir. Bu sonsuza kadar sürer." Umardı ki

Parmakları o kadar şişmemiş olsaydı yazabilecekti ama şimdilik tek parmak tekniğini kullanmak zorundaydı. Tanrıya şükür ki Regan bazı elektronik eşyaları. Cordie dizüstü bilgisayarı ve cep telefonu şarj aleti olmadan kaybolurdu.

Bilgisayarını almak için yatak odasına gitti, ardından şarj edebilmek için telefonunu bulmak üzere oturma odasına döndü. Nafile bir aramadan sonra otel telefonunu aldı ve cep telefonunu aradı. Zil sesini takip ederek telefonu bir sandalyenin altında buldu. Oraya nasıl gelmişti?

Aiden bara yaslanmış onu izliyordu. Oturma odası sanki yağmalanmış gibi görünmeye başlamıştı. Koltuktaki minderler Kanepeler yamuk yumuktu; sehpa Cordie'nin dizüstü bilgisayar, iPad'i, kulaklıkları ve şarj aletleriyle doluydu. Cüppelerinden biri bir sandalyenin üzerine örtülmüştü ve e-okuyucusu da koltuğun üzerindeydi. Süitte o kadar uzun süre kalmamıştı bile. Bir hafta içinde oda nasıl görünecekti? Düzenli olması gerektiğine karar verdi.

"Kaybettiğiniz şeyleri aramak için ne kadar zaman harcadığınızı biliyor musunuz?"

Cordie şarj aletinin kablolarını dizüstü bilgisayarından çıkarıyordu. Doğruldu ve "Affedersiniz?" diye sordu.

Sorusunu tekrarladı.

"Hayır, Aiden, bir şeyleri aramak için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum. Evde eşyalarım için bir yerim var. Burada yok."

Telefonu çaldığı için onunla tartışmadı. "Ben Alec," dedi ona.

Aiden'in konuşmasını bitirmesini ve Alec'in ne istediğini söylemesini sabırsızlıkla bekledi.

"Videoyla birlikte geliyor," diye açıkladı. "Neden bize e-posta ile göndermedi ki?"

"Seninle konuşmak istiyor."

"Başka ne dedi?" Kanepenin koluna yaslandı. Oturmak istemiyordu, kalkamayacağından korkuyordu. Tüm o darbeler ve çürüklerle birlikte, günün sonunda hareket etmek çok yorucuydu.

"Artık resmi olduğunu söyledi. Sean ve Jayden haklıymış. Birisi sizi kasten o arabanın yoluna itti."

Hayretler içinde kaldı ve öfkelenildi. "Yani bu gerçek. Şimdi kanıt var. Aman Tanrım. Biri beni gerçekten öldürmeye çalıştı. Ölebilirdim."

Kadının tepkisi karşısında şaşırdı. "Senin itildiğini zaten biliyorduk. Bu bir teyittir."

"Bu konuda çok rahatsın." "Hayır, değilim."

Sesi ona hâlâ çok sakın geliyordu. "Buna inanamıyorum. Dikkatimi vermeliydim. Kaytarmışım. Bütün hafta boyunca birinin beni takip ettiğini düşündüğüm her an arkama baktım ve gardımı düşürdüğüm an, bum. Neredeyse ölüyordum."

Çenesini sıkarak, uyarı tonunda onun adını söyledi. "Cordelia, birinin seni takip ettiğini mi düşündün?"

"Evet ve görünüşe göre arkamdan gizlice yaklaşmasına izin vermişim. Buna inanamıyorum. Bunun arkasında kimin olduğunu biliyor musun? Çünkü ben biliyorum."

Aiden ona daha önce anlatmadığı için bağırmak istedi. Alec'in tüm hikâyeyi ondan öğrenmesini beklemeye karar verdi. O zaman bağırmaya başlayacaktı.

"Bu Simone," diye kesin bir dille açıkladı. "Tıpkı babamla evlenirken yaptığı gibi beni de ortadan kaldırmaya çalışıyor. Avustralya'daki o ucube aile, ben ... onlara neyin çarptığını anlamayacak."

Aiden onu kollarının arasına alır almaz söylenmeyi bıraktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Cordelia?"

"Ne?"

Onu alnından öptü. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

YİRMİ

HSydney'i aramak için kararlaştırılan saate kadar beklemeye karar verdi. Olayı önemsiz göstermek istiyordu ve bu nedenle Acil durum çağrısı.

"Rapor edilecek bir şey var mı?"

"Evet," dedi. "Talimat verildiği üzere kadını takip etmeye ve gözlemlemeye devam ettim. Evinde sizinle bağlantı kurabilecek bir şey bulamadım."

"Güzel."

"Sorunu ortadan kaldırmak için en uygun zamanı arıyordum."

"Bunlar sizin talimatlarınızdı."

Boğazını temizledi. "Kalabalık bir caddede karşıma bir fırsat çıktı ve ben de devam etmeye karar verdim."

"Ne yaptın sen?"

"Kadını yoğun trafiğin içine ittim."

"Tanıklarla mı? Kalabalık bir cadde demiştin. İnsanlar seni gördü mü?" "Hayır, kimse ne yaptığımı görmedi," diye atıldı.

"Ama bir şeyler ters gitti. Bunu sesinden anlıyorum."

"Kadın hayatta kaldı. Yaraları vardı ama iyileşecek."

"Seni aptal! Bunun işe yarayacağını sana düşündüren neydi? Seni oraya bu sorunu halletmen için gönderdim ve sen başarısız oldun."

Kekeledi, "Evet... evet... Şimdiye kadar daha iyi bir yol bulmam gerektiğinin farkındayım. Polis bunun bir kaza olduğuna inanıyor. Ölmüş olmalıydı ama araba yavaşlıyordu. Bir fırsat gördüğüm için anlık hareket ettim." Bahane ürettiğini fark etti.

"Bu çoktan yapılmalıydı."

"Biliyorum. Başarısız oldum ama bir daha olmayacak." "Olmasa iyi olur. Daha fazla beklemek yok. Sen bitir."

YİRMİ BİR

Cordie yanında Aiden'la birlikte masada videoyu izliyordu. Alec bira almak için bara gitmiş, sonra da karşılarındaki sandalyeye oturmuştu.

"Gerçekten sıçradım." Yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptığını gördün mü?" Aiden çarpışmadan önceki saniyeleri tekrar izledi. "Görünüşe göre arabanın kaputunun üzerine bir sıırıkla atlar gibi atlamaya çalışmışsın. Bu akıllıcaydı."

"Cidden buna olumlu bir anlam yüklemeye mi çalışıyorsun?" Omuz silkti. "Belki."

"Sanırım arabayı sol kolumla durdurmaya çalışmışım gibi görünüyor."

"Sinyal lambaları açıldı," diye yorum yaptı Alec. "Arabanın yavaşlıyor olması iyi bir şey, yoksa çok daha kötü durumda olabilirdin."

Cordie onların güven vermeye çalıştıklarını biliyordu ama bardağın dolu tarafını görmesini sağlama çabaları işe yaramıyordu. Geri çekildi ve tekrar izledi. Kendisinin kaldırımın kenarına çıktığını ve kalabalığın etrafında toplandığını gördü. Herkes ileriye bakıyordu ve birden başları döndü. Görünüşe göre bu, kamyonun geri teptiği noktaydı. Cordie saniyeden kısa bir süre içinde karşıdan gelen arabanın yoluna fırladı. Videoyu tekrar oynattığında, arkasındaki insanlara odaklandı. Herkes birbirine o kadar sıkıştı ki

yüzleri görmek imkansızdı. Görüntüyü bir kez daha geri aldı ve köşeye doğru ilerleyen yayaları izledi. Şüpheli görünen sadece bir kişi vardı.

Beyzbol şapkasını alına kadar indirmişti ve trafik kamerasının yüzünü görebilmesi için kafasını hiç kaldırmıyordu. Kalabalığın içinde kaybolmuş gibiydi. Videonun oynamaya devam etmesine izin verdi. Kazadan sonra, Bazı insanlar ona yardım etmek için koştu; bazıları şok içinde izledi; ve neler olduğunu merak eden diğerleri kameranın görüş alanına girdi. Kargaşa birkaç dakika sürdükten sonra birkaç izleyici kameraya doğru sürüklenmeye başladı

uzaklaştı. Onlar dağılırken yakından baktı ve beyzbol şapkasının aralarında kaybolduğunu gördü.

Alec ve Aiden videoyu en az yirmi kez daha izlediler, kişilere baktılar ama şapkalı adama odaklandılar ve sonunda saldırganı tanımlayacak hiçbir şey görmedikleri sonucuna vardılar.

"Bu kadar yeter," dedi. "Bunu tekrar izleyemem. Kimseyi tanımıyorum."

Aiden, "Neden Alec'e sana gizlice yaklaşmasına nasıl izin verdiğini anlatmıyorsun?" diye önerdi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Alec sordu.

"Bütün hafta boyunca birinin beni takip ettiğine dair garip bir his vardı içimde."

Alec birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Birasından uzun bir yudum aldı. "Bütün hafta boyunca, ha?"

Başıyla onayladı. Adamın gözlerindeki ifadeden, sinirlenmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

"Bana neden birinin sizi takip ettiğini düşündüğünüzü söylemek ister misiniz?"

Belki o zaman bana neden bundan bahsetmediğini açıklayabilirsin."

"Bu sadece bir histi," diyerek kendini savunmaya çalıştı. "Elimde hiçbir kanıt yoktu ve ne zaman böyle bir hisse kapılıp etrafı kolaçan etsem ya da aynaya baksam, orada hiç kimse yoktu."

Aiden kafasını duvara vuracakmış gibi hissetti. "Tanrı aşkına Cordelia, işinde iyi olsaydı bütün mesele görünmekten kaçınmak olurdu ve görünüşe göre öyleydi."

"Bana kızmana gerek yok. Ben de bundan bahsedecektim."

"Şimdi bahsetmeye başla," dedi Alec. "Birinin sizi izlediğinden ilk ne zaman şüphelendiniz?"

Sanat galerisini, otoparkı ve mezarlığı anlatarak haftasını gözden geçirdi. Bitirdiğinde tek söylediği, "Tamam. Bahsetmek istediğin başka bir şey var mı?" oldu.

Cordie, Alec'in şu anda ona kızgın olup olmadığını anlayamıyordu. Aiden'a dönerek, "Sydney'de saat kaç?" diye sordu.

Cevap vermeden önce düşünmesine gerek kalmadı. "Burada saat dokuzu geçiyor, yani orada öğlen on ikiyi geçiyor. Neden?"

"Liam'ı aramak istiyorum."

"Onunla konuştum," dedi Alec. "Birkaç şeyi araştırıyor ve beni geri arayacak."

Hangi birkaç şey? Kız sormaya fırsat bulamadan, "Sana haber veririm," dedi.

Sabırlı olmalısın Cordie."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Sinir bozucuydu ve yorgunluk ona zarar veriyordu. En azından o gözlerinin altında koyu halkalar oluşması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Morluklar onları gizleyecekti.

"Çaresiz olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti.

Aiden gerçekten de sempatik görünüyordu. "Biliyorum ama şimdilik bunu bizim halletmemize izin vermelisin. Büyük bir travma yaşadın."

Şu anda hissettiği ağrılar ve sızılar ona haklı olduğunu söylüyordu.

"Regan ve benim bir iyilik isteyeceğiz," dedi Alec. Davranışları değişti. O artık profesyonel ve ciddi bir FBI ajanı değil, onun arkadaşıydı.

"Ne oldu?"

"Avukatlar hâlâ evle ilgili belgeleri imzalamaya hazır hale getirmedi."

"Onları aramamı ister misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, halledeceklerine söz verdiler. Ama Regan ve ben bazı eşyalarımızı şimdi eve taşımamızın senin için bir sakıncası olmayacağını umuyorduk."

"Hayır, elbette sakıncası yok. Siz taşınmadan önce Regan odaların çoğunun boya rengini değiştirmek istememiş miydi?"

"Sadece iki oda ve boyacılar yarın orada olacaklar... eğer sorun olmazsa."

"Evet, sorun değil. Devam et ve ne yapmak istiyorsan yap."

Alec birkaç dakika sonra ayrıldı. Aiden onunla kapıya kadar yürüdü ve ikisi orada durup birkaç dakika boyunca alçak sesle konuştular. İkisi de ona birkaç kez baktı ve Aiden onun hakkında konuştuklarını anladı. Ayrıca ikisinin de ona ne konuştuklarını söylemeyeceklerini biliyordu ama bunun onu içeride tutmakla ilgili bir şey olduğundan oldukça emindi. Otel.

Alec gitmeden önce videoyu ona e-posta ile göndermişti. Videoyu dizüstü bilgisayarında açtı ve tekrar izledi. Aiden ona döndüğünde, "Bu video uzun süre aklımdan çıkmayacak," dedi.

"Belki izlemeyi bırakırsan ..." Haklı

olduğu bir nokta vardı. "Tamam."

"Başka bir şey düşünmeye çalış."

"Ne kadar parlak bir fikir. Bunu yapmak hiç aklıma gelmezdi."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye cevap verdi, onun alaycılığından hiç etkilenmemişti.

Dizüstü bilgisayarıyla masaya geri döndü ve bir dosyayı kontrol etmek için oturdu. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Adam kendini işine o kadar kaptırmıştı ki Cordie yatak odasına gidip yatağa oturdu ve soruşturmayı hızlandırmak için ne yapabileceğini düşündü. Oturma odasına geri döndü. "Aiden, merak ediyordum da" diye başladı tatlı tatlı.

"Ne?" Her zamanki gibi aniden.

"Sydney'e ne zaman dönüyorsun?"

Yazmayı bıraktı ve ona baktı. "Neden?"

"Seninle gelmek istiyorum."

Ona sadece deli misin bakışı olarak yorumlayabileceği bir bakış attı.

"Hayır."

"Neden seninle gitmek istediğimi duymak istemez misin?"

"Hayır."

"Yine de sana söylüyorum."

Arkasına yaslandı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Simone Rayburn'ün kapısını çalmak istiyorum ve benden kurtulmak için birini gönderdiğini itiraf etmesini sağlayacağım. Sonra da sanırım Jayden'in önerdiği şeyi yapabilirim."

Aiden için gülümsememek çok zordu. Cordie gerçekten de heyecanlanmaya başlamıştı. "Bu da ne?" diye sordu.

"Onu ezip geç. Hatta bütün aileyi bile öldürebilirim."

"Cordelia, Sydney'e gitmiyorsun."

Tartışmayı bıraktı. Bir ya da iki dakika boyunca Simone ve öfkesinin bir kısmından kurtuldu ama sonunda sabırlı olması gerektiğini fark etti. Liam araştırıyordu ve belki de yakında Simone'u ve Chicago'ya gönderdiği adam ya da adamları tutuklamak için gereken kanıtı. Aklında başka biri olabileceğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Aiden, "Birkaç dakika içinde bir randevum için ayrılacağım," diye açıkladı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve yatak odasına götürdü. Döndüğünde spor ceketini giyiyordu.

Ona nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemedi ve o da sormadı. Eğer bilmesini isteseydi, ona zaman ayırıp açıklamak -ki bu yapılacak en kibar şey olurdu. Ancak o kaba olmayı tercih ederdi. Saatin onu çoktan geçtiğini söylemeli miydi? Hayır, tabii ki Elbette yatmamalıydı. Öğretmenler okul geceleri saat onda yatarlardı -en azından o öğretmenlik yaparken öyleydi- ama milyoner CEO'lar isterlerse bütün gece dışarıda parti yapabilirlerdi. Kontrol gibi şeyler yapmak zorunda değillerdi.

Ertesi sabah hormonları azmış ergen çocuklar.

Cep telefonunu ceketinin cebine sokarak, "Koridorda bir güvenlik görevlisi var," dedi.

"Biliyorum. Onu gördüm."

"Güvende olacaksın. Kimsenin girip çıkmasına izin vermeyecek."

Ya da dışarı mı? Başka bir deyişle, hiçbir yere gitmiyordu. Onunla dalga geçmeye karar verdi. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum. Asla ayrılmayabilirim.

Bu gece iyi vakit geçirin." Başka bir şey söylemeden yatak odasına girdi ve sessizce kapıyı kapattı.

Yalan söylememişti. Çok yorgundu ve sadece uyumak istiyordu. Şımartılmak bir lükstü ve şu anda ihtiyacı olan şey de buydu. Kendine güvenmeyi unutmuştu. Gücünü geri kazanmak için yardıma ihtiyacı vardı. Otelde biraz daha kalmak o kadar da kötü bir şey olmazdı. Bir gün daha dinlenecek ve sonra eve dönecekti.

Birkaç saat televizyon izledi ve rahatladı. Gece yarısı civarında uykuya daldı ama daha sonra çığlık atarak uyandı. Hızla ayağa kalkarak, tehdidi bulmaya çalışmak için çılgınca odanın etrafına baktı. Bir çarpma sesi, ardından bir küfür duydu ve birden Aiden yanında belirdi.

"Bu ne . . . İyi misin?" diye nefes nefese kaldı.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Uyandırdım mı seni?"

"Kan donduran bir çığlık duydum."

"Ben de duydum," diye açıkladı. "Çığlık attım ve beni uyandıran da bu oldu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Sesi şaşkındı.

"Kötü rüya mı?"

"Muhtemelen. Hatırlamıyorum."

Üzerinde boxerdan başka bir şey yoktu, orada durmuş ona bakıyordu ve ne kadar bitkin hissederse hissetsin, onun vücudunun ne kadar seksi olduğunu fark etti, oysa onunki ... renkliydi. Siyah-mavi.

"Seninle yatmamı ister misin?" diye sordu. "Hayır."

"Tamam." Çarşafı geri çekti ve onunla birlikte yatağa girdi. "Başını omzuma koy."

"Şimdi de bana nasıl uyuyacağımı mı söylüyorsun?" "İyi geceler, Cordelia."

YİRMİ İKİ

Aiden spor yapmak için saat yedi civarında süitten ayrıldı ve saat dokuzu geçene kadar geri dönmedi. Cordelia'nın iyi olduğundan emin olmak için ona baktı.

Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Üstünü değiştirdikten sonra, kahve almak ve kardeşleri Walker hakkında ne yapacaklarını konuşmak üzere Spencer'la buluşmak için tekrar ayrıldı.

Cordie uyandığında odası hâlâ karanlıktı ama perdelerin birleştiği aralıktan bir parça güneş parlıyordu. Yataktan kalktı, perdeleri sonuna kadar açtı ve güneşli güzel bir güne baktı. Kendini çok daha iyi hissettiğine ikna etti. Ağrı ve sızıları eskisi kadar kötü değildi ve hareket etmeye başladığında bacaklarındaki sertlik de hafiflemişti. Korkunç derecede morarmış kalçası hâlâ ateş gibi yanıyordu ama dayanılmaz değildi. Artık kendi başının çaresine bakabilirdi ve bunu kanıtlamak için hemşire yardımı gelmeden önce giyinecekti. Plastik pansumanın üstesinden gelebileceğinden emindi.

ıslanmasın diye alçısının üzerine bir kılıf geçirdi. Yeni bir gün, yeni bir olumlu tutum, dedi kendi kendine.

Aynada kendini görene kadar oldukça neşeli hissediyordu. Kraken gibi görünüyordu. Şişlik inmişti ama morarmış derisi daha canlıydı ve saçları - Tanrım, saçları sanki bir jet motorunun önünde şekillendirilmiş gibiydi. *Saçlarının diken diken olduğunu* ifade etmek bile yetersiz *kalıyordu*. Belki de biraz yardıma ihtiyacı vardı.

Daha sonra gelen kırk yaşlarındaki hemşire Patty konuşkan biriydi. Biraz tombulca, nazik gözleri ve anaç mizacıyla bir gün önce ziyaret eden şehvetli hemşireye hiç benzemiyordu. Kendini tanıttıktan sonra Cordie'ye Walker'la ilgilenmeye ara verdiği için mutlu olduğunu söyledi.

"Zorluk mu çıkarıyor?" Cordie sordu. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Walker genellikle ailedeki gerçek büyücüydü.

Patty çok yumuşak konuştuğu için söyledikleri Cordie'yi güldürdü. "Tam bir baş belası." Cordie'nin askısını çıkarıp katladı. "Asla bir

'lütfen' ya da 'teşekkür ederim' diyor ve ne zaman yardım etmeye alısak bağırıyor. Onu yataktan tekerlekli sandalyeye taşımak bile bir imtihan."

"Bugün onu görmeye gitmeyi planlamıtım," dedi Cordie. "Belki de kendini daha iyi hissedene kadar beklemeliyim."

"Beklemeyin. Orada bir arkadaşıyla arasını düzeltebilir. Fizyoterapistini gördüğüne hiç sevinmedi."

Cordie, Patty'nin abarttığını umuyordu. Walker'ın kimseye kaba davrandığını dnemiyordu. Aiden, kesinlikle. Spencer, belki bazen. Ama Walker? Hayır, asla.

Giyindikten sonra koridoru geçerek Walker'ın süitine yöneldi. Gardiyan onun bir şey yapmaya çalıştığını dnm gibi baktı ama geçmesine izin verdi ve bir gölge gibi bir adım gerisinden takip etti.

"Hemen burada olacağım," diye hatırlattı ona.

Kapıyı açıp içeri girerken gülümseyerek, "Ben de hemen geliyorum," dedi.

Sit karanlıktı ve gözlerinin alıması bir saniye sürdü. Tüm perdeler kapalıydı ve sehpanın üzerindeki tek lamba, odayı aydınlatan tek şeydi. ışık kaynağı. Fuayeyi geçip birkaç adım attı ve onu gördü. Zavallı Walker. Çok solgun görünüyordu . . . ve kızgın. Oturma odasının ortasında, sehpanın yanında tekerlekli sandalyede oturuyordu. Bacağı önünde dimdik duruyordu. Alçı dizinin üstüne kadar uzanıyordu ve Cordie bacağını büküp bkemediğini anlayamıyordu.

Ona gülümsemeyi başardı ve "Duyduğuma göre sana araba arpmı." dedi. "Araba çarptığını duydum."

Ona yanağından bir öpücük vermeyi düşündü ama ona yaklatıka kötü koku daha da güçlendi. Aniden durdu. "İğrenç kokuyorsun," diye ağzından kaçırdı.

"Onu yıkamamıza izin vermiyor," dedi Patty. Elinde bir yığın havluyla Cordie'nin yanından geçti.

Walker'ın yüzü bir kayıtsızlık maskesine dönüştü. Patty yatak odasında gözden kaybolana kadar ona ters ters baktı ve sonra, "Keşke herkes beni rahat bıraksa," dedi.

"Neyin var senin?" diye sordu Cordie. Adam onu duymamış gibi davrandı. Cordie sorusunu çok daha yüksek bir sesle tekrarladı. Walker'a o kadar odaklanmıştı ki, Aiden ve Spencer'ın az önce

içeri girdi. "Banyo yaptıktan ve temiz kıyafetler giydikten sonra hepimiz seni bir süreliğine yalnız bırakacağız."

"Biraz huzur bulmak için yatak odasına girip kapıyı kilitlemem mi gerekiyor?" diye homurdandı. "Aslında, sanırım tam da bunu yapacağım." Arkasını dönebilmek için tekerlekli sandalyesini sehpadan uzaklaştırmaya başladı.

Aiden araya girip Walker'a çocuk gibi davrandığı için ağzının payını vermek üzereydi ki Cordie güldü. Şaşırtıcı tepki onu tereddüt ettirdi. Bu kadar komik olduğunu düşündüğü şey neydi?

"Seni kilitli bir odadan çıkaramayacağımı mı sanıyorsun? En fazla beş dakikamı alır," dedi.

Walker alay etti ve sandalyesinin tekerleklerini döndürmeyi bıraktı. "Ne yapacaksın ki? Kapıyı tekmelemesi için birini mi çağırırdın?"

"O kadar barbarca bir şey değil," dedi tatlı tatlı. "Seni dışarı çıkarmanın pek çok yolunu biliyorum. Göz yaşartıcı gaz kullanabilirim sanırım. Bu hızlı ve kolay. Senin Gözlerin bir hafta boyunca yanacak, ama kapıyı açacağını garanti ederim. Ya da ben -"

Onu durdurdu. "Sen aklını kaçırmışsın. Göz yaşartıcı gazı nereden alacaksın?"

Kızgın bir şekilde, "St. Matthew Lisesi'nde ne yapıyordum?" diye sordu. "Öğretmendir."

"Peki ben ne öğrettim?"

O daha tahmin edemedi, "Kimya, Walker. Ben kimya öğrettim. Göz yaşartıcı gaz almayacağım. Kendim yapacağım ve oda servisi ihtiyacım olan her şeyi getirecek. Biraz sirke, biraz karbonat, birkaç acı baharat . . . ne dersin? Ya da sizi kilitli bir odadan çıkarmak için başka neler yapabileceğimi duymak ister misiniz?"

Elbette blöf yapıyordu. Evet, göz yaşartıcı gaz yapmayı biliyordu ama asla yapmayacaktı ve göz yaşartıcı gazı odaya nasıl sokacağını sorarsa ne diyeceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Sen bir hortlaksın," diye homurdandı.

"Evet, öyleyim," diye neşeyle kabul etti. "Şimdi yıkanacak mısın, yoksa oda servisini arayıp sana birkaç sürpriz hazırlayayım mı? İşbirliği mi?"

Ellerini isteksiz bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, sen kazandın." Fikrini değiştiremeden, Patty onu yatak odasına götürmek için içeri daldı.

"Gitme Cordie," diye seslendi Walker. "Bu uzun sürmeyecek."
Kokusundan mı? Bunun öğleden sonrayı alacağını düşündü. Aiden
arkasından yaklaştı ve kolunu omzuna koydu. "Göz yaşartıcı gaz,
Cordelia?"

"Bu şeyi nasıl yapacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?" Spencer'ın sesi
etkilenmiş gibiydi.

Onlarla yüzleşmek için arkasını döndüğünde, "Evet, biliyorum," dedi.

Madison kardeşlerin üçünü de aynı yerde görmeyeli uzun zaman olmuştu
ve benzerlikleri fark etmekten kendini alamadı. Belirgin farklılıklar da vardı.
Spencer ve Aiden'in ikisi de uzun boyluydu ve kaslı yapıları, spor yaparak
geçirdikleri zamanın bir kanıtıydı.

Spencer'ın omuzları Aiden'a göre biraz daha iriydi ama Aiden daha biçimli
bir vücuda sahipti. Walker ise aynı fiziksel uygunluk belirtilerini
göstermiyordu. Görünüşe göre yaşam tarzı onu ele geçirmeye başlamıştı,
çünkü hatırladığından daha zayıftı ve cildinde

Hızlı şeritte yaşamının sonunda bedelini ödediğini gösteren solgun bir renk.
Farklı fiziklerine rağmen, üç kardeş de yakışıklıydı ve model olabilirlerdi.
Aiden, *GQ*'da evde gibi görünürdü. Spencer *Sports Illustrated*'a daha uygun
olurdu. Ve Walker ... o farklıydı. Bir zamanlar *Esquire*'ın kapağı için bir
aday olabilecekken, şimdi bir tıp dergisinin konusu gibi görünüyordu.

Spencer onun omzunu okşadı. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun.
Morlukları zar zor görebiliyorum," dedi ona. "Kimsenin fark edeceğini bile
sanmıyorum. İyi görünmüyor mu, Aiden?"

"Cordelia her zaman iyi görünür."

Onlara yalanları için teşekkür etmek üzereydi ki kapı çalındı ve beyazlar
giymiş iri yarı bir adam içeri girdi.

"Walker işbirliği yapıyor, Edward," dedi Aiden.

Spencer ona, "Edward bir hemşire," dedi. "Walker'ı duşa sokmamıza
yardım edecekti."

Aiden hemşireyi Cordelia'yla tanıştırdı. Onun elini tuttuğunda kaşlarını
çattı ve yüzünü inceledi. "Walker'la birlikte arabada mıydın?"

Cordie Spencer'a döndü ve ona suçlayıcı bir kaş çattı. "Zar zor fark edilen
morluklar, ha?" dedi gülerek.

"Ona bir araba çarptı," diye açıkladı Aiden.

Edward kolunu askıdan nazikçe çıkardığında onu durdurmadı. Parmaklarını kontrol etti ve "Çok fazla şişlik yok. Bu iyi bir şey. Doktoru ne zaman göreceksiniz?"

En ufak bir fikri bile yoktu. Alçıyı takan doktorun adını bile bilmiyordu. Aiden cevap verdi. "Yarından sonraki gün bir uzmanla randevusu var." "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Randevuyu senin için aldım."

"Ne zaman?"

"Hastanede."

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu, onun haberi olmadan kendisi için planlar yapmasına şaşırılmış ve tedirgin olmuştu.

"Yarından sonraki gün."

"Alçıyı o kadar çabuk çıkarmayacak," dedi.

"Hayır. Sadece düzgün iyileştiğinden emin olmak için bir kontrol. Seni ben götüreceğim."

"Aiden, birkaç gün içinde burada olmayabilirim."

"Evet, olacaksın."

Cordie şimdi onunla tartışmaya girecek değildi. Yalnız kalana kadar bekleyecekti. O zaman söyleyeceklerini söyleyecek ve onu dinletecekti.

"Gidip Walker'a yardım edeyim," dedi Edward. Ayrılmadan önce Cordie'ye döndü. "Seninle tanışmak bir zevkti. Herhangi bir sorun yaşarsan bana haber ver."

Önünde büyük bir sorun duruyordu ama Edward'ın Aiden konusunda ona yardım edebileceğinden şüpheliydi.

"İzin verirseniz, yapmam gereken bazı görüşmeler var." Odayı geçti ve durdu. "Spencer, neden oda temizliğini arayıp burayı temizlemesi için birini göndermelerini istemiyorsun? Her yer dağınık." Aiden'in yüz ifadesini gördü ve elini kaldırdı. "Evet, paralelliği görüyorum."

Kahkahası onu kapıdan çıkarken takip etti. Yine de hiç aynı değildi. Aiden'in dağınıklık tanımı normal insanlarınkinden tamamen farklıydı. Bir eşarbyı masanın üzerinde bırakmak onun için odayı dağınık hale getirirdi. Tamam,

Belki oturma odasında bir eşarptan başka birkaç şey daha bırakmıştı ama dağınık sayılabilecek kadar değildi.

Güvenlik görevlisi onu kapıya kadar geçirdi. "Bay Madison sizi bulamayınca endişelendi. Kardeşini aradığınızı söylediğimde sakinleşti."

Aiden endişeli miydi? Otelden ayrıldığını mı düşünüyordu? Ve eğer öyleyse, bunu nasıl başarmıştı? Peşinde bir koruma olmadan kapıdan dışarı adım atamazdı ve asansör düğmesine basmaya cesaret ederse muhtemelen yaka paça tutulup süite geri götürülürdü. Aiden işleri yürüttüğü sürece hiçbir yere gidemezdi.

Telefonunu almak için yatak odasına gitti, dolabın önünden geçti ve hızla durdu. Dolap bir gece önce boştu. Şimdi ise kıyafetlerle doluydu. Işığı açtı ve içeri girdi. Bunlar onun giysileriydi ve sadece birkaç tane de değildi. Bütün raflar doluydu. Bir rafta üç çift kot pantolon, hepsi güzelce katlanmış. Başka bir rafta tişörtler vardı.

Bunu Aiden mi yapmıştı? Ve eğer öyleyse, neden? Her şeyi geri taşımak ya da Boston yolculuğu için toparlamak gerçekten çok zor olacaktı. Süitin kapısının açıldığını duydu. Oturma odasına girdiğinde Regan telefonuyla konuşuyordu. Telefonunu çantasıyla birlikte masanın üzerine bıraktı, sonra başını kaldırıp Cordie'yi gördü.

"Alec'te ayakkabılarınızdan bir kutu var. Birkaç dakika içinde onlarla burada olacak.

Lobide bir arkadaşıyla karşılaştı" dedi.

Kafası iyice karışan Cordie, "Neden ayakkabılarımı getiriyor?" diye sordu.

"Bir süre burada kalacağın için kıyafetlerini ve ayakkabılarını istersin diye düşündüm." Kanepeye uzandı ve yanındaki yastığı okşadı. "Rahatlamalısın."

"Rahatlamaktan başka bir şey yapmadım," dedi Cordie. "Neden burada kalacağımı düşünüyorsun? Eve gitmeye hazırım."

"Ama kıyafetlerinden bazılarını getirdim."

"Neden?"

"Ne demek 'neden'? Eşyalarına ihtiyacın var." Regan yastığı tekrar okşadı. "Lütfen oturun."

Cordie pes etti ve onun yanına oturdu. "Regan, neler oluyor?" "Alec bir süre daha burada kalman gerektiğini düşünüyor. Burada güvendesin ve Seni arabanın önüne kimin ittiğini bulmanın biraz zaman alacağını düşünüyor."

"Şüphelerim olsa da kimin yaptığını asla bilemeyebiliriz. Sonsuza kadar burada kalamam," diye karşı çıktı. "Burası Aiden'ın yeri, benim değil. Burası Aiden'ın yeri, benim değil."

yeterince uzun sürdü."

"Onunla kalman için ısrar eden oydu ve bir sürü odası var. Yatak odaları birbirinden uzakta," diye belirtti Regan. "Nadiren burada olduğu için onun yoluna çıkmayacaksın. Ve kimse sana ulaşamaz Cordie. Daha güvende olamazsın."

"Evet, biliyorum, ama-"

"Giymek için burada da yardımın var."

"Kendim giyinebilirim."

"Dar kot pantolonunu tek elle giyebilir misin? Peki ya sütyenini bağlayabilir misin? Belki sol elinin parmaklarını hareket ettirebildiğinde daha kolay olur ama şu anda sıkışmış durumdasın, değil mi? Walker'da sana yardım edecek hemşireler var."

"Eve döndüğümde gerekirse birini tutabilirim."

"Peki ya güvenlik?"

"Kapılarımı kilitleyeceğim."

"Burada kalman gerektiğini biliyorsun."

Böylesine lüks içinde yaşarken kendini kapana kısılmış hissediyordu. Eğer tamamen dürüst olsaydı, direnişinin bağımsızlık duygularıyla pek ilgisi olmadığını ve daha çok Aiden'la yalnız kalma korkusuyla ilgili olduğunu itiraf ederdi. Onun çatısı altında yaşarken, onu her gün görürken ve kendisine dokunmasını arzularken hayatına nasıl devam edebilir ve onu nasıl unutabilirdi? Cordie, Regan'a içini dökmek ve Sydney'de Aiden'la neler olduğunu anlatmak istiyordu ama yapamıyordu. Aiden'ın kollarında delice geçirilen birkaç gece bir ilişki yaratmazdı ve eğer Regan biliyorsa Cordie için endişelenecekti ve kardeşine ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını Tanrı bilirdi. Rızası olan yetişkinler olmaları önemli değildi. Cordie'nin, Regan ve Sophie'nin Aiden'a olan aşkının geçmişte kaldığına inanmaları için elinden geleni yaptığı da bir gerçektir. Boston, diye düşündü yüzüncü kez, yeterince yakın olamazdı.

"Şımartılmaya alışık değilim ama bunun çok güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Oda servisi harika ve çarşafLARımın değiştirilmesi çok hoş. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek yok."

"O zaman biraz daha kalacak mısınız?"

"Evet, sadece biraz daha uzun," diye söz verdi. "Şikayet etmeyecek misin?"

Cordie güldü. "ikayet etmeyeceğim. Bu kadar benden bahsettiğimiz yeter. Sana neler oluyor?"

"Küçük bir haberim var," dedi. "eki kiraladığımız o iğrenç kadına götürdüm ve Alec'le benim bir yıllık kira kontratı imzalamamız gerektiğini söyledi. Bir ev ararken aydan aya geçinip duruyorduk."

"Ne yaptın sen?"

"ekimi geri aldım ve ona önümüzdeki hafta sonuna kadar çıkacağımızı söyledim." Cordie ne olacağını biliyordu. "Ve?"

Regan dudağını ısırdı ve yalvaran bir bakışla, "Artık sizin eve taşınabilir miyiz?" dedi.

"Tabii ki alabilirsin. Evi satın alıyorsun. Sadece eşyalarımı nakliyeciler alana kadar misafir odasına koy."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Cordie kendini yerinden edilmiş hissetmiyordu. İşler beklediğinden daha hızlı ilerliyordu ama arkadaşlarının yeni sahipleri olmasından memnundu. Umarım her şey yoluna girer ve yakında Boston'da olurdu. Birkaç dakika daha ev ve harika mahalle hakkında konuştuktan sonra konu Cordie'nin durumuna geldi.

Regan tiksintiyle başını salladı. "O cadı hakkında düşünüyordum, Simone."

"Peki ya o?"

"Seni tehdit etti, değil mi? Sanırım size olanların arkasında onun olduğu sonucuna varabiliriz. Ve herhangi bir tanıma göre, bu cinayete teşebbst."

"Benim vardığım sonuç da bu," diye katıldı Cordie.

"Sırrı ortaya çıkacak diye panik içinde olmalı, o yüzden onu kendi oyununda yen derim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu ortaya çıkar. Sydney'deki herkes onun babana ne yaptığını ve seni nasıl terk ettiğini bilsin. Gerekirse bir billboard kiralayın."

Cordie güldü. "Reklam panosu mu?"

"Ne gerekiyorsa yap," dedi. "Sır ortaya çıktığında, senin peşinden gelmek için bir nedeni kalmayacak. Umarım seni rahat bırakır."

"Ya da o kadar öfkelenecek ki beni öldürmesi için on adam tutacak."

"Bu da bir olasılık," diye izin verdi Regan.

"Simone'un cinayete teşebbüsten paçayı sıyırmasını doğru bulmuyorum. Peki ya beni iten adam?" Regan cevap vermeden önce Cordie, "Sadece Simone'u ifşa edersem ona ne olacak? Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Simone'la birlikte hapse girmeli. İkisini de yakalamak istiyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Bu konuyu Alec ve Jack'le konuşurum diye düşündüm. Bir şeyler bulacaklardır."

Regan memnun oldu. "Kocama ve Jack'e çok güveniyorsun." "Elbette güveniyorum. Ama Alec'in ne diyeceğini biliyorum."

"Ne diyeceğim?" Alec elinde büyük bir kutuyla içeri girdi.

Regan ona kutuyu Cordie'nin dolabında yere koymasını söyledi. "Onları sonra düzenleyeceğim."

Cordie, Alec oturma odasına dönene kadar bekledi ve sonra şöyle dedi, "Yeterli bilgi olmadan hemen sonuca vardığımı ve resmin tamamına bakmam gerektiğini söyleyeceksiniz."

"Haklısın. Ben de tam olarak bunu söyleyeceğim." Cordie'ye doğru yürüdü ve onu alnından öptü. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Gayet iyi," diye yanıtladı.

"Regan ve ben yeni evimizi çok sevdik," dedi Cordie'ye.

Regan ona, "Henüz tam olarak sahibi değiliz," diye hatırlattı.

"Yakında yapacağız," diye söz verdi. "Liam'dan haber aldım, Cordie." "Bir haber verdi mi?"

"Simone'la birlikte o iki korumayı kontrol ediyordu. Ortadan kaybolmuşlar. Onları Sydney'de hiçbir yerde bulamıyor. Pasaportlarını kullanmamışlar ama başka kimlikler kullanıyor olabilirler. Eğer geçen hafta Amerika Birleşik Devletleri'ne uçmuşlarsa, Liam bunu öğrenecektir."

"Beni Chicago'ya kadar takip ettiklerini mi düşünüyorsun?" "Bu güçlü bir olasılık."

"Bence bir tuzak kurmalısın. Beklemek sinir bozucu," diye önerdi

Regan. "Liam yakında bazı bilgilere sahip olacak," diye söz verdi Alec.

"Sabırlı ol." "Sabırlı davranıyorum," diye itiraz etti Cordie.

Alec sırtıttı. "Karımla konuşuyordum."

Cordie onları tartışmalarıyla baş başa bıraktı ve Walker'a vereceği birkaç dergiyi almak için yatak odasına gitti. Geri döndüğünde

Oturma odasında arkadaşları birbirlerinin kollarına sarılmış, tutkuyla öpüşüyorlardı. Bir yıldan uzun süredir evli olmaları heyecanlarını kesinlikle azaltmamıştı; onun kapıdan çıktığını fark etmediler bile. Asansörün önünde farklı bir güvenlik görevlisi duruyordu ama kaşları aynı şüpheci ifadeyle çatılmıştı. Ona başıyla selam verdi ve Walker'ın süitine doğru ilerlemeye devam etti. Güvenlik görevlisi ona kapıyı açmak için aceleyle ilerledi.

Walker yalnızdı, kırık bacağı sert beyaz alçısıyla yuvarlak bir sedirin üzerinde kanepede oturuyordu. Üzerinde temiz giysiler vardı, gri Eşofman ve beyaz tişört giymişti ve dizüstü bilgisayarını çıkarmıştı. "Bölüyor muyum?" diye sordu.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Gel benimle otur. Aiden ve Spencer ikinci raunt için geri geldiklerinde benim şans tılsımım olabilirsin."

Cordie, sevdiği eski Walker'ın geri döndüğüne dair işaretler olduğunu görmekten mutluydu. Cordie'nin oturabilmesi için kanepedeki kâğıt yığnını kaldırdı.

Sol kolunu önünde dik bir açıyla tutan askıyı başıyla işaret ederek, "Kolun nasıl?" diye sordu.

"Tamam."

"Doğruyu söyle, Kane."

Sophie gülümsedi. Walker, Sophie ve ona her zaman soyadlarıyla hitap ederdi. "Acıyor," dedi Sophie. "Düzeltemiyorum ve kendimi çok ... işe yaramaz hissediyorum. Senin durumun nasıl? bacak?"

"Ara sıra ağrıyor," diye itiraf etti. "Yine de ağrı kesici almayı sevmiyorum.

Bana hissettirdiklerinden

hoşlanmıyorum." "Ben de sevmiyorum."

"Bira iyi gelir," dedi sırtarak. "Bir tane ister misin?" Kadın güldü. "Hayır, teşekkürler."

Walker dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Az önce Kongre Üyesi Mitchell Ray Chambers'ın basın toplantısını izledim. Bir muhabir bana e-posta ile gönderdi. Adam tam bir palavracı. İzlemek ister misin?"

"Tamam."

"Ondan ve kuzeninden biraz arazi aldım. İyi de bir anlaşma yaptım," diye övündü. "Ama Aiden bu konuda benimle savaşıyor."

Cordie genelde kimseden hemen hoşlanmazdı ama kongre üyesinin bir istisna olduğu ortaya çıktı. Adam kameraya gülümseyip konuşmaya başlar

başlamaz Cordie iğrenmişti. Adam durmadan Madison'la nasıl yüzyılın anlaşmasını yaptığını ve nasıl

bir yıldan fazla bir süredir üzerinde çalıştığını söyledi. Belediye Başkanı Green'in Rock Point'in satışını mahvetmeye çalıştığını ve sonra da kendisini suçladığını vurguladı. Seçmenlerinin bunun olmasına izin vermediğini bilmelerini istedi ve şimdi nihayet Hamilton Hotel and Resort'un Rock Point'te inşa edileceğini duyurmaktan heyecan duyuyordu. Hepsi onun sayesinde oldu.

Konferans biter bitmez Cordie, "Söylediklerinin herhangi biri doğru mu?" diye sordu.

"Bir kısmı," diye yanıtladı Walker. "Kongre üyesi bana geldi ve araziye satın almak için bir rakam üzerinde çalıştık. Kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu düşündüm. Aiden ve Spencer'ın ödemeyi kabul ettiği miktarın yarısıydı. Yarısı," diye vurguladı.

"Sence neden böyle? Neden bu kadar az alsın ki?" "Yeniden seçilmek üzere ve Belediye Başkanı Green seçimlerde ona meydan okuyor.

birincil. Onun anket rakamları çok yüksek, onunki ise bodrum katında. Yeniden seçilmek için her şeyi yapacaktır."

"Kuzeninin kongre üyesiyle birlikte arazisi olduğunu söylediniz. Daha az para almayı kabul etti mi?"

"Evet, öyle," dedi Walker. "Belki Chambers aradaki farkı kapatmak için ona kendi payını veriyordur. Bilmiyorum."

"Spencer tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Rock Point'in bitişiğindeki kasabadan bahsettiğinde, onun oteli istiyor. İş olmadığı için kasabanın kurduğunu ve yeni bir otel ve tatil köyünün hayatları değiştireceğini, ancak Aiden'la birlikte olduğunu ve Chambers ile iş yapmak istemediğini söyledi. Aiden, Chambers'ın arkasında dursa iyi olur.

Bu."

Walker kavgaya hazırды. Cordie araya girmek istemiyordu ama bariz olanı da belirtmeden edemedi. "Aiden ve Spencer'ın neden temkinli davrandıklarını anlayabiliyorum."

"Onların tarafını mı tutuyorsun?"

"Bu soru lise öğrencilerimden birinin soracağı bir soru. Hayır, taraf tutmuyorum. Sadece otelcilik işine hiç ama hiç ilgi göstermediğinizi belirtiyorum. Bu doğru değil mi?"

"Ben eşit bir ortağım."

"Oylama yapıldığında her zaman çekimser kalan kişi." Onu yanından dürttü. "İtiraf et. Şimdiye kadar o kadar da ilgilenmedin, değil mi?"

"Hayır, yapmadım," diye itiraf etti iç çekerek. Minderlere yaslandı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve yanındaki koltuğa bıraktı. "Aile işine dahil olmak istediğime karar verdim. Bana izin vermeyecekler."

"Yanılıyorsun," dedi. "Yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyorum." Adam itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde, "Ve herkes senin doğuştan müzakereci olduğunu biliyor," diye devam etti.

"Öyle mi?"

"Ailedeki en çekici kişi sensin Walker," dedi. "Ama gerçekten bu işin kalıcı bir parçası olmak istiyor musun, yoksa yarışlara geri dönene kadar bunu mu yapacaksın?"

"Yarışlarla işim bitti. Emekli olma zamanım geldi."

Sesi söylediklerinde ciddiymiş gibi geliyordu. O kadar uzun zamandır araba yarışı yapıyordu ki duracağını hiç sanmıyordu ama yine de söylediklerinde samimi olduğunu umuyordu. Walker özünde iyi bir adamdı. Sadece bunu görecektir ve başkalarının da görmesine izin verecek kadar yavaşlaması gerekiyordu.

Cordie günün geri kalanını Boston'daki müteahhitlerle telefon görüşmeleri yaparak geçirdi ve hemşire duş almasına ve mavi ipek geceliğini giymesine yardım ettiğinde, televizyonun karşısına kıvrılıp kendinden geçmeye hazırdı. Aiden saat on bir civarında geldi. Kapıyı kilitleti ve ona tek kelime etmeden yatak odasına gitti. Muhtemelen onun etrafında olmasından bıkmıştı, diye düşündü. Ona mahkûm olduğunu mu düşünüyordu? Ona bu soruyu sormayı düşündü ama sonra gerçeği söylemeyeceğine karar verdi.

O bir beyefendiydi. İstese bile onu kovamazdı.

Bu gece onun nesi vardı? Kendini huzursuz, keyifsiz hissediyor ve saçma sapan düşüncelere kapılıyordu. Sorunun ne olduğunu biliyordu ama gerçeğin etrafında dönmesi beş dakikasını almıştı. Onu istiyordu. Ona bu kadar yakın olmaktan ve görmezden gelinmekten nefret ediyordu. Cordie çaresizce şehirden uzaklaşmak istiyordu. Kendini savunmasız hissetmekten nefret ediyordu ve kendini koruması gerektiğini biliyordu. Sorun nasıl yapacağını bilmemesiydi.

Televizyonda bir dedektiflik programı oynuyordu. İlgilenecek kadar dikkat etmemişti ve Aiden içeri girdiğinde kapatmak için kumandaya uzanıyordu. Saçları ıslaktı. Göğsü çıplaktı ve üzerinde bir çift eski eşofman vardı. Yemek için yeterince iyi görünüyordu. Özbilinçle saçlarını öne doğru çekti, ne yaptığını fark etti ve durdu. Birkaç çürük onu tiksindiriyorsa, bu onun sorunuydu, onun değil.

Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Onun ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Pokerde hiç kaybetmemesine şaşmamalı.

"Bir şey mi istemiştin?" Bu soruyu neden fısıldadığını anlayamamıştı.

"Evet, biliyorum." Kanepenin etrafına geldi ve oturdu. Sonra onu nazikçe kucağına aldı ve bacaklarını ayırarak üzerine oturmasını sağladı.

Kaşlarını çatarak dizlerinin üzerine eğildi ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Geceliğini yavaşça kalçalarına kadar kaldırdı. Elleri kalçalarında gezindi ve iç çamaşırı giymediğini fark edince gülümsedi. Gözlerinin içine baktı ve "Sana kendini iyi hissettireceğim" dedi. Onu kendine doğru çekerek boynunun yan tarafını öpmeye başladı ve omurganın aşağı yukarı titremesine neden oldu. "Hiçbir şey yapmana gerek kalmayacak, Cordelia."

"Aiden . . ."

Adamın ağzı kadınınkini kapladı ve kadının söylemek istediği her şey o anda kayboldu. Bir öpücük ve adam onun için yanmasını sağladı. İçindeki ateşi körüklerken ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Sonunda bir araya geldiklerinde, hızını onun belirlemesine izin vermedi. Nazikti ama aynı zamanda talepkârdı. Kadının orgasmı patlayıcıydı. Haykırdı ve onu sıkıca kavradı.

Onun içinde, onun serbest bırakılmasını tetikledi. Boşaldığında onun adını fısıldadı; o da onunkini haykırdı.

Onu yatağına taşıdı ve o gece yanında uyudu, ama sevgi ya da övgü sözcükleri yoktu. Bunları beklemiyordu ve son derece tuhaf bulduğu şey de bunlara ihtiyacı olmamasıydı.

YİRMİ ÜÇ

TWalker'ın süitinde havai fişekler patlıyordu ve eğlenceli türden değildi. Cordie devasa bir tartışmanın ortasına düştü. Üçü de kardeşler oradaydı. Aiden sessizdi, kollarını kavuşturmuş bir şekilde sandalyeye yaslanmış, Spencer'ın Walker'a bağırıp çağırmasını izliyordu. En küçükleri

Kardeşi bu kargaşadan habersiz görünüyordu. Arkasını döndü ve fark edilmeden gitmeye çalıştı ama Aiden onun elini tuttu.

Walker sakince, "Sana söz verdiğimi söylüyorum ve bir Madison sözünden dönmez," dedi. "Bu doğru değil mi, Aiden?"

Spencer, "Senin herhangi bir anlaşma yapma yetkin yoktu, Walker," diye bağırdı.

"Cordie, gel benimle otur," dedi Walker.

Aiden onun elini bıraktı. Walker'la oturmak istemiyordu; gitmek istiyordu. "Hayır, sanırım ben-"

"Git otur," dedi Spencer. "Bağırmayı keseceğim. Söz veriyorum."

Söz tam bir dakika sürdü. "Tanrı aşkına sen ne yapıyordun?"

Düşünüyor musun? Yaptığımız işe zerre kadar ilgi göstermediniz ve şimdi bir otel mi inşa edeceksiniz? Senin neyin var böyle?" Spencer talep etti.

Cordie, Walker'ın ellerinin yumruk olduğunu fark etti. Elini Walker'ın elinin üstüne koydu ve onu okşadı.

"Ne düşünüyorsun Cordie?" Walker sordu.

"Bence oldukça canlı bir tartışma yürütüyorsunuz."

"Canlı bir tartışma mı?" Aiden güldü. "Sen buna böyle mi diyorsun?" "Üçünüzü biraz yalnız bırakmalıyım." Ayağa kalkmaya çalıştı ama

Walker onu geri çekti.

"Bize fikrini söyle," dedi. "Aiden ve Spencer boyun eğmeyecek, ben de eğmeyeceğim," diye açıkladı. "Belki bunun ne kadar büyük bir anlaşma olduğunu görmelerini sağlayabilirsin."

"Hayır, gerçekten, gitmeliyim ..."

Walker bırakmadı. Vazgeçti ve sessizce onun yanına oturdu. Eğer bir müttefike ihtiyacı varsa, elinden geleni yapacaktı. Kardeşlerin her birine tek tek baktı. "Birkaç soru sorabilir miyim?"

"Devam et," dedi Spencer.

"Bir sözleşme imzalandı mı?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Walker. "Kongre Üyesi Chambers şu anda kampanya ile meşgul olduğunu söyledi, ancak sözleşmeleri imzalamak için ön seçimlerden bir hafta sonrasına gün verdik. Şartları telefonda konuştuk."

"Aramadığını söyleyecektir," dedi Spencer. "Güven bana, o piç sözünden dönecektir. O mülkü üç kuruşa satmayacaktır."

Aiden başıyla onayladı. "Kongre üyesi ..." Aklından geçen kelimeyi söylemeden önce kendini tuttu ve yerine "yozlaşmış ve ahlaksız" dedi. Onunla çalışmak istemiyorum. Ona güvenilmez."

"Onunla çalışmayacaksınız," diye belirtti Walker. "Sözleşmeyi imzalar imzalamaz bu işin dışında kalacak. Otel ve tatil köyüyle hiçbir ilgisi olmayacak."

"Sözleşme imzalanmaya hazır mı?" Cordie sordu.

Walker başıyla onayladı. "Temelde Spencer'ın orijinal sözleşmesi, ama daha düşük bir rakamla. Kongre Üyesi Chambers bana her ayrıntıyı incelediğini ve yeni şartları kabul ettiğini söyledi. Kuzeni de sözleşmeyi okudu ve imzalamaya hazır."

Spencer, Walker'ın karşısındaki sandalyeye çöktü. Kollarını dizlerine dayadı, öne doğru eğildi ve "Bu nasıl oldu? Sen bu işe nasıl bulaştın?"

"Sana söyledim. Chambers benimle temasa geçti. Pazarlık yapmaya istekli olduğunu söyledi ama sen gelecekteki müzakerelere kapıyı kapatmıştın. Senin ve Aiden'in ona götürdüğünüz ve onun imzalamayı reddettiği orijinal sözleşmeyi çıkardım-"

"Söz verdikten sonra," diye araya girdi Spencer.

"Evet, söz verdikten sonra. Düşündükten sonra Rock Point'in satılmasının toplum için büyük bir ekonomik kazanç olacağını fark ettiğini ve buna engel olamayacağını söyledi. Bana bunun için ne gerektiğini sordu. Ben de ona ve o da kabul etti. Rock Point'i orijinal fiyatının yarısına alıyoruz. Bu çok iyi bir anlaşma."

Aiden öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. "Sözleşmeyi imzalamayacak," dedi. "Bunların hepsi Belediye Başkanı Green'i ön seçimde yenmek için bir hile.

Fallsborough tek partili bir kasaba ve ön seçimi kim kazanırsa Kasım ayında da o kazanacak."

Spencer başını salladı. "Kongre Üyesi Chambers, Rock Point'i bize sattığı için övünmek amacıyla bir basın toplantısı düzenleyene kadar Green açık ara öndeydi. Bahse girerim ön seçimlerden önce bir basın toplantısı daha düzenleyerek seçmenlere Hamilton Hotel'i kasabaya getirerek günü kurtardığını hatırlatacak."

Walker, "İmzalayacak," diye ısrar etti.

"Hayır, imzalamayacak," diye karşı çıktı Aiden, kardeşinin ısrarı karşısında sabırsızlanmıştı. "O kadar para için asla imzalamayacak. O açgözlü ve çıkarıcı biri. Söylediği hiçbir şeye güvenemezsin. Sözleşmeyi ön seçimden sonra imzalayacak olması bile bir uyarı işareti olmalıydı. Seçimi kazanana kadar bekleyecek ve sonra anlaşmadan cayacak. Hala Rock Point'ten daha fazlasını alabileceğini düşünüyor. Basına fikrimizi değiştirdiğimizi söyleyecek ya da daha iyi bir hikaye uyduracak."

Walker pes etmiyordu. "Beni manipüle etmesine izin verdiğimi mi sanıyorsun?" derken meydan okuyordu.

"Evet," dedi Spencer ve tartışma Spencer'ın bağırmasına ve Aiden'in bir kez daha taş suratlı olmasına kadar tırmandı. On dakika süren gereksiz ileri geri konuşmalardan sonra Cordie elini kaldırdı. Kardeşler konuşmayı kesti.

"Sınıfta değiliz, Cordelia. Bir şey mi söylemek istiyorsun?" Aiden sordu.

"Burada iki farklı mesele söz konusu. Birincisi kongre üyesi." Walker'a dönerek, "Bence Rock Point'i orijinal fiyatının yarısına satın almayı kabul etmek çok zekiceydi. Şimdi tek yapmanız gereken Aiden'in Kongre üyesini ve kuzenini sözleşmeyi imzalamaya

zorlayacak." "Bunu nasıl yapabilir?" Spencer bilmek istiyordu.

"Onu şaşırtacak."

"Öyle miyim?" Aiden'in ifadesini bir gülümseme yumuşattı.

Yavaşça başını salladı. "Ne yapacağını biliyorsun." Bunu onun için hecelemesine gerek olduğunu düşünmüyordu. Aiden'in akli da en az onunki kadar sinsiydi.

"Gitmem gerek," dedi ve gitmek için ayağa kalktı. "Sophie yakında gelecek ve bu tam bir ... şeyine dönüşecek."

Walker onu durdurdu. "İki sorun olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, söyledim. Diğer sorun da sensin Walker. Spencer ve Aiden senin takımın bir parçası olmak istediğin gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyorlar.

Üçünüzün oturup her şeyi çözmenizi öneririm."

O kapıya doğru yürürken Walker başıyla onaylıyordu. "Hemen döneceğim," dedi Aiden kardeşlerine koşarken.

Cordie ona kapıyı açtı. Koridora çıktıklarında ona gülümsedi. "Çok kurnazsınız, Dr. Kane."

"Teşekkür ederim, Bay Madison," diye cevap verdi, onun övgüsüne biraz şaşırmişti. Aiden kolay kolay iltifat etmezdi.

Asansörün önünde farklı bir güvenlik görevlisi vardı. İsim etiketi takmıyordu ama Aiden onu tanıyordu.

"Kardeşin nasıl, Josh?" Aiden sordu.

"Çok iyi," diye yanıtladı genç adam. "Sonbaharda atletizm yarışlarına katılacak. Takıma gireceğinden oldukça emin."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Aiden.

Herkesi nasıl bir arada tutuyordu? Cordie merak etti. Yüzlerce çalışanı vardı. Hepsini tanıması mümkün değildi ama yine de tanıdığına dair bir his vardı içinde.

Aiden onu Josh'la tanıştırdıktan sonra koluna girdi ve sütlerine doğru çevirdi. Omzunun üzerinden korumaya bakarak, "Kuralı biliyorsun," dedi.

"Evet, efendim, biliyorum."

Cordie koridorun ortasında durdu. "Ne kuralı?" diye sordu. Aiden onu süite sokmaya çalışıyordu ama Cordie yerinden kıpırdamıyordu.

Josh mücadeleyi fark etmemiş gibi görünüyordu ve ona cevap verdi. "Bay Madison'la birlikte olmadığınız sürece bu katı terk edemezsiniz."

Aiden onu süite sürüklerken başını kaldırıp ona baktı. "Seninle birlikte olmadığım sürece kattan ayrılamaz mıyım?"

"İngilizce konuşuyordu, Cordelia. Ne dediğini duydun." Masadan bir dosya aldı ve Walker'ın süitine geri dönmek için döndü.

Onu kapıya kadar takip etti. "Bilmek zorundayım."

"Neyi bilmelisin?"

"Nasıl oluyor da herkese karşı bu kadar iyi davranırken bana karşı bu kadar kaba olabiliyorsun?" Verdiği cevap onu memnun etmedi. Güldü.

"Beni delirtiyorsun, Aiden."

Aiden'in yorumuyla ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini duymak için beklemedi, bunun muhtemelen öfkesini tetikleyeceğini biliyordu. Aiden

kibirli, otoriter ve her şeyi bilen biriydi. Ve ona hâlâ umutsuzca aşıktı.
Saçmalık.

- - -

Cordie günün geri kalanını Sophie ve Regan'la geçirdi. Arkadaşları onunla birlikte olmak için işten biraz izin almışlardı. Onun için endişelendiklerini biliyordu ve korkularını yatıştırmak için elinden geleni yaptı. İyileştiği ve güvende olduğu konusunda ısrar etmeye devam etti. Ayrıca yakında Alec ve Jack'in onu öldürmeye çalışan adamı yakalamak için parlak bir plan yapacakları konusunda ısrar etti.

Regan onu ve Sophie'yi spa uygulamalarıyla şaşırttı. Cordie spaya gidemediği için spa ona geldi. Regan ona bir broşür verdi ve istediği tedavileri seçmesini söyledi. Cordie yapmadı yarısının ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Regan onun için seçimler yaptı. O ve Sophie yüz bakımı yaptırırken, Cordie'nin saçları şampuanlandı, kesildi ve şekillendirildi. Görünüşe göre her yerine ağda da yapılmıştı. Daha sonra tüyleri yolunmuş ve ardından en güzel kokulu losyonla yağlanmıştı. Son olarak da Mula Red cilasıyla güzel bir pedikür yapıldı. Çok minnettar olmasına rağmen, kendini yağlama işi için rafa asılmış bir araba gibi hissetmekten kendini alamadı. Bu yorumu yüksek sesle yaptığında, Regan ne tür bir araba olduğunu öğrenmek istedi ve bu da arkadaşlar arasında bambaşka bir sohbete yol açtı.

Sessizce oturup tırnaklarının kurumasını beklerken Sophie, Cordie'nin ölümden döndüğü anın ayrıntılarını bir kez daha dinlemek istedi.

Cordie, "Beni tekrar anlatmak zorunda bırakma," diye yalvardı. "Bilgin olsun, ölüme yakın bir deneyim değildi."

Sophie, "Gazetem için yazdığında öyle olacak," dedi.

"Yemek köşesini sen yazıyorsun," diye hatırlattı Regan ona. "Ki bunu hâlâ çok komik buluyorum. Ölüme yakın olma konusunu nasıl işleyeceksin?"

Sophie, "Bu çok kolay," dedi. Şöyle bir şey yazacağım: 'Bu çikolatalı sufleyi yediğinizde, öldüğünüzü ve cennete gittiğinizi düşüneceksiniz ... ve ölmekten bahsetmişken, arkadaşım Cordie ...'"

"Yeni tarifleri nasıl buluyorsun Sophie?" Cordie sordu. "Yemek yapamadığını biliyoruz."

"Bu doğru değil. Daha iyiye gidiyorum. Ama gizli bir silahım var." Regan tahmin etti. "Kocan."

"Evet," dedi. "Yemek yapmayı çok seviyor ve gerçekten çok iyi."

Cordie kendini o kadar dingin hissediyordu ki, ayaklarını kanepenin yumuşak minderlerine dayayıp oturdu ve arkadaşları etrafında sohbet ederken uyuyakaldı. Sophie onu dürttüğünde uyandı.

"Öyle mi?"

"Ne yapayım?" Cordie uykusundan irkilerek sordu.

"Sence Regan'ın kardeşleri hiç evlenecek mi?"

Bir dakika düşündü ve şöyle dedi: "Spencer yapacak. Üçü arasında en şefkatli olan o. Walker ... belki. Şu anda savunmasız durumda ve bence ailesi dışında birine güvenmesi zor olur."

"Peki ya Aiden?"

Omuz silkti. "Onu tanımıyorum." Yine de biliyordu. Adam yuva kurmak için çok istekliydi... çok meşguldü.

"Evleneceğini sanmıyorum," diye tahmin yürüttü Sophie. "Ama ben de evleneceğimi hiç düşünmemiştim ve bak ne oldu."

Regan gülümsedi. "Jack oldu," dedi.

Sophie tırnaklarına üfledi ve kurduğundan emin olmak için bir tanesine dokundu. "Aiden'la aran nasıl?" diye sordu Cordie'ye. "Onunla aynı süiti paylaşmak tuhaf mı?"

Regan kollarını iki yana açarak, "Bakın burası ne kadar büyük," dedi. "İkisine de yetecek kadar yer var."

"Gayet iyi anlaşıyoruz. Nadiren burada oluyor ve buradayken de onu pek fark etmiyorum," diye iddia etti Cordie, bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordu. Şimdi arkadaşlarına yalan söylüyordu ve Aiden hakkında ne kadar çok soru sorarlarsa o kadar çok yalan söyleyecekti. Konuşmaya devam etmek istemeyerek

ayağa fırladı ve otel telefonuna uzandı. "Hadi oda servisi sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum."

"Harika bir fikir," dedi Regan. "Birden canım çikolatalı sufle çekti."

YİRMİ DÖRT

COrdie seksten vazgeçmesi gerektiğine karar verdi. Daha açık olmak gerekirse, Aiden'la seks yapmaktan. Spesifik olmak önemli değildi. Önce

Aiden, o kadar uzun zamandır hiçbir erkekle seks yapmamıştı ki, kendisinde bir sorun olması gerektiğini düşündü. Dişi bir hadıma mı dönüşmüştü? Yoksa hormonları izne mi ayrılmıştı?

Yaşayan en seksi adama hayır demek... Ne kadar zor olabilirdi ki? Geçen yıl perhiz için şeker ve kafeini bırakmış ve kırk günü hile yapmadan atlatmıştı. Kabul, ilk hafta zor geçmişti. Korkunç bir baş ağrısı vardı ve okuldaki çocuklar onun geldiğini gördüklerinde başka yöne kaçıyorlardı, ama bunu atlatmıştı.

Bu hiç de aynı şey değildi. "Ben bittim. onu" mantrası. Onunla birlikte yaşarken bu adamı nasıl unutabilirdi ki? Yine de ondan uzaklaşabilirdi. Yatak odasına gidip kapıyı kapatabilirdi.

Oh, kimi kandırıyordu? Adamın ona dokunma şeklini düşünmek bile nefesini kesiyordu. Kulağına fısıldadığı erotik sözler çok ateşliydi.

Durumu kötüydü ve bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. Ona herhangi bir söz vermemişti ve birlikte bir gelecek beklentisi de yoktu. Onun için bu sadece çiğ bir seksti ve o da bunu sorun etmiyordu.

Uyumaya çalışmaktan vazgeçtiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. O kadar çok dönüp duruyordu ki kendini trambolindeymiş gibi hissediyordu. Bugün aldığı tüm kafein yüzünden olduğuna karar verdi. Uyuyamamasının nedeni buydu. Aiden'ın henüz eve gelmemiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ev mi? Artık süite ev mi diyordu?

Oturma odasına gitti ve televizyonu açtı. Bir oyun planı vardı. Golf ya da balık tutmak gibi sıkıcı bir şey bulana kadar kanallarda gezinecek ve bu da uykusunu getirecekti.

Kim derisi yüzülmüş bir balığın içinin nasıl çıkarılacağını öğrenmenin ilginç olabileceğini bilebilirdi ki? Yine de bir sonraki program işe yaradı. *Larry ile balık tutmak* Cordie'nin tam da ihtiyacı olan şeydi. Programdaki herkes balıkları rahatsız etmemek için fısıldıyordu.

İnanılmaz derecede sıkıcıydı. Uyuyakaldı ama bir ara uyandı.

Gecenin bir yarısı. Aiden'in güçlü kollarına sarılmıştı ve onun yatağında uyuyordu. Adam çok güzel kokuyordu, vücudu sert ve sıcaktı ve ah, onu istiyordu. Tek yapması gereken boynunun yan tarafını, kulağının hemen altını öpmek ve adını fısıldamaktı. Gerisini o yaptı. Ona karşı nazikti, yaralı kolunu korumaya özen gösteriyordu ama yine de güçlüydü, onu ve sonra kollarında kıvranıp yalvarana kadar geri çekiliyordu. Bu sefer daha kontrolsüzdü ve doruğa ulaştığında kadın da onunla birlikteydi.

Cordie bütün gece onun kollarında mışıl mışıl uyudu ve uyandığında Aiden çoktan odadan çıkmıştı. . büyük ihtimalle ofisine gitmek için, diye düşündü. Yatak odasına gitti, bornozunu giydi ve dişlerini fırçalamak için banyoya doğru yürüdü. Hemşire Patty bir dakika sonra kapısını çaldı ve Cordie kadının kendisini Aiden'in yatağında bulmadığına şükretti.

Patty, "Bay Madison on iki buçukta sizi almak için buraya dönecek," diye duyurdu. "Kendisinin ve iki FBI ajanının bugün sizi doktora götüreceğini söylememi istedi."

"Jack ve Alec iyi arkadaşlar. Onlarla tanışmıştın."

"Evet, biliyorum ve eminim sana göz kulak olacaklardır. Bugün kimsenin seni trafiğe sokmasına izin vermeyecekler. Onlara gerçekten ihtiyacın olduğunu sanmıyorum,

Ama Bay Madison etraftayken olmaz. Silah taşımadığını biliyorum ama size zarar vermeye çalışan herkesi alt edebilir. Spor yapıyor, biliyorsunuz." Başını sallayarak ekledi: "Oldukça rekabetçi ve güçlü biri."

Cordie onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Onun muhteşem vücudunun neredeyse her santimini okşamış ve öpmüştü. Parmak uçlarını göğsünde, omuzlarında ve kollarının üst kısmında gezdirmişti. Kaslarının sıcaklığını, yüzeyin hemen altındaki sinirli gücü hissetmişti. Onun hakkında düşünmek

nabzını hızlandırdı. Nefesini tuttuğunu fark etti ve yavaşça bıraktı.

Patty şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Az önce ne düşünüyordun? Gözlerinde çok tatlı bir bakış vardı."

Cordie ona gerçeği söylemeyecekti. "Normalde kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyordum. Aiden, Regan, Sophie ve bana birkaç şey öğretti.

hileler."

Patty, duş alırken ıslanmaması için alçısının üzerine plastik kılıf geçirmesine yardım etti; sonra sabun ve şampuanı topladı ve Havluları alıp kolayca ulaşabileceği bir yere koydu ve çalışırken sürekli konuşmaya devam etti. Bir saat sonra Cordie giyinmiş ve güne hazırdı. Sade beyaz bir bluz, mavi-beyaz bir etek ve babet giymişti.

Patty saçını taramasına yardım ettikten sonra Walker'la ilgilenmek üzere oradan ayrıldı. Cordie'nin doktor randevusuna gitmesine daha zaman vardı, bu yüzden dizüstü bilgisayarını masanın üzerine kurdu. Bir kase meyveli ve granolalı yoğurt yerken bir yandan da e-postaları yanıtlamaya çalıştı. Eski öğrencilerinden gelen birkaç tane vardı ve önce onlara cevap verdi. Artık onların öğretmenini olmayabilirdi ama iletişimini kaybetmek istemiyordu.

Aiden süite on dakika erken geldi. Ona bir göz attı ve "Hazır mısınız?" diye sordu.

Bilgisayarını kapattı, çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Alec ve Jack ne olacak?"

"Lobide bekliyorlar." Onu kendisine doğru çevirdi ve askısını ayarladı. "Bana yakın dur," diye emretti.

Eli kapı kolundaydı ama orada durmuş bekliyordu. Onun onayını istediğini düşündü. "Evet, edeceğim."

Kız ne yapacağını tahmin edemeden adam eğildi ve onu öptü. Uzun, ateşli bir öpücüktü bu ve adam geri çekildiğinde kadın ona doğru sarktı.

"Gidelim," dedi hızlı ve ani sesiyle.

Belli ki onun verdiği tepkiyi vermiyordu. Ondan uzaklaştı ve asansöre giden köşede onun yanında yürüdü.

Güvenlik görevlisi kapıları açık tutuyordu. Lobiye ıktıklarında, Alec ve Jack'in otelin yüksek döner kapılarının önünde durduklarını gördü.

Aiden'a yaklaştı, onlar gibi her yüze bakmaya çalıştı.

lobiyi geçti. Biri onu yakalamak için mi bekliyordu? Bir işaret takmadığı sürece, birinin sorun çıkarmak için orada olup olmadığını anlayamazdı. Ne arayacağını bilmiyordu.

Jack onları götürdü ve Aiden arka koltukta Cordie'nin yanına oturdu. Elini Cordie'nin elinin üstüne koydu ve "Gergin misin?" diye sordu.

"Neden? Sence doktor bana iğne yapar mı?"

Kadının alay ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. "Bu hiç komik değil Cordelia. Dışarıda olmanın seni gerip germediğini soruyordum. Bu ciddi bir şey."

Adam sinirlenmeye başlamıştı ve kadın onun içindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Gergin değilim, çünkü emin ellerdeyim. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini söylemiştin ve ben sana inanıyorum."

"Tamam o zaman." Yatıştırılmıştı.

Alec onlara doğru döndü ve Aiden'in Cordie'nin elini tuttuğunu fark etti ama tabii ki yorum yapmadı. "Cordie, dün gece Liam'la konuştum ve mümkün olan en kısa sürede DNA testi yaptırmanı istiyor." dedi.

"Nedenini açıkladı mı?" Aiden sordu. "Aklında bir plan var mı?"

"Üzerinde çalışıyor."

"DNA testinin tek nedeni o cadıyla akraba olduğumu yasal olarak kanıtlamak. Onunla ne yapacak ki? Kanıt istemiyorum ya da kanıtı ihtiyacım yok," diye itiraz etti Cordie.

"Ama yine de sınava gireceksin, değil mi?" Alec sordu.

"İstediğimi sanmıyorum-"

"Hızlı ve kolay olacak," dedi Jack ona.

"Sen farkına bile varmadan bitecek," diye ekledi Alec.

"Başka bir deyişle, testi alıyorum, değil mi?" "İşte benim kızım," dedi Alec.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu, değil mi?"

Alec ona gerçeği söyledi ama bunu sırtarak yaptı. "Hayır."

Cordie pencereden dışarı baktı. Güneşli, güzel bir gündü ve sevdiği şeytan kadar sıcaktı. Arkasına yaslanıp sakince caddeden geçen manzaraları izlemeye çalıştı ama yapamadı. Çok fazla insan vardı. Zihninde çözülmesi gereken düşünceler yarışıyordu. DNA testi yaptırmak üzereydi. Liam bununla ne yapmayı planlıyordu? Onu öldürmeye çalışan adamla bağlantısı neydi? Hâlâ dışarıda mıydı ve tekrar deneyecek miydi?

Karnının sıkıştığını hissedebiliyordu ve Aiden'in yanına yaslandı. Onun gücüne ve güvenine yakın olmak bile rahatlatıcıydı. Birbiri ardına telefonlar alıyordu ve genellikle durmaksızın telefonda iş yapıyor olurdu ama bugün aramaları sesli mesaja bırakmıştı. Mesajlar da birikiyordu ama onları da görmezden geliyordu. Birden aklına onunla birlikte doktora gideceğini düşündüğü geldi. Şimdi, neden

Bunu o mu yaptı? Jack ve Alec'in yanında güvende olduğunu biliyor olmalıydı ama yine de onunla gitmek için randevularını ya iptal etmiş ya da yeniden planlamıştı. Çok düşünceliydi, çok şefkatliydi. Ruh hali hafifledi ve birden onu öpmek istedi. Ne yazık ki bu duygu uzun sürmedi. Aiden, "Çok geçmeden her şey bitecek ve hayatlarımıza devam edebileceğiz," dediğinde her şey mahvoldu.

Yalnız olsalardı, ona şu anda lanet olası hayatına devam edebileceğini söylerdi. Kız onun sorumluluğu ya da yükümlülüğü değildi. Yine de yalnız değillerdi ve Alec ile Jack'in konuşmayı dinlediklerini biliyordu. Daha ince bir yanıt seçti. Ondan uzaklaştı ve tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü.

Rekor bir sürede uzman doktorun ofisine girip çıktılar. Bekleme odası tıklım tıklımdı, ancak resepsiyon görevlisi rozetli iki silahlı adamı görür görmez hepsini hızla bir muayene odasına aldı. Cordie etrafını saran üç iri adamla muayene masasında otururken kendini gülünç hissediyordu.

"Burada güvendesiniz," dedi onlara. "Neden hepiniz gidip bekleme odasında oturmuyorsunuz?"

"Oraya gitmeyeceğim," dedi Jack. "Bir şey yakalayabilirim." Alec başıyla onayladı.

Cordie güldü. "Kırık kemikler bulaşıcı değildir."

Alec şüpheli görünüyordu ama yine de razı oldu. "Kapının hemen dışında olacağız."

Jack onu takip etti ama Aiden'in duruşundan hiçbir yere gitmeyeceği anlaşılıyordu. Sırtını duvara dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Aiden'in yanında durdu, doktorun ise Vücudundaki alçakgönüllü kemik, yaptığı işe baktı ve bunun için kendini övdü.

iyi iş çıkardığını söyledi. Bir röntgen istedi, filmi memnun kaldı ve dört hafta daha alçıda kalacağını söyledi. Ardından hızlı ve kolay olan DNA testi geldi. Birkaç dakika içinde otele geri döndüler.

Jack arabayı daire şeklindeki yola çekti, otelin merdivenlerinin önüne park etti ve kapıların hemen önünde bekleyen görevliye işaret etti.

Alec yolcu koltuğundan indi ve Cordie için kapıyı açtı.

"Kalkmadan önce güvenliği kontrol edeceğiz," dedi. Tam başka bir şey söyleyecekti ki cep telefonu çaldı. "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor," dedi.

Aiden, Cordie'nin orada daha fazla durmasına izin vermedi. Cordie'nin kolunu tuttu ve onu yanına çekti. Kapıdan içeri girdiklerinde güvenlik görevlisine işaret etti ve iki adam lobiden geçerken Cordie'nin yanlarını sardılar. Cordie bu korumayı takdir ediyordu ama kendisini kalabalığın arasından uzaklaştırılan bir paparazzi hedefi gibi hissetmeye başlamıştı. Adamlar onu lobiye doğru koştururken otel müşterileri kenara çekildi. Dikkat çekmemek için elinden geleni yaptı ama bu çok zordu.

Hızlı hızlı yürüyor olmasına rağmen, Patty'yi bellboy masasının yanında elinde kocaman bir vazo dolusu kalla zambağı tutan bir adamla konuşurken gördü ve bu etkileyici geçmiş olsun sürprizini Walker'ın hayranlarından hangisinin gönderdiğini merak etti. Aranjman muhteşemdi, o kadar büyüktü ki teslimatçı vazoyu iki koluyla tutmak zorunda kalmıştı. Adamın yüzünü göremiyordu ama Patty'ninkini açıkça görebiliyordu. Kızarmıştı. Flört mü ediyordu? Öyle görünüyordu.

Hemşire adamın dikkatini çekmeye o kadar dalmıştı ki Cordie'nin ona el salladığını fark etmedi. Cordie çatı katındaki asansöre adımını attı ve kapılar kapanırken adamın gürültülü kahkahasını duydu ve tepki olarak gülümsedi. Demek o da flört ediyordu. Ah, aşkın gücü. Çoğu erkek ve kadın aşık olmak ister miydi? diye merak etti. Kalplerini açmak ve savunmasız olmak onları ya çok cesur ya da aptalca saf yapıyordu ve şu anda aptalca saf kategorisine ait olduğuna inanıyordu. Aiden'ı sevmek çok acı vericiydi ve artık canına tak etmişti.

Asansörün kapıları çatı katına açıldığında Aiden'a döndü. "Bugün benimle gelmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. İşinin ne kadar yoğun olduğunu biliyorum."

"Şu anda iş sizsiniz," dedi.

Görevli gardiyan süitin kapısını onlar için açtı ama Aiden onu takip etmedi ve ofisine gitmesi gerektiğini söyledi. Yanından ayrılmadan önce, "Yarın şehir dışına çıkmam gerekiyor, ama yalnız kalamazsın Cordelia. Bu gece bir program yaparız."

Kız itiraz edemeden kapı kapandı. Hâlâ bir bebek bakıcısına ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? Saçmalıyordu. Süitin içine girdiğinde olabildiğince güvendeydi. Bir konuşma daha yapmanın zamanı geldiğine karar verdi ve bu sefer onu dinlemesini sağlayacaktı. Çantasını kanepenin üzerine bıraktı, sonra tekrar düşündü ve yatak odasına götürdü. Aiden'ı istemiyordu, Mr.

Nevrotikti, görürse hiperventilasyon geçirecekti. Çantasını yan masaya koymadan önce cep telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti. Beş

mesaj vardı.

mesajlar vardı. Yatağın kenarına oturdu ve mesajlara göz gezdirdi. Dördü Boston'daki müteahhitlerden geliyordu. Biri Sophie'den geliyordu ve doktor randevusunu soruyordu, o da rapor vermek için onu aradı. On dakika sonra hâlâ sohbet ediyorlardı. Sophie, Jack'le birlikte çıktıkları balık tutma gezisi hakkında bilgi veriyordu.

Cordie, "Sana bir walleye nasıl bağırsak çıkarılacağını öğretebilirim," diye teklif etti.

Sophie şaşırmişti. "Sen . . . ne? Bunu ne zaman öğrendin?" "Geçen gece ... ah, boş ver."

Konuşma bittikten sonra Cordie mesajlarına geri döndü ve Alec'ten birkaç dakika önce gönderilmiş bir mesaj buldu. Otelden yeni ayrıldığını ve ona bu akşam Regan ve kendisiyle yemeğe çıkıp çıkmayacağını sormayı unuttuğunu fark ettiğini söylüyordu. Hemen onu aramaya karar verdi. Arkadaşlarıyla akşam yemeği onu neşelendirecekti.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Merhaba," dedi oturma odasına geri dönerken. "Akşam yemeği kulağa harika geliyor. Jack ve Sophie'nin . . ."

Başı eğikti ama göz ucuyla bir şey dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve çiçekleri gördü. Sonra da onu gördü. Gözlerindeki öfkeli kararlılığı, çatık kaşları ve Fu Manchu bıyığını hemen tanıdı. Yapabileceği tek şeyi yaptı. Kanlı bir çığlık attı. Adam çiçekleri bıraktı -vazo binlerce parçaya ayrıldı- ve süitin kapısı arkasından kapanırken hızla ona doğru geldi. Kadın çığlık atmaya devam etti. Yardım almak için koridora çıkması gerektiğini biliyordu. Yatak odasına koşarsa kapana kısılacaktı. Masanın etrafından dolaştı ve kaçmaya çalıştı ama adam onu kapıya ulaşmadan yakaladı, Ellerini boğazına dayayıp hava akışını kesmiş.

Jack arabayı daha yeni sürmüştü ki Alec'le birlikte kadının telefondan gelen çığlığını duydular. Vitesi tekrar parka taktı ve rekor bir sürede arabadan inip merdivenleri çıktı. Alec çoktan onun önüne geçmişti.

Aiden da onu duymuştu. Cordie'nin kulak tırmalayan çığlığı ona bir şimşek gibi çarptığında asansörden henüz inmişti. Ona ulaşmak için acele etti.

Cordie savaşımadan ölmeyecekti. Bir yumruk yaptı ve adamın adam elmasına olabildiğince sert bir yumruk indirdi. Bu onu yavaşlattı ama uzun sürmedi. Adam ögürdü ve bir an için elini bıraktı, sonra onu tekrar yakaladı. Adamın gücüyle boy ölçüşemeyeceğini anlayan kadın gevşeyip yere yığıldı ama adam onu öyle güçlü tutuyordu ki, tekrar ayağa kaldırdı. Zihninde zaman yavaşlamıştı ve kararmak üzereydi.

birdenbire ondan uzaklaştı. Nefes nefese duvardan aşağı yuvarlandı. Dünya dönüyordu ama tek görebildiği Aiden'dı ve onun zarar göreceğinden korkuyordu. Sonunda odaklanabildiğinde, Aiden'in saldırganın canına okuduğunu fark etti. Yüce Tanrım, onu öldürecekti.

Zaman zihninde askıya alınmıştı. Aniden Alec oradaydı ve Jack de hemen arkasındaydı. Jack onu kaldırıp kanepeye taşırken Alec'in Aiden'ı saldırganın üzerinden çekip almasını izledi.

"Bir bakalım," dedi Jack. "Bir yerin incindi mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. Sesi o kadar kısıktı ki fark etmedi. "Ben iyiyim."

Adam onu bırakır bırakmaz ayağa fırladı ve dengesini kaybetti. Bacakları lastiğe dönmüştü. Jack'in kolunu tutarak kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Aiden'a bakmaktan kendini alamıyordu. Onun gözlerindeki bakış tüyler ürperticiydi. Eğer Alec izin verseydi, Aiden'ın adamı öldüresiye döveceğini düşündü. Gördüğü öfke ya da kızgınlık değildi. Öfkeydi.

Alec onu kelepçelerken, adam Aiden'ın alınacağı bir şey söyledi. Aiden onu tutmaya çalıştı ama Alec omzuyla onu engelledi.

"Devam et. Ona bir kez daha sürtüğ de. Bakalım ne olacak," diye alay etti Aiden, sesi aldatıcı bir sakinlikteydi. Alec'i tekrar yolundan çekmeye çalıştığında, Jack onun önüne geçti -küçük bir numara değildi elbette- ve Alec haklarını sayarken adamın üstünü aramaya başladı.

"Adın ne senin?" Jack sordu. Adam omuz silkti ve cevap vermedi.

"Simone'la birlikte olan adamlardan biri," dedi Cordie. "Onun adı ..."

Alec onun cümlesini tamamladı. "Arnold

Jenkins." "Nereden biliyorsun-" Cordie başladı.

"Liam," diye yanıtladı Alec.

Cordie düşünemeyecek kadar sarsılmıştı. Her şey çok hızlı geliyordu.

"Arkadaşın Charles Kendrick seninle mi?" Alec sordu.

Jenkins'in cevabı müstehcendi. Alec onun pis ağzından bıkmıştı ve onu duvara çarptı. "Konuşmayı kes," diye emretti.

Jack Jenkins'i aradı ve hiçbir kimlik bulamadı, sadece arka cebinde bir otel anahtar kartı vardı. Sol botundan sert görünümlü bir bıçak çıkardı.

Diğerinin içinde küçük bir tabanca vardı. Alec'in görmesi için silahları kaldırır kaldırmaz Jenkins bir avukat talep etti.

"Önce kimi aramak istiyorsun?" Jack sordu. "Bir avukatı mı yoksa Simone'u mu?"

Jenkins bir an için ona boş boş baktıktan sonra kibirli bir sırıtışla ona baktı. Bu hareket Jack ve Alec'in gözünden kaçmamıştı, onlar da birbirlerine "ne olmuş yani?" diye baktılar.

Aiden Cordie'nin yanına gitti ve kolunu ona doladı. Onu nazikçe kanepeye oturması için aşağı çektiğinde titrediğini hissedebiliyordu.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu. "Sana bakması için buraya bir doktor getirmeliyiz."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Sadece beni biraz boğdu."

"Seni biraz boğdu mu?" Aiden o kadar sinirlenmişti ki kelimeleri güçlkle çıkarabildi.

Jack kanepeye geçti ve Cordie'nin boynuna bakmak için çömeldi. "Fena değil," dedi. "Onun boynu seninkinden daha kötü görünüyor."

"Adem elmasına yumruğumla vurdum," diye açıkladı. "Aferin kızıma."

Alec, Jenkins'i kapının yanındaki bir sandalyeye itmişti ve telefonla konuşuyordu.

Telefon görüşmesini bitirdi ve "Jack, beş, belki on dakika uzaklıkta." dedi.

Jack açıkladı. "Alec'in Jenkins'i almak için uğrayan birkaç ajanı var. Biz onu sorgulayana ve bir avukat çağırmasına izin verene kadar onu tecritte tutmalarını söyleyeceğiz."

"Bu yasal mı? Onu tecrit etmek?" Cordie, Jenkins duymasın diye fısıldadı.

"Bir şüpheliyi incelemek zaman alır," diye yanıtladı. "Ve Alec ve ben, birinin bizden birine zarar vermesinden hoşlanmayız."

Onu kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Çok duygulanmıştı ve birden kendini çok duygusal hissetti. Gözünden bir damla yaş sildi. "Terlet onu," dedi.

Jack güldü. "Bu kesin." Onun elini okşadı, sonra Alec'e doğru yürüdü ve "Bunu sen halledersin. Sanırım Jenkins'le birlikte gidip onu istediğim yere yerleştirdiğime emin olacağım."

Aiden, "Onu sorguladığınızda ben de orada olmak istiyorum," dedi. Alec başını salladı. "Üzgünüm ama hayır."

Bir tartışma başladı ve Jack Jenkins'i de yanına alarak ayrılana kadar da bitmedi. Kapıdan çıkarken Aiden'a şöyle dedi: "Bu işi nasıl halledeceğini bulsan iyi olur."

buraya geldi."

"Bunu hemen şimdi yapacağım," diye güvence verdi Aiden. "Alec, burada mı kalacaksın?"

"Kısa bir süre için. Sonra Jack'le birlikte Jenkins'in otel odasına gideceğim. Ekip çoktan yola çıkmış olmalı."

"Ben dönene kadar bekle," dedi Aiden ona. "Walker ve hemşiresi Cordelia'yı duymuş olmalılar. Onlara iyi olduğunu söylemek istiyorum." Sesi sertleşmişti. "Ben de o gardiyanı bulmak istiyorum." Cordie'ye gülümsemek için kapıda durakladı.

"Çok kötü bir çığlığın var."

Kapı arkasından kapandıktan sonra Alec'e "Bu bir iltifat mıydı?" diye sordu.

"Sanırım öyle."

"Bana biraz izin verir misiniz?" İzin beklemeden yüzüne soğuk su çarpmak için banyoya girdi. Aynaya baktığında hoş bir sürprizle karşılaştı. Boynundaki deri kızarmıştı ama fazla bir morluk olacağını sanmıyordu. Askısı yırtılmıştı.

Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Jenkins onu ayağa kaldırmaya çalışırken tutmuş olmalıydı. Bu anı çok tazeydi. Sırtını duvara yasladı ve birkaç derin nefes aldı. Kendine babasının kızı olduğunu hatırlattı. Gözyaşları ya da öfke nöbetleri için zaman yoktu. Sert kalması, kendini toparlaması gerekiyordu. Bu gece yalnız kaldığında yıkılabilirdi.

Temizlenmek için birkaç dakika ayırdı. Askıyı çöpe attıktan sonra yeni bir bluz giydi, saçlarını taradı ve biraz dudak parlatıcısı sürdü. Şu anda yapabileceğinin en iyisi buydu. Bir süre yatağında oturup kalbinin durmasını diledi ve sonunda kendini sakın hissettiğinde komodinin çekmecesinden bir not defteri ve kalem alıp oturma odasına döndü.

Aiden çoktan dönmüştü ve barda durmuş Alec'le konuşuyordu. Yemek masasına gitti, bir sandalye çekti ve oturdu.

"Cordie, içecek bir şey ister misin?" Aiden sordu.

"Diyet kola, lütfen." Sesi hâlâ hırıltılıydı ve adamın elleri boğazını sıkıdığı için boğazı ağrıyordu.

"Daha güçlü bir şey istemediğine emin misin?" Alec sordu.

Aiden bir bardağa buz doldurdu ve içkiyi onun için doldurdu. Bardağı masanın üzerine koydu ve yanındaki sandalyeyi çekerken Alec de koltuğa oturdu

onun karşısında. Her iki adam da onu inceliyordu. Cordie sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi davranıyordu ve Alec onun her şeyi bir arada tutabilmesinden etkilenmişti. Öte yandan Aiden endişeliydi. Cordie'nin duygularını bastırmaya değil, açığa vurmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Kağıt ve kalem ne için?" Aiden sordu.

"Not alayım ve Liam'ın telefon numarasını yazayım dedim. Onu aramak istiyorum." Kalemi eline aldı ve Alec'e baktı. "Onun telefonunu alabilir miyim?"

telefon numarası?"

Numarayı ezberlemişti ve ona tekrarladı. Ancak numaraları yazmaya başladığında içinde bulunduğu durumu fark etti. Solaktı ve ne yazık ki sol kolu alçıdaydı. İki elini de kullanamıyordu ama Liam'ın adını sağ eliyle yazmaya çalıştı ve üç harften sonra pes etti. Karalamalar okul öncesi bir çocuğun çalışmasına benziyordu.

Kağıdı ve kalemi Alec'e uzattı, o da "Telefonun nerede? Liam'ın bilgilerini programlayacağım."

"Bilmiyorum. O-" Birden durdu, nefes aldı ve Aiden'dan cep telefonunu aramasını istedi.

Bir sandalyenin altında bulmuşlar. Liam'ın iletişim bilgilerini ekledikten sonra Alec telefonu ona uzattı. "Onu neden aramak istediğini bilmek istiyorum," dedi, "ama sonra açıklayabilirsin. Şu anda ne olduğunu duymak istiyorum. Jenkins'i içeri aldın mı? Kapıyı ona sen mi açtın?"

"Hayır. Ben yatak odasından çıktığımda o da odaya giriyordu. Çiçekleri gördüm... sonra da onu." Kaşlarını çatarak odanın etrafına bakındı.

"Çiçeklere ne oldu?"

Alec fuayeyi işaret etti. Çiçekler mermer zemine saçılmıştı ve vazo da parçalara ayrılmıştı. Şimdiye kadar bu dağınıklığı fark etmemiş olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Onları o mu atmıştı? Hatırlayamıyordu. O sırada manyağın onu boğarak öldürmesini engellemeye çalışmakla meşguldü.

"Güvenliği nasıl geçti?" Alec sordu.

Aiden cevabı biliyordu. Patty molasında birkaç kişisel arama yapmak için lobiye gitmişti. Jenkins elinde çiçeklerle ona yaklaştı ve çatı katındaki asansörün nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Lacivert giysiler içindeydi.

pantolon ve arkasında çiçekçi dükkânının adı yazılı lacivert bir gömlek giymiş, ayrıca çiçekçi logolu bir beyzbol şapkası takmıştı. Çiçekleri taşımayı teklif etti.

çiçekleri kaldırdı ama vazonun onun için çok ağır olduğunu fark etti. Hiç düşünmeden onu da yanına aldı. Bu ilk hataydı.

İkinci hata görevli gardiyan tarafından yapıldı. Walker yardım almadan tekerlekli sandalyeye binemediği için sinir krizi geçiriyordu. Güvenlik görevlisi asansörün önündeki nöbet yerini terk etti ve yardım etmek için süite girdi.

Üçüncü hata: Patty aceleyle Cordie'nin odasına gitti ve Jenkins için kapıyı açtı, Cordie'nin doktordan döndüğünü henüz fark etmemişti. Jenkins'e çiçekleri masaya koymasını söyleyerek Walker'a yardım etmek için köşeye koştu.

Aiden, Walker da dahil olmak üzere herkesi kovmak istiyordu - eğer bu mümkün olsaydı

-Sabırsız olduğu ve herkesin dikkatini çekmek istediği için. Şu anda bir işadamı gibi düşünemiyordu çünkü hâlâ Cordelia'yı neredeyse kaybedecek olmanın duygusal tepkisini veriyordu. Kendisine izin veremezdi. Söz konusu kız olduğunda neden kontrolden çıktığını ya da ona zarar verecek birini düşünmenin bile onu neden öfkeliendirdiğini biliyordu. O bunu buldu makul olmak imkansız.

Cordie onu ikna etti ve bu süreçte birkaç işi kurtardı. Evet, hatalar yapılmış olsa da artık herkesin daha uyanık. Sonunda Aiden barışı korumak için uzlaştı. Patty'nin Walker'la ilgilenmeye ve Cordelia'nın yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım etmeye devam etmesine izin verecek ve korumayı otelde daha az stresli başka bir pozisyona transfer edecekti. Alec'e, Cordelia'yı güvende tutmak için kendi SWAT ekibini tutması gerekiyorsa, Tanrı adına bunu yapacağını söyledi.

"Regan'ın başının belada olduğu zamanı hatırlıyor musun?" Alec sordu.

"Elbette hatırlıyorum," dedi Aiden. "Takip ediliyordu ve sen de araştırdın. Kabus sona erdiğinde, seninle baş başa kalmıştık."

"O sırada geçici olarak otelde yaşıyordu ve siz de bir koruma görevlendirdiniz."

Aiden başını salladı. "Evet, öyle yaptım. Kız kardeşim için endişelendim."

Alec devam ederken kapıya doğru yürüyordu. "Üzgündün ama kontrol sendeydi. Cordie'yle durum farklı, değil mi?"

Kapı cevap vermeden kapandı.

Jenkins lüks bir otelde kalıyordu ama odası ahır gibiydi.

Kapıda bir *Rahatsız Etmeyin* levhası vardı ve kat görevlilerine içeri girmemeleri gerektiğini bildiriyordu. Kıyafetleri yatakta, sandalyede ve yerdeydi. Dolapta asılı birkaç eşya vardı. Islak havlular banyonun zeminini kaplamış ve her çöp kutusundan yemek kapları dökülmüştü. Yatağın altına saklanmış bir Glock buldular.

Jack onu kaldırdı ve "Bunu nereden bulmuş?" diye sordu. "Ona sormamız gerekecek," dedi Alec.

Masanın üzerinde, göz önünde üç adet Testor marka kullan-at telefon vardı. İkisinin şarjı tamdı ama kullanılmamıştı. Üçüncüsü sadece bir kabuktu.

Alec bunu Jack'e gösterdi. "Bunu Avustralya'yı aramak için kullandığına dair ne kadar bahse girmek istersin?"

Eldivenlerini takıp telefonun içini bulma umuduyla tüm çöpleri karıştırdılar ama bulamadılar. Chicago ve Sydney arasında bir bağlantı olduğuna dair kanıt bulmak, tekrar aramaya basmak ve kimin cevap verdiğini görmek davalarına yardımcı olabilirdi. Öyle bir şansları yoktu. Bu konuda hiçbir şey kolay değildi.

YİRMİ BEŞ

BAlec ve Jack paket servisi almaya gitmeden önce eşlerini otele bıraktılar. Adamlar onlara Cordie'ye ne olduğunu anlatmışlardı, Sophie ve Regan onun iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istediler. Cordie, rahat bir yoga pantolonu ve üstünü değiştirmesine yardımcı olurken onların tüm sorularını yanıtladı.

"Nasıl oluyor da bu kadar çok spor kıyafetin olduğu halde spor yapmıyorsun?" Sophie sordu.

"Boston'a yerleşir yerleşmez başlayacağım. Eskiden St. Matthew's'da günde yüzlerce kez merdiven inip çıkarken çok çalışırdım. Şimdi bir leke gibi oturuyorum."

Regan, Cordie'nin saçını tararken, "Sen çalışmıyorsun Sophie," diye hatırlattı ona.

"Şimdi Jack'le yapıyorum. Aslında hoşuma gitmeye başladı." Regan ve Cordie güldüler.

"Hayır, değilsin," dedi Regan.

"Çok kötü bir yalancısın," diye ekledi Cordie.

Sophie omuz silkti ve başıyla onayladı. "Gerçekten öyleyim."

Cordie ayağa kalktı. "Saçımı rahat bırak, Regan," dedi fırçayı onun elinden alarak. "Açlıktan ölüyorum. Alec ve Jack ne zaman burada olacak?" diye sordu oturma odasına doğru giderken.

"Her an gelebilir," diye yanıtladı Regan. "Paket servis getiriyorlar. Alec bana yemeği nereden aldıklarını söylemedi. Sadece egzotik bir şey olduğunu ve çok seveceğimizi söyledi."

"Pizza." Sophie ve Cordie kelimeyi birlikte söylediler. Regan başıyla onayladı. "Evet, pizza."

"Jack bana sağlıklı yiyecekler aldıklarını söyledi."

"Pizza," dedi Cordie tekrar kanepeye oturup elindeki pizzayı katlarken. bacaklarını altına aldı. Sophie topuklarını tekmeleyip ona katıldı ve Regan kıvrıldı.

karşılarındaki sandalyeye oturdu.

"Burayı daha önce görmeliydiniz. Her yerde camlar ve çiçekler vardı. Kat hizmetleri yine tertemiz yaptı." Onu gördüğünde Arkadaşları korkulu bir bakış fırlattıktan sonra hemen ekledi: "Olanlar hakkında konuşmayalım."

Regan başıyla onayladı. "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim Cordie." Sophie kendinden emin bir şekilde, "Yapacaktır," dedi.

"Ne yapmak?"

"Summerset Balosu."

"Her zaman birlikte gideriz," diye ısrar etti Sophie. "Summerset Vakfı pek çok insana yardım ediyor ve balo da onların büyük etkinliği. Regan bu yıl komitede çalışıyor."

"Ne zaman?"

"Ve eğleniyorsun, değil mi? Sen orada olmazsan aynı şey olmayacak."

"Ne zaman?"

"Bir ay içinde. Boston'a taşınmadan önce burada o kadar kalabilirsin, değil mi?" Regan yalvardı.

Sophie, Cordie'nin dizini okşayarak, "Bir ay hiç de uzun bir süre değil ve taşınmadan önce Boston'daki evinizde tadilat yaptırdığınızı söylememiş miydiniz?" dedi.

"Evet, ama-"

"Alec bana daha yerleri yenilemeye başlamadıklarını söyledi. Sendika kavgasıyla ilgili bir şey. Evinizle bir ilgisi yok ama gecikmenin nedeni buydu. Sanırım anlaşmazlık hala devam ediyor ve çözülene kadar işe geri dönmeyecekler."

"Ayrıca, insanlar sizi öldürmeye çalıştığı sürece hiçbir yere gidemezsiniz. Değil mi?" Sophie söyledi.

Hatırlatma o kadar umursamaz bir sesle yapılmıştı ki Cordie gülmeye başladı. "Doğru," diye kabul etti. "Ama bu yakında çözülecek."

"Sesin kendinden emin geliyor," dedi Regan.

"Summerset ne olacak? ." diye başladı Sophie.

"Zaten Boston'da olsaydım, onun için geri dönerdim."

"Aiden nerede?" Regan soruyu sordu ve sanki kardeşinin bir sandalyenin arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi odanın etrafına bakındı.

"O burada değil," dedi Cordie. "Yani onu aramayı bırakabilirsin."

Onun yorumu onları harekete geçirdi ve Alec, Jack ve Aiden neşeli kahkaha sesleri arasında içeri girdiler. Jack, Tony'nin Pizzacısı'ndan aldığı bir yığın pizza kutusunu taşıyordu. Alec'in elinde bira vardı. Aiden kravatını çıkarıyordu. Alec'ten bir şişe bira aldı, açtı ve uzun bir yudum aldı.

"Spencer nerede?" Regan sordu.

"Toplantılar," diye cevap verdi ama süslemedi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Cordie'ye.

"Kolum biraz ağrıyor ama iyiyim, teşekkürler. Gidip Walker'ı getirmelisin."

"O meşgul."

"Neyle meşgul?"

Sorusu onu gülümsetti. Sesi çok şüpheli çıkmıştı. "Sadece meşgul."

"Tony'nin pizzasına bayılır. Ona birkaç dilim götürmelisin." "Cordelia, o biriyle birlikte, kadın biriyle."

Nedenini anlamıyordu ama Walker'ın bir kadını eğlendirdiğini fark etmek onu utandırmıştı, muhtemelen Aiden bunu ona açıklamak zorunda kaldığı için.

"Oh."

Aiden güldü. "Yüzün kızarıyor."

"Cordie," diye seslendi Sophie. "Alec, Kelly'nin kök birasını getirdi. Sevdığını biliyorum."

Kelly's yerel bir şirketti ve kök biraları oldukça popülerdi. Jack, Cordie için soğuk bir şişe açtı ve ona uzattı.

Sophie, "Patronum Bay Bitterman madde bağımlısı," dedi.

Aiden, Cordie'yi masaya kadar takip etti. "Liam ne zaman arayacak?" diye sordu Alec.

"Saat 10'da. Onu görebilmemiz için bilgisayarını ayarlayacağım."

"Onu görmeme gerek yok," dedi Aiden, kızgınlığı sesinden belli oluyordu. "Ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

Cordie, Aiden'in hayal kırıklığını anlıyordu. "Belki biraz ilerleme kaydetmiştir."

"İlerleme mi var? Tutuklamalar ve itiraflar olduğunu duymak istiyorum."

"Aiden, daha sabırlı olmalısın," dedi Regan.

"Canı cehenneme. Jenkins henüz bir şey söylemedi mi?" diye sordu Jack'e.

"Henüz değil, ama olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Cordie merak etti.

Alec cevap verdi. "Cinayete teşebbüsle suçlanıyor. Bu gerçeğin zihnine yerleşmesine izin veriyoruz ve onunla bir sonraki konuşmamızda bir anlaşma yapmak isteyeceğini düşünüyoruz."

"Yani Simone'u daha az bir suçlama karşılığında sana verecek mi?"

Cordie sordu. "Onun gibi bir şey," dedi Alec.

Aiden, Alec ve Jack'in yaptıkları işte mükemmel olduklarını biliyordu. Bunu kanıtlayacak takdirnameleri vardı ama yine de kontrolü ele almak ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylemek istiyordu. Gerçi önerilerinin hiçbirisi yasal değildi ama o piçin Cordelia'nın üzerindeki ellerini gördükten sonra bunun bir önemi olmadığını düşünüyordu.

"Cordie, askın nerede? Onu takman gerekmiyor mu?" Sophie sordu.

"Jenkins ... bilirsin işte."

"Sana bir tane daha getireceğim," diye söz verdi Aiden. Yatak odasına girerken telefonu kulağındaydı.

Akşam yemeği rahattı. Artık Simone ya da Jenkins hakkında konuşulmuyordu ve Cordie buna minnettardı. İki dilim sebzeli pizza yedi ve Alec'in Regan'la yeni evlerinin bodrum katını nasıl yeniden düzenleyeceğini heyecanla anlatmasını dinledi. Görünüşe göre koymadığı tek şey bir basketbol sahasıydı.

"Evrakları imzaladın mı?" Sophie Cordie'ye sordu. "Çünkü imzalamadıysan ve ev hâlâ sana aitse, Jack ve ben evi satın almak için teklifte bulunmak istiyoruz."

Alec'in yüzündeki şaşkın ifade herkesi güldürdü. Sophie onun kolunu okşadı. "Sadece takılıyordum."

Regan, "Gerçekten de işleri yoluna koymalı ve parayı transfer etmeliyiz," dedi. "Evraklar yarın öğleden sonra hazır olur. Bizimle bankaya gelebilirseniz ..."

Alec başını salladı. "Evrakları sana getireceğiz Cordie." "Alçıyı ne zaman çıkarttıracaksın?" Regan ona sordu.

"Bir ay."

"Oh, bu harika. Doktorunu görmek için kalman gerektiğine göre, bizimle Summerset Balosuna da gelebilirsin."

Cordie, "Boston'da doktorlar olduğunu duydum," dedi.

"Kalmalısın," diye ısrar etti Sophie. "Doktor doktor dolaşmamalısın."

Alec, "Eğer ben o baloya gitmek zorundaysam, sen de gitmek zorundasın," dedi.

"Smokin içinde çok yakışıklı görünüyorsun," dedi Regan kocasına. "Ve gitmeyi seviyorsun. Sen . . ." Sonra içini çekti. "Tamam, satamam."

Alec güldü. "Gidiyorum çünkü bu senin için önemli, tatlım. Cordie de bu yüzden gidecek."

Cordie arkadaşlarının yatıştırılacağını umarak, "Göreceğiz," dedi.

Kendini kapana kısılmış, cennete hapsolmuş hissediyordu ve Aiden için üzölmeye başlamıştı. Aiden'in o günden sonra süitte kalmaya devam etmesi onu çıldırtacaktı.

tutuklamalar yapıldı ve tehdit sona erdi. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Arkadaşları buradaydı. Harika vakit geçiriyordu ama Yorgunluk bastırmaya başlamıştı ve kolu zonklamaya başlamıştı. İzin isteyip bir Tylenol almak için banyoya gitti. Kapıyı açtığında Aiden elinde yeni bir askıyla yatak odasında onu bekliyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Daha yeni teslim edildi," diye cevap verdi. "Kıpırdamadan durun ve bırakın bu şeyi tamir edeyim."

Askı yerine oturduktan sonra saçlarını yoldan çekti. Ona bakarken elleri omuzlarında kaldı. Ve sonra onu şok eden bir şey söyledi.

"Çok güzelsin, Cordelia."

Nasıl karşılık vereceğini bilemedi. O zaman onu öptü, ama bir kez öpmek yetmedi. Ağzı tekrar onunkiyle kaplandı ve onu kollarının arasına çekti. Öpücük hiç de nazik değildi, aksine çiğ ve şehvetliydi ve kadın o kadar tahrik olmuştu ki, adam geri çekildiğinde çaresizce adamın kıyafetlerini yırtıp onunla yatağa girmek istedi.

Sophie'nin oturma odasından gelen kahkahası onu gerçekliğe geri çekti. Cordie elinin Aiden'in kot pantolonunun fermuarında olduğunu fark etti. Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Parmağını ona doğru salladı, saçlarını düzeltmekmiş gibi okşadı ve oturma odasına doğru koşmaya başladı. Aiden'a bakmaya çalıştı.

gecenin geri kalanında onu görmezden gel.

Saat ondan birkaç dakika önce Alec saatine baktı. "Liam'dan haber alma zamanı neredeyse geldi." Aiden'ın bilgisayarını almaya gitti ve herkesin görebileceği şekilde sehpanın üzerine koydu.

Liam saat tam 10'da giriş yaptı. Bilgisayar ekranında üzerinde *Bob's Beer and Babes Bar* yazan bir tişört giymiş olarak görüldü. Arka plan net değildi ama arkasında dalgaların kıyıya vurduğu bir güvertede ya da verandada oturduğu anlaşıyordu. Liam orada kimlerin olduğunu sordu, Alec de hemen herkesi tanıdı ve onu bilgisayar ekranından uzaklaşıp birbirlerine "vay be" diyen Regan ve Sophie ile tanıştırdı. Liam'ın yakışıklılığı belli ki onları etkilemişti çünkü Cordie'ye neden bahsetmedin ne kadar seksi diye baktılar. Cordie cevap olarak omuz silkti.

Jack bu sessiz alışverişi izledi. Büyülenmiş bir halde Sophie'ye, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Arkadaşlarımla konuşuyorum," diye cevap verdi.

Liam grubu selamladı. Tavrı nazık ve iş adamıydı ve Sophie ile Regan'a karşı çekici ve kibar olabilmesine rağmen, Cordelia'ya karşı çapkın bir flörtçü gibi davranması Aiden'i rahatsız etmişti.

Alec onunla Jenkins'in Cordelia'ya yaptığı saldırı hakkında konuşmuştu ve Liam onun iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bilgisayar ekranının önünde durdu. "Ben iyiyim," dedi gülümseyerek.

"Bizim için başka bilginiz var mı?" Alec sordu.

"Bir dakika," diye araya girdi Aiden. "Peki ya Simone'un yanındaki diğer adam? Onu otelden dışarı sürüklemeye çalışan adam?"

"Charles Kendrick." Alec onun adını söyledi.

"Nerede o?" Aiden sordu.

"Hâlâ burada, Sydney'de," dedi Liam. "Onu izliyoruz." "Rapor edecek bir şey var mı?" Jack sordu.

"Aslına bakarsanız, elimde ilginç bir şey var. Belgeler," dedi. "Onları sana e-posta ile gönderdim, Alec. Sanırım onları okuduğunda neden gülümsemeden duramadığımı anlayacaksın."

"O kadar iyi, ha?"

Liam başını salladı. "Evet, o kadar iyi. Kuru bir okuma ama buna değer. Sadece bana onları nasıl elde ettiğimi sorma."

Liam aramayı sonlandırır sonlandırmaz, Aiden kendisinin, Jack'in ve Alec'in ofisine gidip e-postanın çıktısını almalarını ve okumaya başlamalarını önerdi.

Jack, Sophie'ye, "Bu muhtemelen biraz zaman alacak," dedi.

Aiden, "Otelin limuzin şoförü ikisini de eve bırakacak," diye teklif etti.

Jack ve Alec eşlerine veda öpücüğü verdikten sonra kapıda, Cordie'nin yanına giden Aiden'ı beklediler.

"Sakin bu süitten ayrılalım deme," diye emretti.

"Ne?" Şok olmuş gibi davrandı. "Ama direk dansına gidiyorduk."

"Bu hiç komik değil. Ciddiyim, Cordelia. Sen olduğun yerde kal."

"Evet, efendim."

Ve o gitmişti.

"Kardeşin bir general gibi. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama sinirlerimi bozmaya başladı," dedi Cordie.

Regan, "Yıllardır sinirlerimi bozuyor," dedi.

Sophie konuştu. "Onu seviyorum. Bana kalırsa yanlış bir şey yapamaz."

"Hepimiz onu seviyoruz," diye kabul etti Regan. "Cordie ve ben sadece onun kusurlarının farkındayız."

Sophie nostaljik bir ruh hali içindeydi. "Dokuz yaşındayken bana ne olduğunu sana hiç anlatmadım. Oldukça korkunçtu. Aiden benim şampiyonu."

"Ne oldu?" Regan sordu.

"Babamın başı yine kanunla beladaydı. Silahları ve rozetleri olan korkunç görünümlü iki adam içeri girip beni karakola götürdüğünde evde hizmetçiyle birlikteydim. Çok korkmuştum. Dedektiflerden biri beni koruyucu aileye vermekle tehdit edip duruyordu ve kimse bunu bilmeyecekti.

Nerede olduğumu. Bundan emin

olacaktı." "Seni neden tehdit ediyordu?"

"Benden babamın nerede olduğunu söylememi istedi. Cevabı bilmiyordum ama o zamanlar bilseydim bile söylemezdim. Ayrıca evimde gizli bir kasa olup olmadığını da öğrenmek istedi. Sorular uzayıp gitti. Bugüne kadar Aiden'ın neler olduğunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Belki de temizlikçi onu aramıştır. Ona sordum ama söylememekte ısrar etti."

"O ne yaptı?" Regan sordu.

"O beni kurtardı," dedi. "Onu gördüğümde ağlamaya başladım ve ona doğru koştum. Kolunu bana doladı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Yanında birkaç avukat getirmişti ve avukatları tehdit etti. Dedektifler her türlü şeyle. Eğer bana yaklaşırlarsa

Yine rozetleri onda olacaktı ve avukatların onu desteklemesine bakılırsa, bence bunu başarabilirdi."

"Neden bizim bilmemizi istemedin?" Regan sordu.

"O zamanlar ağladığım için siz ikinizin beni bebek sanacağınızı düşünmüştüm. Zaman geçti ve ben bunu hiç yapamadım."

"Aiden'in ne kadar genç olduğunun farkında mısın? Henüz yirmi yaşında bile değildi," dedi Cordie.

"Keşke olay olduğunda bana söyleseydin," dedi Regan. "Bunun hakkında konuşmak iyileştirici olurdu."

"Biliyordum," dedi Cordie.

"Nasıl?" Sophie şaşırarak sordu. "Aiden kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verdi, bu yüzden ondan öğrenmediğinizi biliyorum."

"Regan'ın evinde yatıya kalıyorduk ve o zamanlar Aiden'a çok aşıkтым. Hatırladın mı?"

Hem Sophie hem de Regan güldü. "Bilmiyorduk," dedi Regan. "O zaman bilmiyorduk. Siz bize söyleyene kadar bilmiyorduk."

"Hizmetçinin Aiden'a ailesinin hukuk bürosundan bir telefon geldiğini söylediğini duydum. İkiniz gibi ben de çok endişeliydim ve Aiden'ın başının belada olabileceğini düşündüm, bu yüzden konuşmayı dinledim. Bu şekilde öğrendim."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Sophie sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım bilmemi isteseydin bana söyledin diye düşündüm."

"Şoför bir dakika içinde burada olacak. Neden gitmeden önce yatmak için hazırlanmana yardım etmiyoruz?" diye önerdi Regan.

Cordie yardımı takdir etti ve yatak odasındaiken sohbet etmeye devam ettiler.

"Liam'ın nesi var?" Sophie yorganı indirirken sordu.

"O ve Alec uzun zamandır arkadaşlar," dedi Regan. Bir çekmeceyi açtı ve bir çift pijama çıkardı. "Sanırım Alec onu bir keresinde tutuklamıştı. Bu şekilde tanışmış olabilirler. Hâlâ hikâyenin tamamını öğrenemedim."

"Cordie, sence de muhteşem değil mi?" Sophie sordu. "Sana nasıl gülümsediğini ve seninle konuşurken sesinin nasıl yumuşadığını fark ettin mi?"

Sen?"

"Hayır, fark etmedim ve evet, yakışıklı biri."

"Aksanına bayılıyorum," dedi Sophie.

"Avustralya'da yaşıyor. Onunla çıkabilmek için oraya taşınmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır. Buraya taşınmasını sağla. Sen buna değersin." Kapı çalındı.

"İşte şoförümüz," dedi Regan. "Gidelim Sophie."

Arkadaşlar Cordie'ye sarıldılar ve ayrıldılar.

Cordie bitkin düşmüştü. Yumuşak yatağına yerleşti ve televizyonu açtı. Birkaç kanalı taradı ve kablolu kanallardan birinde *Larry ile Balık Tutma* programını buldu. Cordie programın onu uyutacağını düşünmüştü ama aslında ilgisini çekmeye başlamıştı. Bir saat sonra Larry'nin onu bir balıkçıya dönüştürdüğüne karar verdi.

Dış kapının açıldığını ve adamların içeri girerken güldüklerini duydu. Neler olup bittiğini öğrenmek için merakla yataktan kalktı. Bornozunu ve askısını giymesi birkaç dakikasını aldı ama çıplak ayakla oturma odasına girdiğinde, biralarını açmış birbirlerine kadeh kaldırıyorlardı.

Aiden önlerindeki masanın üzerine bir yığın kâğıt bıraktı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Üçü de ona baktı ve gülümsedi.

"Ona söylemek ister misin?" Jack Alec'e sordu.

Alec oturması için bir sandalye çekti. "Görünüşe göre Simone'u senden kurtulmaya iten şey bir skandaldan çok daha fazlası."

Tekrar gülmeye başladılar. Alec, "Aiden, sen açıkla," diye önerdi.

Kâğıtları ona doğru itti. "Taylor'lar ve Rayburn'lerle işimiz bittiğinde, onların şirketinin sahibi sen olacaksın."

YİRMİ ALTI

Y Sen ilk doğansın," diye açıkladı Aiden.

"Bu ne anlama geliyor?" Cordie sordu.

"Yirmi bir yaşına geldiğinde Merrick şirketinin hisselerinin yüzde yirmisi sana miras kaldı. Bu Merrick'in vasiyetinde vardı." Başını salladı ve devam etti. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Merrick'in mirasını neden bu şekilde düzenlediğini anlayamıyorum. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

"Yüzde yirmi kulağa pek fazla gelmiyor," dedi Jack, "ama aslında çok büyük. Milyonlar değerinde. Simone'a Merrick'teki hisseleri miras kaldı. Annesi Alice'in işletmesi. Simone avantajları istiyordu ama sorumluluk almak istemiyordu, bu yüzden yönetimi babasına devretti. Vasiyetnameye göre, artık onun hissesinin yüzde yirmisine sahipsiniz, bu da onun çoğunluk kontrolünü kaybetmesi için yeterli."

Alec, "İşte bu yüzden Simone ya da Rayburn ailesinden başka biri senin aradan çekilmeni istiyor," diye düşündü.

"Aileden başka biri mi? Hayır," dedi Cordie. "Simone benden kimseye bahsetmezdi. Babamla evlenirken sahte bir isim kullanmıştı. O zamanlar Natalie Smith'ti."

"Babanla evlendiğinde sana hamileydi, değil mi?" Jack sordu.

"Evet."

"Seni aldırmaya çalışmadığı için şanslısın," dedi Alec.

Cordie sandalyenin kenarına oturmuş, sırtı dimdik, sağ elini kucağında yumruk yapmıştı. Simone'u düşünmek midesini bulandırıyordu.

"Bana kürtaj yaptırmak istediğini ama çok ileri yaşta olduğunu söyledi. Beş ayı geçmişti."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi; sonra Alec şu yorumu yaptı: "İyi ki sen büyürken yanında kalmamış. Ben yapamam

hayatınızın nasıl olacağını hayal edin."

"Babanın onun ne olduğunu neden göremediğini anlamıyorum," dedi Jack.

"Sanırım at gözlüğü takıyordu," diye yanıtladı Cordie. "Onu neredeyse öldüğü güne kadar sevdi."

"Kulağa daha çok bir saplantı gibi geliyor," dedi Jack.

"Simone'un oğulları ona tapıyor gibi görünüyor," dedi Cordie. "Ve balodayken onların üzerine titriyordu." "Ta ki ben onun gecesini mahvedene kadar." diye eklerken gülümsedi.

Aiden güldü. "Bunu sen yaptın."

Alec, "Oğullar henüz ergenlik çağında ama aile reisi Julian Taylor tarafından şimdiden yetiştirilmeye başlandılar," dedi. "Belli ki büyük olanın ilk doğan olduğunu düşünüyor."

Jack masanın üzerinde duran basılı sayfalara dokundu. "Bu karmaşık belgeyi okuduğum kadarıyla -ki bu arada Orta Çağ'da yazılmış gibi görünüyor- yirmi bir yaşına bastığında sadece şirketin bir kısmına sahip olmakla kalmadın, aynı zamanda güç yapısını da tamamen değiştirdin."

"Ama babamla evlenirken sahte bir kimlik kullandığına göre ben meşru bir varis miyim?" Cordie merak etti.

Aiden ona, "Merrick'in vasiyetinde böyle bir şart yok," dedi. "İlk doğan sadece Simone'dan doğan ilk çocuk anlamına geliyor."

"Oğullarına miras kalmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Jack. "Eminim mülk ve bol miktarda nakit alacaklar, belki başka varlıklar da, ama Merrick hissesi yok."

Alec ona, "Bunu satamazsın ya da başkasına veremezsin," dedi. "Onunla sıkışıp kaldın." "Ya sahiplenmezsem?"

Aiden onun sorusunu yanıtladı. "Şimdiden hayatına yönelik iki girişim oldu. Duracaklarını mı sanıyorsun? Kaçıp saklanabilirsin ya da Julian Taylor'ın ofisine gidip DNA sonuçlarını masasına bırakabilir ve onu ve tüm ailesini yok edeceğini söyleyebilirsin. Bunu yapmana yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Ve Simone beni öldürmesi için birini tutarak paçayı mı kurtaracak?" Alec başını salladı. "Bırak da onun için biz endişelenelim."

Jack ayağa kalktı ve gerindi. "Liam'ın işleri hızlandırmak için bir önerisi vardı," dedi. "Doğru zamanı bekliyor. Bunu o zaman konuşuruz."

Bu konuyu şimdi konuşmak istiyordu ama Alec ve Jack eve gitmeye hazırdı. Aiden onları kapıya kadar geçirdi, sürgünün yerinde olduğundan emin olduktan sonra onu yatak odasına kadar takip etti. Aiden onu kendisine doğru çevirip, "Yatağa hazırlanmana yardım edeyim," dediğinde kadın askısını çıkarmış, bornozunu giyiyordu.

"Yatmaya hazırım," dedi ona.

"Hayır, değilsin."

Bornozunu çıkardı ve pijamasının üst düğmelerini açmaya başladı. Saniyeler içinde pijamasının altıyla birlikte yerdeydi. Çırılçıplaktı ve adam tamamen giyinikti. Yine de hiç utanmıyordu çünkü Aiden'in ona bakışı kendini güzel hissetmesini sağlıyordu. Elleri, göğüs uçları sertleşene kadar iri göğüslerini okşadı. Onu yavaşça öptü, sanki dünyada çok zamanı varmış gibi davranıyordu. Onun titrediğini hissetti ve fısıldadı, "Artık hazırsın. Yatağa gir, Cordelia."

Uzandı ve çarşafı üzerine çekmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Adamın giysilerini çıkarmasını ve sonra vücuduyla onu örtmesini izledi. Teni çok sıcaktı.

Aiden, vücudunun onunkine temas etmesiyle inledi. "Bütün gün bunu düşündüm. Beni çılgına çeviriyorsun." Kolları dizlerinin altına kayd ve onu kaldırdı. "Benim sana aç olduğum kadar senin de bana aç olmanı sağlayacağım."

Daha aşağılara inmeden önce karnının her santimini öptü. Gün boyu uzayan bıyıkları kadının hassas iç bacaklarına sürtündü. Sözünü tuttu ve onu aklından çıkarmaya devam etti. Doruğa ulaşmasına izin vermesi için yalvardı ve ancak alçısıyla kafasına vurmakla tehdit ettiğinde ona istediğini verdi.

Aiden da bir o kadar açgözlüydü. Cordie onun gece boyunca kaç kez kendisine uzandığını sayamıyordu.

"Ben gittiğimde beni özleyeceksin," diye fısıldadı. Ona cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. "Evet."

- - -

Aiden ertesi gün şehir dışına çıkmadı. İptalin işle ilgili bir nedeni olduğunu düşündü. Sonraki dört gün ve gece boyunca onu ya da otel personeli dışında kimseyi görmedi. Aiden'in hâlâ

Çünkü onun sabah evden çıktığını ve gece geç saatlerde eve geldiğini duymuş. Kendi yatağında uyuyordu. Belki de kendi yatağında uyumaya karar vermişti.

Kendini ondan uzaklaştırmak için. Boston'a hazırlanırken zihinsel olarak da aynısını yapmalıydı, değil mi?

Sophie ve Regan'ın ikisi de isteydi ve onları rahatsız etmek istemiyordu. Onu eğlendirmek onların işi değildi. Alec'le biraz konuştu.

birkaç kez. Avustralya'dan hâlâ haber yoktu. Ona Liam'ın işleri hızlandırmak için bir önerisi olduğunu söylemişti ama hâlâ ne olduğunu söylememişti. Bugün de bir şey duymazsa Liam'ı arayıp sormaya karar verdi.

Kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştı. Sütün duvarları yaklaşıyordu ve birkaç dakikalığına gizlice dışarı çıkmanın tüm yollarını hayal ediyordu.

Birkaç değişiklik oldu. Parmaklarındaki şişlik inmişti ve artık iki eliyle de yazabiliyordu. Garvan Enstitüsü'ndeki doktorlardan birinden, tezini okuduğunu ve oldukça etkilendiğini söyleyen bir e-posta aldı. Ona araştırması hakkında birkaç soru sordu ve eğlenceli ve zorlu bir tartışma başladı. Sonunda tezini fazlasıyla kanıtlamıştı ve adam kabul ettiğinde ona bir iş teklif etti.

Jayden Martin başka bir şaşırtmacaydı. Panik içinde onu aradı. Yaz okulunda birkaç hafta geçirdikten sonra kimya dersinden yine kalacağından emindi. Nereden biliyordu? diye sordu. Cevabı netti: Öğretmeni öyle söylemişti. Jayden'ın çok zeki ama tembel bir genç olduğunu bilen Cordie, ona kimya kitabını açma zahmetine katlanıp katlanmadığını sormak üzereydi ki annesi telefona sarılıp oğlu adına yalvarmaya başladı. Cordie ona hayır diyemedi ve ilk özel ders seansı ertesi öğleden sonra saat beşte olacak şekilde planlandı. Hazırlık için Cordie annesini aradı.

ve ihtiyaç duyacağı birkaç eşyayı istedi.

Kimyaya Giriş ders kitabı.

Jayden, diğer pek çok genç gibi, hiçbir yere yalnız gitmezdi. O ve diğer üç genç adam seans için on beş dakika erken kapısına geldiler. Her birinin elinde bir kitap vardı ve her birinin yardımı ihtiyacı vardı.

Aiden bütün gün toplantıdaydı ve tek düşünebildiği Cordelia'ya kavuşmaktı. O gün kendine ancak bir dakika ayırabilmişti.

ve onunla biraz zaman geçirmek istiyordu. Onun orada olduğunu bilmek bile daha rahat nefes almasını sağlıyordu. Kendi kendine, ona yakın olmak istemesinin nedeninin onun güvenliği için duyduğu endişe olduğunu söylüyordu ama son zamanlarda buna kendisi bile inanmıyordu.

Saat altıyı biraz geçe süite geri döndü. Kapıdan içeri girdi ve hızlıca durdu. Yemek masasında dört genç çocuk oturuyordu. Önlerinde kâğıtlar, kalemler ve kitaplar saçılmış bir masa. Cordelia portatif bir kara tahtanın başında duruyordu. Jayden'ın arkadaşlarını ona tanıttı ve merhaba dedikten sonra üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti. Uzaklaşırken gülümsüyordu. Çocuklar Cordelia'nın her sözünü dikkatle dinliyorlardı ve bunun kimyayı sevdikleri için olmadığı kesindi. O kadar büyülenmiş görünüyorlardı ki, Cordelia'nın söylediği herhangi bir şeyin aklına yatıp yatmadığını merak etti.

Oturma odasına döndüğünde çocuklar gitmişti. Kara tahta bir köşeye sıkıştırılmıştı ve Cordelia tüm malzemeleri düzenliyor ve düzgün bir şekilde büfenin içine istifliyordu.

Alec bir dakika sonra geldi. "Az önce Liam'la konuştum," diye rapor verdi. "İşte önerdiği şey. Julian, Simone ve Craig'i Cuma akşamı Shade House'da yemeğe götürecektir. Liam silahı ve rozetiyle orada olacak ve ayrılmak için kalktıklarında Simone'un temiz bir bez alıp su bardağını dikkatle kaldırdığını görmesini sağlayacak. Onu plastik bir torbaya koyarken görmesini istiyor. Sana dramatik bir CSI olayı yapacağını söylememi istedi. Simone biraz televizyon izlerse, adamın neden o."

Aiden, "Bu onun kuyruğunu kısıtıracak," diye tahmin etti. "Bakalım ne yapacak," dedi Alec.

"Peki ya Jenkins? Henüz konuşmuyor mu?" Aiden sordu. O piçin Cordelia'nın boynuna dolanmış ellerinin görüntüsü aklından geçti ve tüm vücudu tepki olarak

gerildi. "Bir anlaşma yapmak istiyor." "Ne tür bir anlaşma?"

"Tüm suçlamalar düşecek ve bize bildiği her şeyi anlatacak."

"Ve?" Aiden dürtükledi. Alec'in böyle bir anlaşmaya asla yanaşmayacağını biliyordu. "Güldük."

"Düşünüyordum da" diye başladı

Cordie. "Evet?"

"Bir süreliğine buradan çıkmam gerekiyor."

Aiden ona başını salladı. Şu anda yapılacak şey bu değildi. Ona döndü ve gömleğini tuttu. "Kendimi kaybediyorum," dedi. Onu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Gülümsemeyi kes. Ciddiyim. Gerçekten kaybediyorum" " Elini yüzünün önünde kaldırdı ve parmağıyla başparmağını neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı. "Tanrı aşkına, Larry'ye bir hayran mektubu yazmama şu kadar kaldı. Bu kadar yakın, Aiden."

"Larry de kim?" Alec sordu.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Balıkçı Larry." Ses tonu bunu zaten bilmesi gerektiğini gösteriyordu.

Alec ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, bir yolunu buluruz."

Verdiği söz onu sakinleştirdi. Toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, "Teşekkür ederim," dedi.

YİRMİ YEDİ

Aiden ofisinin kapısında durmuş asistanının kendisine uzattığı bir çıktıyı okurken başını kaldırdı ve Cordelia yanından geçiyordu. İki kez baktı, elindeki kâğıdı bıraktı ve onun peşinden koştu. "Cordelia."

Tam Alec ona yetişirken arkasını döndü. "Evet, Aiden?"

"Buraya ulaşmak için özel asansörle birinci kata çıkmanız, lobiden geçmeniz ve üçüncü kata çıkmak için başka bir asansöre binmeniz gerekiyordu."

"Evet, yapmam gereken tam olarak buydu."

Yanağındaki kas esnedi. "Seni kim bıraktı?" "Beni dışarı mı çıkardı?"

Alec neredeyse Cordie'nin başının üstünden duman çıktığını görebiliyordu. "Onu dışarı çıkardım," dedi. "Ona söz verdim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu dışarıda değil," diye itiraz etti. "Hâlâ otelin içindeyim. Dışarı çıkmak istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," diye tersledi Aiden.

"Bu bir uzlaşma," diye açıkladı Alec. "Güvenli olana kadar. Hadi Cordie. Gidip Regan'ı bulalım. Ofisinde olmalı."

Aiden onlarla birlikte koridorda yürüdü. "Cordelia yukarı çıkacağı zaman bana haber ver. Ben de onunla gideceğim." Cordelia'nın elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Kaşlarını çatarak dikkatle onun gözlerinin içine baktı. Sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi davrandı ama sessizliğini korudu.

"Gelip seni alacağım," diye söz verdi.

Onu bıraktı, başını salladı ve ofisine geri döndü. Yere düşürdüğü kâğıdın yanından geçti, görünüşe göre orada olduğundan habersizdi.

"Onu delirtiyorum," diye fısıldadı Cordie. "Neredeyse onun için üzüleceğim. Evdeyken sakın, huzurlu, düzenli bir ortamı seviyor ve ben buraya geldiğimden beri ne sakın ne de huzurlu oldu. Her şey karmakarışık."

"Gittiğinde seni özleyecek."

Bu saçmalığa bir an bile inanmadı. Belki de seksi özleyecekti...
akıllara durgunluk veren, inanılmaz seksi. "Ne zaman gideceğim?"

"Yakında," diye söz verdi Alec. Saatine baktı. "Sidney'de saat sabahın
onu ve Liam bu gece lokantada bir şeyler ayarlamaya çalışmakla meşgul
olacak.

Simone ile işleri yoluna koyacak. Onun DNA'sını topluyormuş gibi yaparak
büyük bir şov yapacak. Keşke görebilseydik."

"Ne yaptığını ve neden yaptığını bilecek mi?"

"Oh, bilecektir. Onun DNA'sını almanın tek nedeni seninkiyle
eşleştirmek ve onun kızı olduğunu kanıtlamak. Eğer tam bir moron değilse,
bilecektir."

"Liam bize Simone'un DNA'sına ve sonuçlara zaten sahip olduğunu
söyledi. Gerçekten nasıl elde etti?"

Alec, Regan'ın resepsiyon bölümünün kapısını açtı. "Ben sormadım, o da
söylemedi. Böylesi daha iyi."

"Liam CIA'den, değil mi?"

Alec güldü. "Hayır."

Liam'ın bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğini biliyordu ama bu onu
kışkırtmaktan alıkoymadı. Liam'ın işi konusunu şimdilik bir kenara
bıraktı ve "Simone çıldıracak" dedi.

"Umut budur."

"Hemen bir tepki göreceğimizi düşünüyor
musunuz?" "Evet, sanırım göreceğiz."

Anlaşıldığı üzere, haklıydı. Anında bir tepki geldi.

- - -

Aiden sabahın yedisinde Cordelia'yı sarsarak uyandırdı ve ona Alec'in bazı
haberlerle geleceğini söyledi, ama bir şey söyleyemeden dikkati dağıldı.
Sonsuz gibi görünen bir süredir ona dokunmamıştı ve Cordelia yuvarlanıp
inlediğinde, hâlâ uyanık olmaktan çok uykudaydı, cazibesine karşı
koyamadı. Üzerinde onu zar zor örten ipekli ve dantelli küçük bir şey vardı
ve adam çaresizce onu üzerinden yırtmak istedi. Onunlayken bir hayvana
dönüşmüştü. Kontrol yoktu, disiplin yoktu. Çarşafı geri çekti, kıyafetlerini
çıkardı ve onunla sevişti. Kız da vahşi ve sınır tanımayan tepkisiyle ona
fazlasıyla karşılık verdi.

Nefesini tuttuktan sonra dirseğinin üzerine yaslandı. Aşağı baktı ve parmağıyla dudaklarındaki memnun gülümsemenin izini sürerek, "Alec her an gelebilir," dedi.

Ayağa kalktı, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve nedenini sordu.

"Sana iyi haberleri olduğunu söyledi." Kapı çalındı. "Bu muhtemelen o."

Yataktan fırladı. "Üzerine bir şeyler giy," dedi öfkeli bir fısıltıyla. Kot pantolonunu aldı ve ona doğru fırlattı. "Bir fikrin var mı? Bunu yapmamalıydık. Seninle birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorum. biliyorum." Hızlı bir nefes aldı. "Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hakkında bir fikrin var mı?"

Kot pantolonunu çekti ama fermuarını kapatmaya zahmet etmedi. Kapının bir kez daha çalınmasına aldırmadan yatağın etrafından dolaşarak kadının durduğu yere doğru yürüdü.

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Kaç kere geldin? İki mi? Üç kez mi? Eğer hala hayal kırıklığına uğradıysan, o zaman yatağa geri dönüp-"

Elini adamın ağzının üzerine koydu ve gülmeye başladı. "O tür bir hayal kırıklığı değil. Git kapıyı aç."

Neyse ki Alec kapıda değildi. Oda servisi kahvaltı getiriyordu.

Aiden ona seslendi ama o çoktan duşa girmişti. O da Tek elini kullanarak duş alma konusunda profesyonelleşmişti. Giyindiğinde açlıktan ölmek üzereydi ve cennet hapishanesinde bir gün daha geçirmeye hazırdı. Daha sonra, bir bardak portakal suyu içerken ve bir borsa raporuna benzeyen bir şeye gömülmüş olan Aiden'in karşısında otururken, birden her şeyin ne kadar gerçeküstü olduğunu fark etti. Yaşlı bir evli çift gibi davranıyorlardı.

Alec birkaç dakika sonra geldi. Cordie'nin uzattığı kahve fincanını aldı ve masaya oturdu. "Bazı iyi haberlerim var," dedi.

"Charles Kendrick Chicago'ya doğru yola çıktı. Liam, Sidney'de Charles Ford adını kullanarak uçağa bindiğini ve bu kimlikle bir pasaport taşıdığını bildirdi."

"Ve bu iyi haber mi? Buraya beni öldürmeye geldiğini varsayıyorum. Değil mi?" Cordie paniği sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

"Doğru," diye onayladı Alec.

"Onun sana yaklaşmasına izin vermeyeceğiz, Cordelia," diye güvence verdi Aiden. "Bunu biliyorum." Derin bir nefes aldı.

"Peki plan nedir?"

"Jack ve ben onu Chicago'da bir hediyeyle karşılamak için kapıda olacağız... kelepçelerle," dedi Alec. "Uçaktan iner inmez onu içeri alacağız."

"Onu suçüstü yakalamanız gerekmez mi? Denemezse onu cinayete teşebbüsle suçlayamazsınız."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Aiden, bu fikir karşısında dehşete düşmüştü.

Alec, "Hayır, istediğimizi elde etmek için yeterince paramız var," dedi. Bir kez daha açıklama yapmayı reddetti ve kız ne kadar başının etini yese de ayrıntıya girmede.

Aiden onun ne kadar cesaretsiz olduğunu görebiliyordu. Her gün bilinmezlikle yaşamak sinir bozucuydu. Alec gittikten sonra onu neşelendirmeye çalıştı. "Artık istediğin yere gidebilmen çok uzun sürmeyecek."

"Bu güzel olacak," dedi, onun iyimserliğini takdir ediyor ama neredeyse umut etmekten korkuyordu.

"Bu gece güzel bir akşam yemeği yiyip film izleyeceğiz."

"Üzgünüm. Gelemem."

"Ne demek yapamam?"

Bir simit aldı ve ikiye böldü. "Planlarım var. Portakal suyumu ne yaptım ben?"

"Sen içtin. Ne planı? Dışarı çıkmayacaksın. Benimle uğraşmayı bırak."

"Walker'la kağıt oynuyorum."

"Bunu öylece *söyleyemez* miydin?" diye sordu.

Tabii ki yapabilirdi, ama bu kadar eğlenceli olmazdı.

- - -

Charles Kendrick kendisini bekleyen iki FBI ajanını görünce pek mutlu olmadı. Şokunu atlatır atlatmaz huysuzlaştı. Alec, adamın tutuklanmaktan kurtulmak için gözdağı verebileceğine inandığını düşündü. Onu bir sorgu odasına koydular ve spor çantasını karıştırırken terlemesine izin verdiler. Ceplerden birinde çoraplara sarılmış üç Testor telefon vardı. Bir tanesine Sydney numarası programlanmıştı bile. Jack ve Alec için bu bulgu Noel sabahından daha güzeldi.

Liam, Rayburn ailesinin sahip olduğu tüm cep, ev ve iş telefonlarının kayıtlarını incelemişti.

Chicago'ya ya da Chicago'dan herhangi bir arama yapılmamıştı, bu da ellerindeki telefona programlanan numaranın büyük olasılıkla Sydney'deki başka bir kullan-at telefona gittiği anlamına geliyordu. Kime ait olduğunu öğrenmenin tek yolu aramaktı.

Sorguyu Jack yönetti. Küçük, penceresiz bir odada metal bir masada Kendrick'in karşısında oturuyordu. Kendrick'in kendini kapalı ve kapana kısılmış hissetmesini isteyen Jack, onu masaya kelepçelemişti ve Alec arkasındaki duvara yaslanmış, gözlemliyordu. Arada bir odanın etrafında dönüyor ve Kendrick'in arkasında durup nefesini ensesinde hissediyordu. Kendrick oturduğu yerde kıpırdandı. Ter alnından aşağı süzülüyor, yuvarlak Harry Potter gözlüklerini buğulandırıyordu. Ağzından çıkan ilk kelimeler beklenen türdendi. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Jack sandalyesinde arkasına yaslandı ve daha rahat görünemezdi. "Burada eşsiz bir fırsatın var Charles. Kendine şu şekilde yardım edebilirsin bize patronunun adını vermen. Tek bilmek istediğimiz Cordelia Kane'i öldürmen için seni kimin tuttuğu."

"Deli misin sen? Kimse beni birini öldürmem için tutmadı," diye ağzından kaçırdı. "Sadece etrafı görmek için buradayım."

"Ah, yanlış anlamışım," dedi Jack özür dileyerek. "Pekala, şimdi bunu açıklığa kavuşturduğunuza göre, yolunuza devam edebilirsiniz."

Jack'in yorumundaki alaycılığı fark etmeden önce Kendrick'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Sandalyesine yığıldı.

Alec tekrar onun arkasında durmak için hareket etti. "Gerçeği söylersen zaman kazanırsın."

"Ben doğruyu söylüyorum."

"Bu eşsiz fırsata geri dönelim," diye önerdi Jack yumuşak bir sesle. "Eğer Dedektif Buchanan ve bana şimdi söylersen, eğer bizimle çalışırsan, sana yardım ederiz. sen."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum," diye mırıldandı. "Avukat. Bana bir avukat bulun." Alnında boncuk boncuk ter vardı.

Jack sanki onun talebini duymamış gibi davrandı. "Güzel bir anlaşma," dedi. "Ama şöyle bir şey var. Bir zaman sınırı var. Brölöre programladığınız numarayı aradığımızda, yardımınıza ihtiyacımız kalmayacak. Anlaşma o zaman ortadan kalkacak ve Dedektif Buchanan ile ben en yüksek cezayı almanız için elimizden geleni yapacağız."

"Ne için? Elinde hiçbir şey yok."

"Sahte pasaportla başlayalım," dedi Jack. "Bu tek başına seni hapse attırır. Eğer bizimle işbirliği yapmazsan, çok çok uzun bir süre hapiste kalmanı sağlarız." Sandalyeyi geriye itti. "Şimdi sana bir avukat bulmaya gidiyorum."

Alec onu kapıya kadar takip etti. Geri döndü ve "Aramadan önce beş dakikan var" dedi.

Kendrick'i terlemesi -ve umarım panikleme- için bırakıp Jenkins'in beklediği başka bir sorgu odasına gittiler. Onu dördüncü kata çıkarmışlardı, böylece onunla bir kez daha sohbet edebileceklerdi ... ya da Alec ikinci raund dedi. Plan, bir şüpheliyi diğerine karşı oynamaktı.

Koridorda Jack dedi ki, "Beş dakika mı? Ona beş dakika mı verdin? ne yapmak istediğine karar verir? Bu da nereden çıktı şimdi? Ona on iki saati olduğunu söylemeyi kabul etmiştik, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum ama beş dakika kulağa daha dramatik geliyordu. On iki saat aynı etkiyi yaratmadı."

Jack güldü. "Haklısın."

"O numarayı şimdi aramak istiyorum."

"Ben de, ama beklemek zorundayız. Burada körlemesine çalışıyoruz ama Kendrick'in indikten bir saat sonra patronunu aramaması mantıklı değil mi? Rapor edecek bir şeyi olmazdı. Bu yüzden biraz daha bekleyeceğiz, belki beş ya da altı saat. Patron korkar ve telefona cevap vermezse mahvoluruz ve kolay olan zorlaşır."

"Kendrick ve Jenkins bize bilmek istediklerimizi söylemediği sürece."

Günün geri kalanında Alec ve Jack iki sorgu odası arasında gidip gelerek iki şüpheliden birini ya da diğerini yıpratmayı umdular ama ne Jenkins ne de Kendrick hiçbir şeyden vazgeçmiyordu. İşledikleri suçlar için daha uzun hapis cezaları tehdidi onları korkutmuşa benzemiyordu. Sanki inkar provası yapmışlar gibi, her biri ayrı ayrı suçlarını kabul etmemekte ısrar ediyordu.

kimseden emir almam.

Kendrick'i en son sorgulayan Jack oldu. Odadan çıktığında Alec onu bekliyordu. "Teknoloji hazır."

Bir dakika sonra, elektrik parazitine benzeyen bir kayıt çalan bir teknisyenin yanında durdular. "Bu işe yarayacak mı?" diye sordu onlara.

"Mükemmel," dedi Jack ona.

Alec, "Kendrick tuzağa düşürüldüğünü söyleyecek, biliyorsun," dedi. "Bu mahkemede asla işe yaramaz."

"Bu doğru," diye itiraf etti Jack. "Ama bu ona açılmak için motivasyon sağlayabilir."

"Alec, Kendrick'in kullan-at telefonunu alıp ekrana dokundu ve herkesin duyabilmesi için telefonu masanın ortasına koydu.

Adamlar üzerinde gezinip dinliyorlardı. Bir ... iki ... üç ... dört ... beş ... telefon çalmaya devam etti. Birbirlerine baktılar. Kimse cevap vermiyordu. Altı ... yedi ... sekiz ... Alec başını salladı ve tam telefonu açacaktı ki aniden bir klik sesi duyuldu. Birkaç saniye Sanki diğer uçtaki kişi arayanın önce konuşmasını bekliyormuş gibi bir sessizlik oldu. Sonunda sessizlik bozuldu.

Julian Taylor cevapladı. "Bitti mi?"

- - -

Jack ve Alec, Charles Kendrick ile bir kez daha sohbet etmek için sabırsızlanıyordu.

Sorgu odasına girdiklerinde ikisi de gülümsüyordu. Kendrick avukatının yanında oturuyordu, kırk yaşlarında asık suratlı bir adamdı. Eşleşmek için mizaç. Duruşu, hayal kırıklıklarıyla yıkılmış birinin duruşuydu.

Kendrick meydan okurcasına, "Size hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. "Avukatım Bay Kale, sizinle konuşmak zorunda bile olmadığımı söylüyor."

Alec ve Jack sandalyeleri çekip onların karşısına oturdular. Kendrick'in kendini beğenmiş ifadesi değişmek üzereydi.

Jack avukata hitaben, "Suçlamalara eklemeler yapacağız" dedi.

"Hangi suçlamaları ekliyorsunuz?" Kendrick, avukatı tek kelime edemeden talepte bulundu.

Alec cevap verdi. "Buraya Cordelia Kane'i öldürmek için geldiğini biliyoruz ve bunu kanıtlayabiliriz."

Kendrick öne doğru eğildi. "Nasıl?" diye sordu kendini beğenmiş bir öfkeyle. "Bunu nasıl kanıtlayabilirsin?"

"Sorduğunuza sevindim," dedi Jack. "Brülörünüzdeki numarayı aradık ve Julian Taylor'la konuştuk."

Kendrick artık o kadar ukala görünmüyordu. "Seninle konuştu mu? Buna inanmıyorum.

Seninle konuştu mu?" diye tekrarladı.

Jack cevapladı. "Aslında bizimle konuşmadı."

"Hayır, konuşmadı," diye onayladı Alec.

Jack açıkladı. "Seninle konuştuğunu sandı. Bir varsayımda bulundu ve biz de onu düzeltmedik."

Kendrick'in kafası karışmış gibiydi. "Yalan söylüyorsun."

Alec otoriter bir tavırla, "Biz FBI ajanlarıyız," dedi. "Asla yalan söylemeyiz." Bunu gülmeden söyleyebildiğine biraz şaşırmıştı.

Jack avukata, "Konuşmayı kaydettik," dedi. "Dinlemek ister misiniz?" Telefonu yere bıraktı ve düğmeye bastı.

Julian'ın sesi yüksek ve netti. "Bitti mi? Cordelia Kane öldü mü? Cevap ver bana."

Statik ses cevabı boğdu. "Hayır... henüz değil."

Bir yanıt duyduğunda Kendrick'in gözleri büyüdü. "Ona kim olduğunu söylemeliydin. Kendini tanıtmayarak onu kandırdın."

"Kesinlikle öyle," dedi Jack. "Sanırım kurnaz olduğumuzu söyleyebilirsin." Kayda devam etmek için düğmeye tekrar bastı.

"O servet avcısı ölene kadar paranın geri kalanını alamayacaksın. Bunun hızlı olması gerekiyor. Buradaki aciliyeti anlattığımı sanıyordum. DNA'sı için kızımın camını topladılar. Bu işi halledin." Talebini neredeyse bağırarak tekrarladı. "Ve eğer o korkak Jenkins'e rastlarsan, ona kovulduğunu söyle."

Konuşma sona erdi.

"Oraya koyduğumuz statik, satılmasına yardımcı oldu, sence de öyle değil mi?" Alec sordu. "Mahkemede asla geçerli olmayacak," diye gürledi Kale. "Asla. Bu bir tuzak." "Belki öyle, belki değil," dedi Alec.

Bu belgeyi kullanmak gibi bir niyetleri olmadığı için Kaset, mahkemede geçerli olup olmayacağı umurlarında değildi. Kendrick ve Jenkins'in konuşmasını istediler.

"Yasayı biliyorum," diye tersledi

Kale. "Biz de biliyoruz," diye yanıtladı Jack.

"Bir dilekçe

vereceğim-" "Devam et."

"Arnold Jenkins de elimizde. Seni ele veriyor, Charles. Tüm sorularımızı

yanıtlıyor. Onun için çağrıyla çoktan yaptık."

"O fırsatı değerlendirdi. Sen yakalayamadın," dedi Alec.

"Sanırım burada işimiz bitti." Jack telefonu aldı ve gitmek için ayağa kalktı.

Alec de onu takip etti. Koridora çıktılar ve tam kapı arkalarından kapanırken Kendrick'in "Bir dakika bekleyin," diye bağırdığını duydular.

YİRMİ SEKİZ

TBu haber Cordie'yi şaşırtmamalıydı ama şaşırttı.

"Telefondakinin Julian Taylor olduğundan emin misiniz?"

Alec başını salladı. "Liam doğruladı, başka pek çok kişi de doğruladı. Julian'dı."

"Mantıklı," dedi Aiden. "Simone'un hisseleriyle birlikte Julian artık Merrick hisselerinin yüzde elli birini kontrol ediyor. İsteddiği zaman yönetim kurulunu devre dışı bırakabilir. Yüzde yirmisi sana geçer geçmez, Cordelia, gücü ortadan kalkacak."

"Ama ben olmasaydım, yirmi bir yaşına geldiğinde Simone'un oğluna kaptıracaktı," diye belirtti. Onların durduğu bara doğru yürüdü ve bir tabureye oturdu.

"Simone Julian'a hisselerini kontrol etmesi için verdi ve eminim torununa da aynı şeyi yaptırabilir."

Hem Aiden hem de Alec bu son gelişmeyle ilgili olarak çok sakin ve gerçekçi davranıyorlardı. Cordie ise çılgılık atmaya başlamak istiyordu. Şimdi çocukların neden öfke nöbeti geçirdiğini anlıyordu. Bu, bastırılmış hüsrancı boşaltmanın son derece tatmin edici bir yoluydu. Nesneleri alıp odanın bir ucundan diğerine fırlatmak istiyordu. Doğa empati kuruyor gibiydi. Hava onun ruh halini tamamlıyordu. Sert bir yağmur süitin pencerelerini dövüyordu ve her iki dakikada bir uzaklarda gürleyen bir gök gürültüsü duyuluyordu. Rüzgâr hız kazanıyordu.

"Kendrick ve Jenkins kimin için çalıştıklarını bildiğimizi öğrenir öğrenmez ellerindeki kozu kaybettiklerini anladılar. Artık konuşmayı kesmelerini sağlayamayız. Birbirlerine ve Julian'a düşman oldular, ikisi de bir anlaşma yapmaya çalışıyor."

"Sydney'deki otelde benimle yüzleştğinde Simone'un yanındaydılar. Onun için çalıştıklarını düşünmüştüm."

"Onun için çalışıyorlardı ama aynı zamanda yaptığı her şeyi babasına rapor ediyorlardı. İşte o zaman senin tekrar ortaya çıktığını öğrendi. Kendrick'e göre Julian seni çok uzun zamandır tanıyormuş."

"Ne kadar sürecek?"

"Bebekliğinden beri."

"Ne?" Neredeyse tabureden düşecekti. "Bu iş gittikçe daha da ürkütücü bir hal alıyor."

Alec barın arkasındaki buzdolabını karıştırıyordu. Kelly'nin kök birasından bir şişe çıkardı ve açtı. "Bu ailede gerçekten ciddi güven sorunları var," dedi.

"Kızını gözetliyor. Bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

"Çıkarlarını koruyor," diye açıkladı Aiden.

Alec, "Kendrick, Jenkins'ten daha fazla sırdaştı," dedi. "Julian'la ayda birkaç kez oturup sek votka içerdi. Julian o zaman aile hakkında konuşurdu. Bir gece Julian'a

Jenkins, Simone'un genç bir kızken kaçtığını öğrendi. Onu bulması biraz zaman almış ve bulduğunda da hayatının şokunu yaşamış. Onun ne yaptığına inanamıyordu."

"Yirmi bir yaşına geldiğinde mirastan pay alacağını biliyor muydu?" Cordie sordu. Cevap almak için Aiden'a baktı.

"Eminim öyledir."

"Natalie Smith adını kullanmasının bir başka nedeni de bu olabilir," dedi Alec. "Babanla birlikte kalmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Doğum yaptı ve kısa bir süre sonra da çekip gitti."

"Julian Kendrick'e onu Avustralya'ya geri götürmesi için birkaç adam göndermek üzere olduğunu ama buna gerek olmadığını söyledi. Eve geldi, onu endişelendirdiği için özür diledi ve hayatına devam etti. Senden ya da babandan hiç kimseye bahsetmedi."

"Julian'a şimdi ne olacak?"

"Tutuklandı," dedi Alec.

Aiden, "Keşke ben de orada olup onun içeri alındığını görebilseydim," dedi.

Alec de aynı fikirdeydi. "Avustralya basını bunu ele geçirdiğinde bayram edecekler. Simone'un Yılın Kadını ödülünü kazanamayacağına dair içimde güçlü bir his var. tekrar."

"Yüce Tanrım, genetik olarak bu insanlarla bağlantılıyım," diye açıkladı Cordie. "Keşke buna hiç başlamamış olsaydım ama en azından artık bitti. Değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Alec ona.

"Oh, hadi ama. Başka kim beni öldürmek istiyor? Simone mu? Kocasını mı? Gençler mi?" Uzun bir çubuk aldı ve bir kısmını alçısının altına kaydırıldı.

"Cordelia, ne yapıyorsun?" Aiden dehşete düşmüş bir ifadeyle sordu.

Çırpma çubuğunu çıkardı. Tekrar Alec'e dönmeden önce "Kaşınıyor," diye açıkladı. "Şimdi peşimde kim var?"

"Bildiğim kadarıyla kimse yok, ancak stok resmi olarak size devredilene kadar, ki bu birkaç gün içinde olacak, tedbirli olmaya devam edeceğiz."

"Julian bunu durdurmaya çalışacak."

"Bunu yapamayacak," diye güvence verdi Alec. "Liam artık DNA sonuçlarına sahip. Bunu gerçekleştirebilecek adamları var."

Dalgınca tekrar çubuk çubuğa uzandı. Aiden onu durdurdu. "Onlardan birini orada kaybedebilirsin."

Ona zaten sahip olduğunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedi.

YİRMİ DOKUZ

Congre üyesi Mitchell Ray Chambers seçmenlerinin gözlerini kamaştırmaya hazırdı. Seçimlerden bir hafta önce bir basın toplantısı düzenlemişti.

Fallsborough'nun iyi insanlarına Hamilton Oteli ve Tatil Köyü'nün Rock Point'e taşınması için geçtiğimiz yıl boyunca büyük bir gayretle çalışarak kasabalarını kurtardığını hatırlatmak.

Walker Madison'ın kendisine gönderdiği sözleşmeyi imzalamamıştı. İmzalamayı akıllıca bir şekilde ön seçim bittikten bir hafta sonraya ayarlamıştı. Chambers gülünç derecede düşük bir teklifi kabul etmeyi kabul etmişti ve aslında bu miktarı önermişti ama sözleşmeyi imzalamaya hiç niyeti yoktu. Hâlâ çok daha yüksek bir fiyat alabileceğine inanıyordu ve şimdi Walker Madison da işin içinde olduğu için kendine her zamankinden daha çok güveniyordu. En küçük kardeşi manipüle etmek çok daha kolay olacaktı. Mitchell'in tek yapması gereken seçmenlerini, Fallsborough'yu zengin ve müreffeh hale getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğuna ikna etmektir. Ardından, önseçimi kazandığında, kendisini zengin ve müreffeh kılmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Madison kardeşlerin tekrar müzakere masasına oturmasıyla birlikte, pazarlık yaparak tatlı bir anlaşma yapabileceğinden kesinlikle emindi. Ancak seçmenlerinin bu ayrıntıların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Belediye Başkanı Green'in artık ona karşı hiç şansı yoktu ve Kasım ayında yeniden seçileceğinden emindi. Siyaset tamamen manipülasyondan ibaretti.

Kuzeni Lester'in sızlanıp şikayet etmesinden ya da onu kameralar önünde utandırmasından endişe etmesine gerek yoktu çünkü onu satın almıştı ve artık Rock Point'in tek sahibiydi. Lester'a ödediği yüksek bedel buna değecekti.

Basın toplantısı için kırmızı, beyaz ve mavi giyinmişti: lacivert bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve parlak kırmızı bir kravat. Yakasına küçük bir Amerikan bayrağı ilaştirdi ve hazırdı. Basın toplantısının koreografisi zihninde yapılmıştı.

Büyük girişini nasıl yapacağını, podyumun nereye yerleştirilmesini istediğini ve en önemlisi bayrağın nerede konumlandırılacağını hesaplamıştı. Bayrağın arkasında ve biraz solda olmasını istiyordu, böylece kamerada bayrak her karede onunla birlikte olacaktı. Hatta bir aynanın önünde birkaç farklı ifade üzerinde çalışmıştı. Alçakgönüllü ama aynı zamanda görkemli ve zeki görünmesi gerekiyordu. Elbette övünecekti ama bu övünme, oteli almak için ne kadar çok çalıştığını açıklamasının arkasına gizlenecekti. Her şeyi çözdüğünden emindi.

- - -

Kampanya ofisinin çift kapısı açıktı. Aiden lobide gözlerden uzak duruyordu ama Chambers'ın küçük bir sahneye çıktığını görebiliyordu. Söyleyeceklerini duymak için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Mikrofonlar ve kameralar her kelimeyi kaydediyordu. Aiden içeri girmeden önce sorular başlayana kadar beklemeyi planlıyordu. Cordelia'nın da yanında olmasını diledi. Kongre üyesinin maskaralıklarından, interneti icat etmek dışında her şeyden kendine pay çıkarırken kendini küçümsüyormuş gibi görünmeye çalışmasından en az onun kadar iğrenirdi. Konuşurken sağ elini ceketinin içine sokup kalbinin üzerine koyuyordu. Napolyon gibi mi görünmeye çalışıyordu? Sahte gülümsemesinden daha kötüsü konuşmasıydı. Ağzından çıkan her kelime yalandı. Her kelimesi. Eğer Cordelia, Aiden'in yanında duruyor olsaydı, Chambers'a gerçekler ve rakamlarla meydan okumak isterdi.

Aiden orada durmuş boş kampanya söylemlerini dinlerken, kongre üyesi ve Julian Taylor'ın birbirlerine ne kadar benzediklerini düşünmeden edemiyordu. İkisi de güç ve açgözlülük tarafından kontrol ediliyordu. Julian imparatorluğunu elinde tutmak için her şeyi yapabileceğini kanıtlamıştı ve kongre üyesi de yeniden seçilmek için her şeyi yapabileceğini kanıtlıyordu. Ne zamandır Chambers gibi insanlarla uğraşıyordu? diye merak etti. Bunu düşünmek bile onu yoruyordu.

Kongre üyesi sorular için hazırды. Belediye Başkanı Green öne çıktı ve elini kaldırdı. "Sayın Kongre Üyesi, hepimiz Rock Point için Madison'larla sözleşme imzalayıp imzalamadığınızı merak ediyoruz." Başkan cevap vermeden Green devam etti. "Yoksa geçen sefer olduğu gibi şartları değiştirip çekilecek misiniz?"

Ses tonu küçümseyiciydi: "Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama yanlış. Kaynaklarınızı kontrol etmelisiniz, Başkan, suçlamalarda bulunmadan önce."

Belediye başkanıyla göz temasından kaçınmaya kararlı bir şekilde odanın diğer tarafında bir soru daha aldı. Soruların hepsi otel ve tatil köyü hakkındaydı. Ne kadar iş imkanı olacağını düşünüyordu? İnşaata ne kadar süreceğini düşünüyordu?

Aiden bölge sakinlerinin çaresizliğini görebiliyordu. Spencer haklıydı. Bu çalışkan insanların bir molaya ihtiyacı vardı. Kongre üyesinin verdiği bazı cevaplar onu şaşırtmıştı. Chambers sanki otelin planlarını çizmiş gibi davranıyor, hatta onlara her bir odanın boyutlarını bile verebiliyordu. Büyük bir otoriteyle konuşuyordu.

Belediye Başkanı bir kez daha dikkatini çekti. Şimdi kalabalığın önündeydi ve elini havada sallayarak kendisini kabul etmesini talep ediyordu. "Soruma cevap vermediniz," diye ağzından kaçırdı, adam nefes almak için konuşmayı kesmek zorunda kaldığında.

"Hangi sorunun yanıtlanmasını istiyordunuz?" Sesi yorgun geliyordu.

"Madison'larla sözleşme imzaladın mı? Son duyduğumuzda fikrinizi değiştirmiştiniz. Haberlerdeydi."

"Televizyonda gördüğünüz her şeye inanamazsınız" dedi. "Soruya cevap ver," diye seslendi biri. "İmzaladınız mı? Biz oteli almak mı?"

"Tabii ki oteli alacaksın," diye alay etti.

Belediye Başkanı bir kez daha "Sözleşmeyi imzaladınız mı?" diye sordu.

Kongre üyesinin yüzündeki gülümseme dağılmaya başlamıştı.

"Hayır, görmedim."

Kalabalık bir anda ona cephe aldı. Gülümsemesini tekrar güçlendirerek ellerini havaya kaldırdı ve "Durun, durun. Kontratı okudum ve her şey yolunda. Walker Madison ve ben yüz yüze görüşüp ikimizin de imzalamasına karar verdik. Yapılacak en doğru şey bu. Tarihi Walker'ın belirlemesine izin veriyorum. Geçirdiği korkunç trafik kazasını hepinizin duyduğunu biliyorum." Aniden durdu, mikrofonun duyabileceği kadar yüksek sesle yutkundu ve sonunda plastik gülümsemesini kaybetti. Gözlerini kocaman açarak kendisine doğru yürüyen Aiden Madison'ı izledi.

Kongre üyesinin yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve Aiden bir kez daha, keşke Cordelia burada olsaydı, şimdi gülüyor olurdu, diye düşündü. Cordelia

olacaklara da bayılırdı.

Chambers, "Bugünlük bu kadar, bayanlar ve baylar," diye patladı. "Önemli bir oylama için acilen Washington'a dönmem gerekiyor."

Aiden mikrofona çıktı ve hemen kalabalığın dikkatini çekti. Hepsi onun kim olduğunu biliyordu.

"Benim adım Aiden Madison, size ve kongre üyesine büyük bir sürprizim var." Tüm meraklı yüzleri taradı ve Chambers devam etmeden önce. "Sözleşme yanımda ve ikimizin de imzalamasını izleyebileceksiniz. Kardeşlerim ve ben bu projeye başlamak için sabırsızlanıyoruz ve sizin de öyle olduğunuzu biliyorum."

Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu.

Kongre üyesi kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı ve "Hayır, hayır. Walker'a söz verdim-"

Aiden onun sözünü kesti. "Walker çoktan imzaladı, Spencer da öyle. Bu işi bitirmek sana ve bana kaldı." Göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve önüne itti. "Neden önce siz imzalamıyorsunuz, Kongre Üyesi?"

Zihni hızla çalışan Chambers bu fiyaskodan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı ama bir sonuç alamadı. Kapana kısılmıştı ve bunu biliyordu. Kalabalığın tezahüratları onun adını haykırmaya başladıkça daha da arttı. İnsanlar ona neredeyse taparcasına bakıyordu, kendileri için yaptıklarından dolayı çok minnettardılar.

Belki de bu felaketten iyi bir şeyler çıkabilirdi. Artık onları avucunun içine almıştı. Her biri ona oy verecekti çünkü o onların kurtarıcısıydı. Bir çırpıda kalemi aldı, eğildi ve imzasını attı.

El sıkıştıklarında adamın gözlerindeki öfkeyi sadece Aiden görebiliyordu. Adam fokur fokur kaynıyordu, ki her şey düşünüldüğünde bu beklenen bir tepkiydi.

Kongre üyesinin omzuna onlarca kez vuruldu ve önemli oylaması için Washington'a dönmek üzere kapıdan çıkarken orada bulunanların çoğuyla tokalaşmak zorunda kaldı. Biraz daha oylanmak ve Ama önemli bir oylama yaptığı konusunda yalan söylediğini anlamalarından endişe ediyordu. Ona ne sorarlarsa ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

oylama içindi. Rock Point'ten kazanabileceği serveti kaybetmek kesinlikle canını yakmıştı ama her şeye rağmen gelecek hakkında iyi hissediyordu. Artık kampanya için fazla para harcamasına gerek kalmayacaktı. Seçmenlerin kalbini kazanmıştı.

Şehre son geldiklerinde Aiden ve Spencer'la konuşan genç muhabir Kalie kapının dışında bekliyordu. Aiden yaklaşırken elinde mikrofonu ve arkasında bir kameraman vardı.

Belediye Başkanı Green onun önünü kesti. "Kampanyama yaptığınız cömert bağış için tekrar teşekkür ederim," dedi, "ancak kongre üyesinin basın toplantısından sonra pek şansım olduğunu sanmıyorum."

Aiden, Kalie'ye kayda başlamasını işaret ederek, "Bu iş için uygun kadın sensin," dedi. Kameraya bakıp, "Başkan Green bu kasabanın insanlarını önemsiyor. Eğer o olmasaydı, Hamilton Oteli ve Tatil Köyü burada inşa edilemezdi. Her ne kadar şu anki kongre üyeniz övgü topluyor olsa da, onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Belediye başkanınız bir yıldan fazla bir süre boyunca bizi buraya inşa etmeye ikna etmek için aradı, yazdı ve bu güzel bölgenin fotoğraflarını gönderdi. Bir sonraki başkanınız o olmalı.

Kongre'deki temsilcisi. Bu bölgede yaşıyor olsaydım kesinlikle ona oy verirdim. Hamilton'ı almak için nasıl savaştıysa, Washington'da da sizin için savaşacaktır. Doğru olanı yapın. Oyunuzu Belediye Başkanı Green'e verin."

Belediye Başkanı Green'e döndü ve gülmeye başladı. Kadın şaşkın görünüyordu. Neyse ki Kalie kameramana çekimi durdurması için işaret vermişti.

- - -

Bir saat sonra Aiden tekrar uçağa binmiş ve eve doğru yola çıkmıştı. Cordelia'yı bir haftadan fazla bir süredir görmemişti. Onu ne kadar özlediğine inanamıyordu. Alçısının üç gün önce çıktığını biliyordu ve Regan'dan doktorun içeride sıkışmış bir çubuk görmekten memnun olmadığını duymuştu.

Seyahat yorgunluğu hissediyordu. San Diego'dan Houston'a, oradan da Rock Point'e uçmuştu. Aylar önce yavaşlamaya, daha fazla evde kalmaya karar vermişti ama kongre üyesi ve onun gibi diğer adamlarla uğraşmak zorunda kalana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti.

Hızlı yoldan kurtulmak istiyordu. Ve Cordelia'yı istiyordu.

Liam'ın bağlantıları ve sıkı çalışması, üst düzey bir avukat ve Sydney'deki mahkeme sayesinde Cordelia artık Merrick hisselerinin sahibiydi. Yönetim kuruluyla görüşmek ve ek belgeleri imzalamak için Sydney'e geri dönmesi bekleniyordu. Aiden ona, gitmesine izin vermesinin mümkün olmadığını söyledi.

orada onsuz. O zaman tam olarak bu kelimeleri kullanmamayı öğrenmişti. Söylemek

onu öfkeliendirecek her şeyi yapmasına "izin vereceğini" söyledi. Bunu düşününce gülümsedi.

Julian Taylor'ın tutuklanmasının basında bir fırtına başlattığını duymuştu. Liam ona Simone ve ailesinin tatilde olduğunu söyledi, o da bunu ortalık sakinleşene kadar saklandıkları anlamına çevirdi. Simone'un geçmişi o kadar ilginç bir hikâyeydi ki, Liam bunun yakında gerçekleşeceğini sanmıyordu. Şimdilik Cordelia'yı yalnız bırakıyorlardı. Aiden eninde sonunda

onunla görüşmek. Ayrıca hiçbirleriyle konuşmayacağını da biliyordu.

Aiden otele döndüğünde saat sabahın birine yaklaşıyordu. Önce Walker'ın süitine gitti. Kardeşi tam bir gece kuşuydu. Aiden içeri girdiğinde Spencer'in ona bıraktığı notları gözden geçiriyordu, Kontratı kucagina bıraktı ve "Hepsi senin ve Spencer'in. O liderliği üstlenecek ve size nasıl yapıldığını gösterecek."

"Çalıştırmak istemiyor musun?"

"Hayır."

Walker'ın işleri berbat edeceğinden endişelenmiyordu. Takım buna izin vermezdi.

Bu işi o kadar uzun süredir yapıyorlardı ki kırıksıklıklardan kurtulmuşlardı. Artık iyi yağlanmış bir makineydi. "Kongre üyesinin basın toplantısıyla ilgili her şeyi yarın anlatacağım. Yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum."

Koridordan aşağı indi ve süitinin kapısını açtı. Tertemizdi.

Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Sandalyenin altında telefon, kanepenin üzerinde eşarplar, kimya kitapları yoktu. Cordelia yoktu.

Masadaki çiçek vazosunun üzerine bıraktığı notta ayrılacağını söylüyor ve yardımcıları için ona bir kez daha teşekkür ediyordu. Notu elinde tutuyordu.

yatak odasının kapısında dururken elini uzattı. Burası da oturma odası gibi tertemiz ve sterildi. Onun nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordu. Kesin olan tek bir şey vardı. Onu geri istiyordu.

Acısıyla yüzleşmesi zaman aldı. Oturma odasında volta attı ve saat ikide Alec'i aradı. Elbette mışıl mışıl uyuyordu. Gecenin bir yarısıydı.

Alec sesle irkildi. Regan'ı uyandırmamak için dikkatlice omzundan indirdi ve telefonu aramaya koyuldu. "Ajan Buchanan," diye cevap verdi.

"Nerede o?"

"Ne? Aiden

mı?"

"Cordelia nerede?" Soruyu sert bir sesle tekrarladi.

Alec esnedi. "Misafir odasında uyuyor." "Yani Boston'a gitmedi mi?"

"Hayır, yapmadı."

Aiden tekrar konuşana kadar uzun saniyeler geçti. "O iyi mi?"

"Evet. O iyi."

"Boston'a ne zaman gidiyor?"

"İki gün," diye cevap verdi. "Yarın Summerset olayı var ve ertesi sabah ayrılıyor."

"Tamam o zaman." Aiden'ın sesi rahatlamış gibiydi.

Alec uzun uzun esnedikten sonra, "Sonunda anladığına sevindim," dedi. "Ben şimdi uyumaya gidiyorum."

OTUZ

Cordie, Jayden Martin'in yeni kullanılmış arabasıyla eski mahallesinin etrafında iki millik yorucu bir tur atmıştı. O yapmadı Kadın yolcu koltuğuna oturana kadar arabanın düz vites olduğundan bahsetmemiş, adam da düz vites kullanmayı bilmediğinden bahsetmemiş. Daha ilk virajı almadan kızın boynu kırılmıştı.

Arabasıyla gurur duyuyordu ve onun değerlendirmesini ve onayını istiyordu. İhtiyacı olduğunu düşündüğü onarımların üzerinden geçerken diplomatik davrandı. İlki susturucuydu. Düşmek üzereydi. Sonra lastikler vardı. Bir kartal kafası kadar kelleşmişlerdi ve değiştirilmeleri gerekiyordu. Ayrıca tecrübeli birinin ona düz vites kullanmayı öğretmesi gerektiğinden de bahsetti çünkü vitesleri boşa atıyordu.

Eve döndüğünde Summerset Balosu için hazırlanmakta geç kalmıştı. Alec ve Regan artık resmen onun evinin sahibiydiler ve misafir odasında uyumak garip hissettiriyordu. Yatağı tam olarak sığdığından, onu bırakıp Boston'da yeni bir tane almaya karar verdi.

Cordie bütün hafta bilerek çok meşguldü. Aiden'ı düşünecek zamanı yoktu. Yola çıktığında, babası bu davranışı onaylamayacak olsa da, isterse Boston'a kadar ağlayarak gidebilirdi. Ağlamak onu üzüyordu ve ne zaman gözyaşı görse, ona erkek gibi davranmasını söylüyordu ki her şey düşünüldüğünde, bu hiç de mantıklı değildi.

Konsantre olabileceği birkaç iyi şey vardı. Özel ders verdiği öğrenciler birdenbire her şeyi çözmüşlerdi. İlk başta kafa karıştırıcı kimya problemlerinin zihinlerinde yuvarlandığını neredeyse görebiliyordu ve İşler gerçekten yoluna girdiğinde coşkuya benzer bir heyecan hissetti. O "anladım" anı öğretmen olmasının sebebiydi. Aiden olmasaydı hâlâ St. Matthew'daki işini yapıyor olacaktı ama bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Babasının ayak izlerini takip edip sahip olamayacağı birinin özlemini çekiyordu. Hayat boşa harcanmayacak kadar kısaydı ve o yeni bir başlangıç için hazırды.

"Neden duşta değilsin?" Regan mutfağın kapısında elleri kalçalarında duruyordu. Saçı ve makyajı yapılmıştı ve bornozunu giymişti. "Hazır değilsin."

"Hazır değilsin," diye karşı ıktı Cordie.

"Tek yapmam gereken elbisemi giymek. Acele et, Cordie. Bu gece çok eğleneceksin."

Cordie bardağını durulayıp bulaşık makinesine koydu. "Eğleneceğimi nereden biliyorsun?"

Regan omuz silkti. "Kimse seni oldürmeye çalışmayacak. Bu eğlenceli olacak." "O da var," dedi Regan.

"Yüzünde yağ var."

"Biliyorum." Jayden kaputu açmış ve ondan motora bakmasını ve bağlantıları kontrol etmesini istemişti. "Duşa giriyorum," diye söz verdi ve aceleyle merdivenleri ıktı.

Mutlu gibi davranacak, gülümseyecek ve anlamsız sohbetler yapacak havada değildi ama tam olarak bunu yapacaktı ve hiç kimse, en yakın arkadaşları bile kalbinin kırıldığını bilmeyecekti.

Sydney'de giydiği safir mavisi elbisesi temizlenmiş ve dolaba asılmıştı. Ne yazık ki, Bayan Marie orada değildi.

Cordie'nin makyajını ve saçını denetledi. Otoriter kadını düşünerek gülümsedi ve bir gün onu tekrar görmeyi umdu.

Saçlarını kuruttuktan sonra biraz makyaj yaptı - Bayan Marie'ninki kadar sanatsal bir şey değildi ama en azından kendine daha çok benziyordu. Saçlarını açık bıraktı çünkü diğer tek seçeneği at kuyruğu yapmaktı ve bunun uygun olmayacağını düşünüyordu. Hazır olduğunda, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için boy aynasının karşısına geçti. Bayan Marie'nin haklı olduğuna karar verdi; elbisesi tam olarak gözlerinin rengindeydi.

Regan ve Alec fuayede onu bekliyorlardı. Regan, Alec'in kravatını düzeltiyordu. O merdivenlerden inerken ikisi de döndü.

"ok güzel görünüyorsun," dedi Regan.

"Sen de çok güzel görünüyorsun Regan," diye cevap verdi. Bu boş bir iltifat değildi. Koyu bordo elbise arkadaşının üzerinde göz kamaştırıcıydı.

Cordie, yardım balosunun düzenlendiği şehir kulübüne giderken sessizdi. Arka koltukta oturmuş, Alec'in yakasını ekiştirmesini izliyordu.

Regan fark etti. "Yılda iki kez, Alec. Yılda sadece iki kez smokin giymek zorundasın, o yüzden sineye ek."

Kocası güldü. "Emmek mi?"

Ortam aydınlandı ve şehir kulübüne girdiklerinde hepsi iyi vakit geçirmeye hazırdı.

Kulüp Chicago'nun eski işletmelerinden biriydi, ancak yakın zamanda yeniden modellenmiş ve balo salonu orijinal boyutunun neredeyse iki katına çıkarılmıştı. Çağdaş bir tasarımla güzel bir şekilde döşenmişti. İki kat yüksekliğindeki pencereler göle ve golf sahasına bakıyordu. Kristal Tavandan sarkan şelale şeklindeki avizeler, odanın ortasındaki dans pistinde birbirine karışan konukların üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Beyaz örtüler ve pırıl pırıl kristal ve gümüşlerle süslenmiş yuvarlak masalar çevreyi kaplıyordu.

Grup, dans pistinin uzak ucundaki sahnede enstrümanlarını akort ediyordu. Oldukça kalabalık bir grup gelmişti ve kahkahalar ve şampanyalar havada uçuşuyordu. Cordie kendi kendine bunun bir şenlik olduğunu ve melankoliyi bırakıp eğlenmeye başlamasının zamanı geldiğini hatırlattı.

Alec masalarını buldu. Cordie oturup Alec'i izleyeceğini düşündü. çiftler dansı, ama bu olmadı. Müzik başlar başlamaz, en sinir bozucu adamlardan biri tarafından dans pistine çekildi. Adamın adı Elliott'tı ve üniversite boyunca onun peşinden koşmuştu. Hayır cevabını nasıl kabul edeceğini bilmiyordu ve sinir bozucu bir isilik gibi, kız ne kadar özür dilemeye çalışsa da gitmiyordu. Gülümsemeye zorlayarak onun söylediklerine dikkat etmeye çalıştı ama grubun çaldığı romantik şarkı araya girmeye devam etti.

Müzik sonunda sona erdi. Partnerinden uzaklaştı ve kibarca başka bir dansı reddederek masaya geri dönmek için döndü. Birden dondu kaldı. Aiden oradaydı, kapı aralığında Jack ve Sophie'yle konuşuyordu. Smokinli Aiden - dünyada smokinli Aiden kadar nefesini kesebilecek başka bir şey yoktu. Dans pistinin ortasında durmuş, tek başına onu izliyordu. Zihni ona arkasını dönüp yürümesini ya da koşmasını söylüyordu ama bacakları işbirliği yapmıyordu. Onu bir daha görmeden şehirden çıkabileceğini düşünmüştü. Aslında bu bir umuda dönüşmüştü.

Öyle bir şansımız yok.

Kendi kendine bunu yapabileceğini söyledi. Kendisine bu kadar iyi baktığı için ona bir kez daha teşekkür edecek, yanağından öpecek ve şimşek gibi koşacaktı. Yeniden değerlendirene kadar iyi bir eylem planı gibi görünüyordu. Korkak olmak o kadar da kötü bir şey değildi, değil mi? Belki de şimdi kaçmalıydı.

Müzik başladı -tabii ki başka bir romantik şarkı- ve Elliott geri dönüp bir dans daha istedi. Kız ona cevap veremedi, Aiden ona hayır dedi ve onu kollarının arasına aldı. Vücudunu kızın vücuduna bastırarak onu uzaklaştırdı.

Tek bir dans. Bir dans yapabilirdi. Sonra da kaçardı.

"Kolun nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Bu iyi."

Onu daha yakına çekti. "Seni çok özledim." "Bunu atlatacaksın."

Verdiği tepki şaşırtıcıydı. Güldü ve gözlerinin içine bakabilmek için elini bıraktı. "Başka neyi özlüyorum biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

Onun cevabına tamamen hazırlıksızdı. "Ben senin içindeyken çıkardığın sesler."

"Oh Tanrım..."

"Ve gelmene izin vermem için bana yalvarırken-"

Eli adamın ağzını kapattı. "Böyle konuşmayı kes," diye fısıldadı. "İnsanlar duyacak."

Kızarması onu memnun etti. "Başka neyi özlüyorum biliyor musun?"

Yüzünü onun göğsüne gömdü. "Sakın söylemeye cüret etme..."

"Tırnaklarının sırtıma batışını ve kollarımda kıvrılırken adımı söyleyişini özledim."

İnledi. "Lütfen dur."

Dayanamadı. "Bunu söylediğini hiç duymamıştım."

Dizleri bükülecekti. Neyse ki adam onu ayakta tutuyordu. Üstünlüğü ele geçirmesi gerektiğini fark etti.

"Seksten hoşlandığınızı tespit ettik. Daha fazla neden duymama gerek yok."

"Seninle seks yapmaktan hoşlanıyorum. Hayır, bu doğru değil. Seninle seks yapmayı seviyorum."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sıska sarışınlardan hoşlanıyorsun," diye ağzından kaçırdı.

"Ben ... ne?"

"Sıska sarışınları seviyorsun."

Adam ona aklını kaçırdığını düşünmüş gibi bakıyordu ve kadın da öyle olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Sabah Boston'a gidiyorum," dedi.

"Hayır."

Grubun çalmayı bıraktığından habersiz, müzik eşliğinde sallanıyorlardı.

"Hayır mı? Ne demek hayır?" Onun iznine ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? "Gitmene izin veremem."

"İzin vermek mi?"

Onun gözlerinde kıvılcımlar gördüğüne yemin edebilirdi. "Kongre üyesi Chambers'ın basın toplantısına gittim."

Gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın? Ne yaptın? İyi miydi?"

Güldü. "Evet, iyiydi."

Ona olanları anlattığında çok mutlu oldu. "Belediye başkanının haberi yok muydu?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bir şeylerin peşinde olduğumu bilen tek kişi muhabir Kalie'ydi. Ona hazır olmasını söyledim."

"Sizce belediye başkanı onu ön seçimlerde yenebilir mi?"

"Bence şansı var."

"Keşke orada olup bunu görebilseydim."

"Orada benimle olmanı istedim," diye itiraf etti, sesi artık ciddiydi.

"Cordelia, seninle konuşmam gerek. . . sana söylemem gerek . . ."

"Evet?"

"Benimle otele gel. Orada mahremiyetimiz olur."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Aiden. Yarın Boston'a gidiyorum ve eğer seninle süite geri dönersem, ikimiz de ne olacağını biliyoruz."

"Gitmene izin veremem." İçini çekti. "Evet, duydum. Gitmene izin vermeyeceğim demek istedim."

Onu öpmeye çalıştı ama kadın başını çevirdi. "Tanrı aşkına, halkın içindeyiz. Terbiyeli ol."

"Benimle baş başa kalabileceğimiz otele gelmiyorsun," diye hatırlattı ona. "Sanırım bunu burada yapacağız."

"Neyi?" diye sordu şüpheyle.

"Benim odamda olsaydık, önce seni öperdim ve sonra, ellerimi ve ağzımı senden yeterince uzak tutabilirsem, seni sevdiğimi söyledim." O kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi birkaç saniyesini aldı. "Hayır, sevmiyorsun."

Ben sadece uygun biriydim. Evet, uygun," diye ısrar etti adam kuşkuyla baktığında.

"Aklından neler geçiyor?"

"Beni sevmiyorsun," diye ısrar etti.

"Evet, biliyorum Cordelia." Gülümsemesi şefkat doluydu. "Seni seviyorum.

Beni seviyor musun?"

"Boston'a gidiyorum." Sarsılmıştı ve bir düşünceyi tutmakta zorlanıyordu. Adam onu seviyor muydu? Bu ne zaman olmuştu?

"Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu.

"Bir şehir evi satın aldım. Oraya taşınmak zorundayım." "Cordelia, cevap ver bana. Beni seviyor musun?"

"Evet." Fısıltıydı ama onu duydu. Onu göğsünden dürttü. "O şehir evi pahalıydı."

"O zaman ben de seninle Boston'a taşınırım."

"Boston'a taşınamazsın; tüm hayatın burada" dedi. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," dedi. "Evlilik böyle yürür." "Evlilik mi?"

"Burada neyi anlamıyorsun? Seni seviyorum, Cordelia." Güçlü kollarını Cordelia'ya doladı ve onu öylesine tutkuyla öptü ki Cordelia'nın tüm vücudu güçsüz düştü.

Öpüşme sona erdiğinde, hâlâ Aiden'in kucağında olan Cordie etrafına bakındı. "Grup çalmıyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi ve eğilip onu tekrar öptü.

Onu durdurmak için parmaklarını dudaklarına koydu ve başını yana sallayarak bir şeye bakmasını işaret etti. Döndü ve gülümsedi. Regan ve Sophie orada durmuş, şaşkınlıktan ağızları bir karış açık onlara bakıyorlardı.

Aiden güldü. "Açıklamana izin vereceğim." "*İzin vermek* mi?"

EPİLOG

Cordelia ve Aiden üç ay sonra St. Matthew Kilisesi'nde evlendiler. İkisi de beklemek istememişti.

Planlamak için çok zamanları olsa da hiçbir aksaklık olmadan bunu başardılar. Rahibe Delores, Cordie'nin St. Matthew's'a öğretmenlik yapmak üzere geri dönmeye karar vermesinden o kadar mutluydu ve Cordie'nin babası adına oluşturduğu burs fonu için o kadar minnettardı ki tören sırasında gözleri doldu. Cordie'nin

Yeni evli çift balayını Avustralya'da geçirdi ve Cordie hakkında okuduğu tüm harika yerleri görme fırsatı buldu. Julian ve kızı onun ülkeye olan aşkını mahvedememişti ama yönetim kuruluyla buluşup belgeleri imzalama zamanı gelene kadar Sydney'den uzak durdu. Hisseleri istemiyordu ama vasiyete göre vazgeçemezdi.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Aiden'a. "Bir yolunu bulacağız," diye güvence verdi.

Sydney'e vardıklarında, elbette Hamilton'daki sütlerinde kaldılar. Liam'a göre yılın skandalı nihayet yatışıyordu.

Yönetim kuruluyla tanışmak için onlarla birlikte şirket merkezine gitti. Silahını beline takmıştı ama Cordie rozetini görmemişti.

"Bela mı bekliyorsun?" diye sordu. Aiden ve Liam'ın arasından geçerek ofis binasının girişine doğru yürüdü.

"Sadece bir önlem," diye açıkladı.

Yönetim kurulu üyeleri onu bekliyordu. Uzun masada on bir kişi vardı, hepsi de erkekti ve hepsi de tedirginliklerini gizlemeye çalışıyordu. On ikinci yönetim kurulu üyesi Craig Rayburn'ün olmadığı fark ediliyordu ve Cordie onunla aynı odada olmak zorunda olmadığı için şükreliyordu. O içeri girdiğinde erkekler ayağa kalktı.

"Bayan Kane burada," dedi masanın başındaki adam.

"Adım Dr. Madison." Aiden düzeltmeyi yaptı.

"Doktor?"

"Evet." Aiden'in sesinde sert bir ton vardı ve Cordie ona saygı duymalarını söylediğini tahmin etti.

Her kurul üyesi kendini tanıttı. Hiçbiriyle tokalaşmadı. Aiden ona bir kalem uzattı. Kocasının hukuk fakültesine gitmiş olmasını takdir ediyordu çünkü ancak belgeleri okuduktan sonra imzalamasına izin verdi. Liam, bir koruma gibi davranarak arkasında nöbet tuttu.

"Hisselerinizle aktif olmayı planlıyor musunuz? Oy kullanacak mısınız?" diye sordu başkan koltuğundaki adam.

"Belki," diye cevap verdi.

Otuz uzun dakika sonra, Liam onları otele geri götürüyordu ve Aiden, tüm yardımlarına teşekkür etmek için onunla akşam yemeği yemeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Liam, "ama bu gece Melbourne'da olmam gerekiyor. Temizlemem gereken bir durum var."

"Liam, sana bir soru sorabilir miyim?" Cordie sordu.

Dikiz aynasından ona baktı. "Elbette yapabilirsin." "Kimin için çalışıyorsun?"

Sırıtarak, "Haftanın gününe göre değişir" dedi. "Tamam, bugün kimin için çalışıyorsun?"

"Hükümet." "Hangi hükümet?"

"Bu iyi bir soru. Sakıncası yoksa sizi otele bırakıp yoluma gideceğim. Beni bekleyen bir uçağım var," diyerek iş konusuna etkili bir şekilde son verdi.

Vazgeçerek Aiden'a döndü. "Kurul hakkında ne düşünüyorsun?"

"Henüz bir karar vermedim. Yeterli bilgi yok."

"Benden hoşlandıklarını sanmıyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Liam sordu.

"Benimle oyun oynandığını anlayabiliyorum," dedi otoriter bir tavırla. Liam bunun oldukça komik olduğunu düşündü.

"Anlayabiliyorsun, ha?"

"Evet, yapabilirim. İnsanların beni dolandırmaya çalışmasına alışkınım. Liseli çocuklara öğretmenlik yapıyorum."

"O zaman Boston şehrinizin katlarındaki tüm o gecikmeleri biliyordunuz ev gerçekten olmadı. Alec seni Chicago'da tutmak için birbiri ardına bahaneler uyduruyordu... ama sen bunu anladın, değil mi?"

"O ne? Neden beni Chicago'da tutmak istesin ki?"

"Ona göre, siz ikinizin hiçbir şeyden haberi yokmuş. Bunlar onun sözleriydi, benim değil. Aiden'in her şeyi anlamak için zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, sizin de öyle."

Şaşırmıştı. Oyuna getirilmişti. "Sonra zeminler ..." "İlk hafta bitirdiler."

O şeytan. "Eve gittiğimizde onunla biraz sohbet edeceğim."

Liam otelin önünde durup vedalaşmak için arabadan indiğinde hâlâ Alec'in numaralarını düşünüyordu. "Benim için bir zevkti," dedi Aiden'in elini sıkarken.

Cordie'ye döndüğünde ona sarıldı ve "Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim" dedi.

"Her zaman," dedi. Ona göz kırptı ve arabaya geri bindi.

Arabayla uzaklaşırken Aiden Cordie'nin elini tuttu. "Bir içki içebilirim. Peki ya sen?"

"Kulağa çok hoş geliyor," diye cevap verdi.

Lobiye girdiler ve bara doğru ilerliyorlardı ki Aiden sordu, "Onu görüyor musun? Simone burada."

Cordie lobinin uzak ucuna baktı ve Simone'un asansörlerin yanındaki berjer koltukta sert bir şekilde oturduğunu gördü. "Ne istiyor?" diye sordu.

"Onunla konuşmak zorunda değilsin, Cordelia."

"Onun gideceğini sanmıyorum. Hadi şu işi bitirelim."

Simone'un onları izlediğinin farkında olarak bara doğru ilerlediler. Ayağa kalkıp onları takip ettiğinde Cordie kendini O.K. Corral'da bir hesaplaşmaya gidiyormuş gibi hissetti. Masalardan birine oturup beklemeye başladı.

Simone öfkesini gizlemeye çalışmadı. Aralarında yuvarlak bir masa vardı ve Cordie bir an için kadının ona saldırabileceğini düşündü.

Simone'un sesi titriyordu. "Bana ne yaptığınızı biliyor musunuz? Aileme?"

"Bir şey yapanın ben olduğuma inanmıyorum. Beni öldürtmeye çalışan senin babandı. O hapishaneye ait ve senin de oraya ait olmadığından emin değilim, ama ne yazık ki, soğuk kalpli olmak bir suç değil kaltak."

Simone kendini tutamadı. Eli Cordie'ye doğru uçtu ama Aiden bileğini yakaladı.

"Neden buraya geldin?" Cordie sordu.

"Bana yaptığın korkunç, çok korkunç şeyi bilmeni istedim. Beni ve ailemi yok ettin."

"Bunu nasıl yaptım?" diye sordu sessizce.

"Sayenizde başımızı dik tutamıyoruz. Bu utanç, bu aşağılanma dayanılacak gibi değil. Her kuruldan, her hayır kurumundan istifa etmem istendi. Dışlanıyorum ve şehirdeki her sosyal etkinlikten çıkarılıyorum. Bunu bana senin nefretin yaptı."

"Senden nefret etmiyorum. Senin için üzülüyorum. Bu skandal zamanla unutulup gidecek. Söz veriyorum, gelecekte beni görme konusunda asla endişelenmene gerek kalmayacak. Ve benim hakkımdaki her şeyi bir kez daha unutabilirsin."

Cordie'nin sözü Simone'u sakinleştirmiş gibiydi. Başını salladı ve başka bir şey söylemeden bardan çıktı.

Cordie, Aiden'a doğru eğilerek onun gidişini izledi. "Beni doğurduğunda çok gençmiş."

"Bu onun davranışları için bir mazeret mi?"

"Belki," dedi. "Onun için üzülüyorum. Bana ne kadar şanslı olduğumu fark ettirdi. Ben sevgi dolu bir baba tarafından büyütüldüm ve Simone'un babasından fazla sevgi gördüğünden şüpheliyim. Julian daha çok onu hizada tutmakla ilgileniyordu." Kollarını Aiden'ın boynuna doladı. "Harika bir baba olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Onu öptü ve kulağına fısıldadı, "Yukarı çıkıp başlayalım mı?"

ROMANTİZM MI OKUYORSUN?

Piotkus'a aşık
olun

Entice

Temptation at your fingertips

www.piatkusentice.co.uk
adresinde romantik kurgunun
öncülerinden karşı konulmaz bir e-
Kitap ilk listesi

En son haberleri almak için,
incelemeler ve yarışmalar doğrudan gelen
kutunuza gelsin,
www.piatkusboeks.neVnewsletters
adresinden romantizm bültenimize
kaydolun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.